

ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมกระทำความรุนแรงของนักเรียนชายอาชีวศึกษา
ในจังหวัดนครปฐม

โดย
นางสาวปติตตา รัตนจิระพงศ์

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาจิตวิทยาชุมชน แผนก ก แบบ ก 2 ระดับปริญญามหาบัณฑิต

ภาควิชาจิตวิทยาและการแนะแนว

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

ปีการศึกษา 2560

ลิขสิทธิ์ของบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมกรรมการกระทำรุนแรงของนักเรียนชายอาชีวศึกษา
ในจังหวัดนครปฐม

โดย
นางสาวปัทมา รัตนจิระพงศ์

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาจิตวิทยาชุมชน แผน ก แบบ ก 2 ระดับปริญญามหาบัณฑิต
ภาควิชาจิตวิทยาและการแนะแนว
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
ปีการศึกษา 2560
ลิขสิทธิ์ของบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

FACTORS EFFECTING THE VIOLENCE BEHAVIOR OF MALE STUDENTS IN
VOCATIONAL COLLEGE IN NAKHON PATHOM PROVINCE

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for Master of Arts (COMMUNITY PSYCHOLOGY)
Department of Psychology and Guidance
Graduate School, Silpakorn University
Academic Year 2017
Copyright of Graduate School, Silpakorn University

หัวข้อ	ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมกรรมการกระทำรุนแรงของนักเรียนชาย
	อาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐม
โดย	ปทิตตา รัตนจิระพงศ์
สาขาวิชา	จิตวิทยาชุมชน แผนก ก แบบ ก 2 ระดับปริญญามหาบัณฑิต
อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. กมล โภธิเย็น

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร ได้รับพิจารณาอนุมัติให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต

..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(รองศาสตราจารย์ ดร.จุไรรัตน์ นันทานิช)

พิจารณาเห็นชอบโดย

..... ประธานกรรมการ
(อาจารย์ ดร. นงนุช โรจนเลิศ)

..... อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. กมล โภธิเย็น)

..... อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม
(รองศาสตราจารย์ ดร. นวลฉวี ประเสริฐสุข)

..... ผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ พันตำรวจโท ดร. กฤษณพงศ์ พุตระกูล)

56256303 : จิตวิทยาชุมชน แผน ก แบบ ก 2 ระดับปริญญาโทมหาบัณฑิต

คำสำคัญ : การเห็นคุณค่าในตนเอง, การได้รับอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนหรือรุ่นพี่, การได้รับอิทธิพลจากสื่อ, สัมพันธภาพภายในครอบครัว, พฤติกรรมการกระทำรุนแรง

นางสาว ปัทมดา รัตนจิระพงศ์: ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการกระทำรุนแรงของนักเรียนชาย อาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐม อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ : ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. กมล โภธิเย็น

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาระดับพฤติกรรมการกระทำรุนแรง การเห็นคุณค่าในตนเอง การได้รับอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนหรือรุ่นพี่ การได้รับอิทธิพลจากสื่อ และสัมพันธภาพภายในครอบครัว ของนักเรียนชายอาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐม 2) เปรียบเทียบพฤติกรรมการกระทำรุนแรง ของนักเรียนชายอาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐม จำแนกตามข้อมูลส่วนบุคคล ได้แก่ ระดับชั้นเรียน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความพอเพียงของรายได้ในครอบครัว ประสบการณ์การถูกล่วงโทษทางกายอย่างรุนแรงจากครอบครัว และลักษณะการพักอาศัยในระหว่างเรียน 3) ศึกษาว่าการเห็นคุณค่าในตนเอง การได้รับอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนหรือรุ่นพี่ การได้รับอิทธิพลจากสื่อ และสัมพันธภาพภายในครอบครัวเป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการกระทำรุนแรงของนักเรียนชายอาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐม กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษามีจำนวน 356 คน ได้มาจากการสุ่มแบบแบ่งชั้นภูมิ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ (%) ค่าเฉลี่ย (X) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) การทดสอบค่าที (t-test) การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way ANOVA) และการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณตามลำดับความสำคัญของตัวแปรที่นำเข้าสมการ (Stepwise Multiple Regression Analysis)

ผลการวิจัยพบว่า

1. พฤติกรรมการกระทำรุนแรง การได้รับอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนหรือรุ่นพี่ การได้รับอิทธิพลจากสื่อ อยู่ในระดับน้อย การเห็นคุณค่าในตนเอง และสัมพันธภาพภายในครอบครัวอยู่ในระดับปานกลาง

2. นักเรียนชายอาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐมสังกัดอาชีวศึกษาจังหวัดนครปฐมผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และประสบการณ์การถูกล่วงโทษอย่างรุนแรงแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนระดับชั้นเรียน ความพอเพียงของรายได้ และลักษณะการพักอาศัยไม่พบความแตกต่าง

3. การได้รับอิทธิพลจากสื่อ การได้รับอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนหรือรุ่นพี่ และความสัมพันธภาพภายในครอบครัว สามารถร่วมทำนายพฤติกรรมการกระทำรุนแรงของนักเรียนชายอาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐม ได้ร้อยละ 48.9 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

56256303 : Major (COMMUNITY PSYCHOLOGY)

Keyword : SELF ESTEEM, INFLUENCE FROM FRIENDS, INFLUENCE FROM MEDIA, FAMILY RELATIONSHIPS, VIOLENCE BEHAVIOR

MISS PATHITTA RATTANAJIRAPONG : FACTORS EFFECTING THE VIOLENCE BEHAVIOR OF MALE STUDENTS IN VOCATIONAL COLLEGE IN NAKHON PATHOM PROVINCE THESIS ADVISOR : ASSISTANT PROFESSOR KAMOL PHOYEN, Ed.D.

The purposes of the research were : 1) to study the level of violence behavior , self-esteem, influence from friends, influence from media and family relationships of male students in vocational college in nakhon pathom province 2) to compare the violence behavior of male students in vocational college in Nakhon Pathom Province as classified by educational degree, academic achievement, family income, physical punishment form family members and dwelling state 3) to study self-esteem, influence from friends, influence from media and family relationships of male students in vocational college in nakhon pathom province. Sample were 356 in male students in vocational college in nakhon pathom province by Stratified Random Sampling Technique. Instruments used to collect data were questionnaires constructed by the researcher. Data were analyzed for percentage (%), mean (X), standard deviation (S.D.), t-test and the Stepwise Multiple Regression Analysis.

The results found that:

1. Violence behavior, influence from friends, influence from media were at the low level, and self-esteem, and family relationships were at the moderate level.

2. Male students in vocational college in nakhon pathom province as classified by educational degree, family income and dwelling state were not statistically different. While academic achievement, and physical punishment form family members were different statistically significant at .05

3. Influence from media, influence from friends and family relationships predicted violent behavior prevention at the percentage of 48.9 with statistical significance at .01

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงเป็นอย่างดี ผู้วิจัยขอขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กมล โปธิเย็น อย่างยิ่ง ที่ให้ความเมตตากรุณา ความปรารถนาดี ให้กำลังใจ ให้คำสั่งสอนคอยชี้แนะรวมถึงเสียสละเวลาในการเป็นอาจารย์ที่ปรึกษาแก่ผู้วิจัยอย่างดียิ่ง จนวิทยานิพนธ์เล่มนี้เสร็จสิ้นสมบูรณ์

ขอขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร.นวลฉวี ประเสริฐสุขอาจารย์ที่ปรึกษาร่วม และ อาจารย์ ดร.นงนุช โรจนเลิศประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ที่ให้คำปรึกษาแนะนำ ชี้แนะแนวทาง ทำให้ผู้วิจัย เกิดกระบวนการการเรียนรู้อันเป็นสิ่งสำคัญและมีค่ายิ่ง

ขอขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ พ.ต.ท. ดร.กฤษณพงศ์ พุตระกูล รองศาสตราจารย์ลิขิต กาญจนภรณ์ อาจารย์ ดร.ภทรพร ยุทธาภรณ์พิจนิจ และอาจารย์ ดร.มนต์ชัย พงศกรณวงษ์ที่ให้ความกรุณา และให้เกียรติเป็นผู้ทรงคุณวุฒิแก่ผู้วิจัย รวมถึงเมตตาในการให้คำแนะนำปรึกษา ตลอดจนตรวจสอบแก้ไข วิทยานิพนธ์ฉบับนี้จนเสร็จสมบูรณ์

ขอขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร.สุรพล พยอมแย้ม ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมทรัพย์ สุขอนันต์ อาจารย์ ดร.กานดา พุฒผอจารย์ประจำภาควิชาจิตวิทยาทุกท่าน ที่สั่งสอนให้ความรู้แก่ผู้วิจัย ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญ ยิ่งในการนำมาเป็นแนวทางในการทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้

ขอขอบพระคุณ คุณแม่ชนิดา ปัญญาารวิทย์ คุณพ่อปิ่น ยะเปี้ย คุณทิวานนท์ ชื่นชม และญาติพี่น้อง ที่ให้ความรักความห่วงใย และเลี้ยงดูอบรมสั่งสอนผู้วิจัยตลอดชีวิตที่เติบโตมา จนทำให้ผู้วิจัยสามารถประสบความสำเร็จดังที่ตั้งใจไว้

ขอขอบพระคุณ เพื่อน ๆ จิตวิทยาชุมชนภาคพิเศษ รุ่น 14 ทุก ๆ คน ที่ให้กำลังใจ และคอยช่วยเหลือ ให้คำแนะนำ แก่ผู้วิจัยอย่างดียิ่งเสมอมา

ขอขอบพระคุณเจ้าหน้าที่และบุคลากรของภาควิชาจิตวิทยาและการแนะแนว คณะศึกษาศาสตร์ ที่ให้ความช่วยเหลือ และเอื้ออำนวยความสะดวกในการติดต่อประสานงานอย่างดียิ่ง

ดังนั้น คุณค่าและประโยชน์ใด ๆ ที่เกิดจากวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบให้แก่บิดามารดา คุณทิวานนท์ ชื่นชม ญาติพี่น้อง คณาจารย์ ตลอดจนผู้มีพระคุณทุกท่านที่มอบสิ่งดี ๆ ให้เกิดแก่ชีวิตของผู้วิจัย ทำให้ผู้วิจัยได้ประสบความสำเร็จสมดังปรารถนาตามที่ได้คาดหวังไว้

ปัทิตตา รัตน์จิระพงศ์

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ฉ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	7
3. ปัญหาในการวิจัย.....	7
4. สมมติฐานการวิจัย.....	8
5. ขอบเขตการวิจัย.....	8
6. นิยามศัพท์เฉพาะ.....	9
7. ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย.....	12
บทที่ 2 แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	13
1. บริบทสถาบันอาชีวศึกษาจังหวัดนครปฐม.....	14
1.1 มาตรการป้องกัน ควบคุมการทะเลาะวิวาท ของทางวิทยาลัยอาชีวศึกษา.....	15
2. แนวคิดและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวัยรุ่น.....	16
2.1 ความหมายของวัยรุ่น.....	16
2.2 พัฒนาการของวัยรุ่น.....	17
2.3 พัฒนาการวัยรุ่นตอนกลาง.....	18
2.4 พัฒนาการวัยรุ่นตอนปลาย.....	19

2.5	ลักษณะของวัยรุ่น.....	20
3.	แนวคิด และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการกระทำรุนแรง	21
3.1	ความหมายของพฤติกรรมความรุนแรง.....	21
3.2	ประเภทของพฤติกรรมความรุนแรง	24
3.3	สาเหตุของความรุนแรง.....	26
3.4	ผลกระทบจากพฤติกรรมความรุนแรง	27
3.5	แนวคิดทฤษฎี ที่เกี่ยวข้องกับการกระทำรุนแรง	28
3.6	งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง กับพฤติกรรมกระทำรุนแรง	36
4.	แนวคิดและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเห็นคุณค่าในตนเอง	40
4.1	ความหมายของการเห็นคุณค่าในตนเอง	40
4.2	แนวคิดที่เกี่ยวข้องกับการเห็นคุณค่าในตนเอง.....	41
4.3	แนวทางการสร้างเสริมการเห็นคุณค่าในตนเอง.....	48
4.4	งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเห็นคุณค่าในตนเอง.....	49
5.	แนวคิด และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการได้รับอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนหรือรุ่นพี่	49
5.1	แนวคิดที่เกี่ยวข้องกับการได้รับอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนหรือรุ่นพี่.....	49
5.2	งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการได้รับอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนหรือรุ่นพี่.....	50
6.	แนวคิด และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการได้รับอิทธิพลจากสื่อ	51
6.1	แนวคิดที่เกี่ยวข้องกับการได้รับอิทธิพลจากสื่อ.....	51
6.2	งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการได้รับอิทธิพลจากสื่อ.....	53
7.	แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับสัมพันธภาพภายในครอบครัว	54
7.1	ความหมายของสัมพันธภาพภายในครอบครัว	54
7.2	องค์ประกอบของสัมพันธภาพภายในครอบครัว	55
7.3	แนวทางในการสร้างสัมพันธภาพที่ดีภายในครอบครัว.....	55
7.4	วัยรุ่นกับสัมพันธภาพภายในครอบครัว.....	58

7.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพภายในครอบครัว.....	59
8. กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	61
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	62
1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	62
2. ตัวแปรที่ศึกษา.....	64
3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	65
4. การสร้างและพัฒนาเครื่องมือ.....	68
5. การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	69
6. การวิเคราะห์ข้อมูล.....	70
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	72
ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง.....	74
ตอนที่ 2 วิเคราะห์ค่าเฉลี่ยของคะแนน พฤติกรรมการกระทำรุนแรง การเห็นคุณค่าในตนเอง การได้รับอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนหรือรุ่นพี่ การได้รับอิทธิพลจากสื่อ และสัมพันธภาพภายในครอบครัวของนักเรียนชายอาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐม.....	75
ตอนที่ 3 การวิเคราะห์เปรียบเทียบพฤติกรรมการกระทำรุนแรงของนักเรียนชายอาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐม จำแนกตามระดับชั้นเรียน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความพอเพียงของรายได้ ในครอบครัว ประสบการณ์การถูกลงโทษทางกายอย่างรุนแรงจากครอบครัว และลักษณะการพักอาศัยในระหว่างเรียน.....	76
ตอนที่ 4 การวิเคราะห์ตัวแปร ได้แก่ การเห็นคุณค่าในตนเอง(X_1) การได้รับอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนหรือรุ่นพี่ (X_2) การได้รับอิทธิพลจากสื่อ (X_3) และสัมพันธภาพภายในครอบครัว (X_4) ที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการกระทำรุนแรง ของนักเรียนชายอาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐม.....	82
บทที่ 5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	86
1. สรุปผลการวิจัย.....	87
2. อภิปรายผลการวิจัย.....	88
3. ข้อเสนอแนะ.....	99
3.1 ข้อเสนอแนะของการวิจัย.....	99

3.2 ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป	100
รายการอ้างอิง.....	101
ภาคผนวก	109
ภาคผนวก ก แบบสอบถามที่ใช้ในการวิจัย.....	110
ภาคผนวก ข ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าระดับรายชื่อของแบบสอบถามที่ใช้ในการวิจัย.....	125
ประวัติผู้เขียน	139

สารบัญตาราง

	หน้า
ตารางที่ 1 แสดงจำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย.....	63
ตารางที่ 2 แสดงจำนวน และร้อยละของข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง	74
ตารางที่ 3 แสดงค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และค่าระดับของ พฤติกรรมการกระทำรุนแรงของกลุ่มตัวอย่างนักเรียนชายอาชีวศึกษา ในจังหวัดนครปฐม การเห็นคุณค่าในตนเอง การได้รับอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อน หรือรุ่นพี่ การได้รับอิทธิพลจากสื่อ และสัมพันธภาพภายในครอบครัว.....	76
ตารางที่ 4 แสดงค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าระดับของพฤติกรรม การกระทำรุนแรงของกลุ่มตัวอย่างนักเรียนชายอาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐม จำแนกตามระดับชั้นเรียน	77
ตารางที่ 5 แสดงการวิเคราะห์ความแปรปรวนของพฤติกรรมการกระทำรุนแรง ของกลุ่มตัวอย่างนักเรียนชายอาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐม จำแนกตาม ระดับชั้นเรียน	77
ตารางที่ 6 แสดงค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าระดับของพฤติกรรม การกระทำรุนแรงของกลุ่มตัวอย่างนักเรียนชายอาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐม จำแนกตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน.....	78
ตารางที่ 7 แสดงการวิเคราะห์ความแปรปรวนของพฤติกรรมการกระทำรุนแรง ของกลุ่มตัวอย่างนักเรียนชายอาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐม จำแนกตาม ระดับชั้นเรียน	78
ตารางที่ 8 แสดงจำนวน และร้อยละ ของข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นนักเรียนชายอาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐมจำแนกตามผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียน.....	79
ตารางที่ 9 แสดงค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าระดับของพฤติกรรม การกระทำรุนแรงของนักเรียนชายอาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐม จำแนกตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน.....	79

ตารางที่ 10	แสดงค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าระดับของพฤติกรรม การกระทำรุนแรงของกลุ่มตัวอย่างนักเรียนชายอาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐม จำแนกตามความพอใจเพียงของรายได้ในครอบครัว.....	80
ตารางที่ 11	แสดงการวิเคราะห์ความแปรปรวนของพฤติกรรมการกระทำรุนแรง ของกลุ่มตัวอย่างนักเรียนชายอาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐม จำแนกตาม ความพอใจเพียงของรายได้ในครอบครัว.....	80
ตารางที่ 12	แสดงการวิเคราะห์เปรียบเทียบพฤติกรรมการกระทำรุนแรงของนักเรียนชาย อาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐม ที่มีประสบการณ์การถูกลงโทษอย่างรุนแรง จากครอบครัวต่างกัน โดยใช้ t-test ดังรายละเอียดต่อไปนี้.....	81
ตารางที่ 13	แสดงค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าระดับของพฤติกรรม การกระทำรุนแรงของกลุ่มตัวอย่างนักเรียนชายอาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐม จำแนกตามลักษณะการพักอาศัยในระหว่างเรียน.....	81
ตารางที่ 14	แสดงการวิเคราะห์ความแปรปรวนของพฤติกรรมการกระทำรุนแรง ของกลุ่มตัวอย่างนักเรียนชายอาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐม จำแนกตาม ลักษณะการพักอาศัยในระหว่างเรียน.....	82
ตารางที่ 15	แสดงการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่าง การเห็นคุณค่า ในตนเอง (X_1) การได้รับอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนหรือรุ่นพี่ (X_2) การได้รับอิทธิพล จากสื่อ (X_3) และสัมพันธ์ภาพภายในครอบครัว (X_4) กับพฤติกรรมการกระทำ รุนแรง (Y).....	83
ตารางที่ 16	การวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ การเห็นคุณค่าในตนเอง (X_1) การได้รับอิทธิพล จากกลุ่มเพื่อนหรือรุ่นพี่ (X_2) การได้รับอิทธิพลจากสื่อ (X_3) และสัมพันธ์ภาพ ภายในครอบครัว (X_4) กับพฤติกรรมการกระทำรุนแรง (Y) (Stepwise).....	84
ตารางที่ 17	แสดงค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และค่าระดับรายข้อ ของการเห็นคุณค่าในตัวเอง.....	126
ตารางที่ 18	แสดงค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และค่าระดับรายข้อ ของการได้รับอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนหรือรุ่นพี่.....	128
ตารางที่ 19	แสดงค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และค่าระดับรายข้อ ของการได้รับอิทธิพลจากสื่อ.....	130

ตารางที่ 20 แสดงค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และค่าระดับรายข้อ ของสัมพันธภาพภายในครอบครัว.....	132
ตารางที่ 21 แสดงค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และค่าระดับรายข้อ ของพฤติกรรมกรรมการกระทำรุนแรง.....	134

บทที่ 1

บทนำ

1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

พฤติกรรมกรรมการกระทำรุนแรงเป็นพฤติกรรมที่มีการใช้กำลังทางกาย โดยก่อให้เกิดผลเสีย ทั้งต่อร่างกาย และทรัพย์สินของตนเอง และผู้อื่น ไม่ว่าจะเป็นการใช้กำลังหรืออาวุธทำร้ายร่างกาย การทำลายข้าวของ รวมทั้งการฆ่าตัวตาย และการทำร้ายตนเอง ในรูปแบบต่าง ๆ โดยผลจากความ รุนแรงนั้นทำให้เกิดผลเสียในด้านต่าง ๆ ตามมา เช่น ทรัพย์สินเสียหาย การบาดเจ็บและการเสียชีวิต แม้ว่าพฤติกรรม “รุนแรง” และพฤติกรรม “ก้าวร้าว” จะถูกใช้แทนกันอยู่บ่อยครั้งแต่แท้จริงแล้ว ทั้งสองคำนี้มีความหมายที่แตกต่างกัน โดยพฤติกรรมก้าวร้าวหมายถึง พฤติกรรมที่ตั้งใจทำลายผู้อื่น หรือสิ่งของทั้งทางกายและทางจิตใจในเชิงรุกทั้งทางกายและทางวาจา ขณะที่พฤติกรรมรุนแรง หมายถึงรูปแบบในการทำลายตนเองและผู้อื่นหรือสิ่งของโดยการกระทำทางกายเท่านั้น ดังนั้น พฤติกรรมก้าวร้าว จึงถือได้ว่าเป็นจุดเริ่มต้นที่นำมาสู่พฤติกรรมรุนแรง ส่วนพฤติกรรมรุนแรงบางอย่าง ไม่ถือเป็นพฤติกรรมก้าวร้าว เพราะมีลักษณะเป็นการตั้งรับ เช่น ความรุนแรงที่เป็นการแก้แค้น และป้องกัน (อัมพร โอตระกูล, อ้างถึงใน รักขณาวรรณ เสาทอง, 2556: 15)

ความรุนแรงที่เกิดขึ้นกับนักเรียนนักศึกษาในสังคมปัจจุบันที่มีพฤติกรรมกรรมการกระทำรุนแรง ตามที่ปรากฏทางสื่อต่าง ๆ เช่น ข่าวหน้าหนังสือพิมพ์ในเดือน เมษายน 2561 เป็นข่าวเด็กวัยรุ่น จังหวัดกาญจนบุรี ถูกไล่ยิงหลังจากกลับจากเล่นน้ำสงกรานต์ในตัวเมืองเหตุไม่พอใจเรื่องขอประแป้ง และนอกจากนี้ยังมีกระแสดูคลิปวิดีโอเกี่ยวกับนักเรียน การทะเลาะวิวาท ชก ต่อย ตี เตะ หรือการใช้อาวุธปืนของนักเรียนวัยรุ่นทำร้ายกันเพื่อเป็นการแก้แค้นภายในโรงเรียนและตามสถานที่ ต่าง ๆ ดังจะเห็นได้จากการกระทำรุนแรงของวัยรุ่นที่เป็นชาวสะเทือนขวัญของสังคมไทย ข่าวในหน้า หนังสือพิมพ์ไทยรัฐในเดือน กุมภาพันธ์ 2561 พบว่า มีเหตุการณ์ที่วัยรุ่นแก้ปัญหาด้วยการกระทำ รุนแรงต่อผู้อื่น เหตุเกิดที่จังหวัดกรุงเทพมหานคร โดยพบนักเรียนช่างหลายสิบคนก่อเหตุทะเลาะ วิวาทกันพร้อมอาวุธบริเวณถนนเพชรเกษม (ไทยรัฐ, 2561: 15) และอีกเหตุการณ์หนึ่งเกิดขึ้นที่ จังหวัดสมุทรปราการ กรณีวัยรุ่นโรงเรียนแห่งหนึ่ง ถูกฟันด้วยอาวุธมีดเข้าที่ลำคอจนเสียชีวิต และยังมี ผู้บาดเจ็บอีก 2 ราย เหตุเพราะว่านักเรียนสองโรงเรียนได้เกิดเขม่นกันและมีการทำร้ายกันทางเฟซบุ๊ก และเลือกลงมือในช่วงวันสถาปนาของโรงเรียนผู้ตาย (ไทยรัฐ, 2561: 13) นอกจากนี้ ยังมีการกระทำ รุนแรงในรูปแบบของการรับน้อง เมื่อ กรกฎาคม 2560 โดยมีกิจกรรมการรับน้องใหม่ของสถาบัน เทคโนโลยีแห่งหนึ่ง ซึ่งมีภาพรุ่นพี่กำลังใช้สเปรย์ที่จุดติดไฟพ่นใส่บนท้ายของรุ่นน้อง มัดมิดและแก้ผ้า

คลานลงทะเลในลักษณะที่คล้ายกับการทรมานนักโทษโดยที่รอบข้างเต็มไปด้วยสีหน้าสนุกสนาน และรอยยิ้ม รวมทั้งยังมีภาพนักศึกษาร้องไห้และมีบาดแผลตามร่างกาย หลังเข้าร่วมกิจกรรมรับน้อง อีกด้วย (ไทยรัฐ, 2560: 20)

จากอุบัติเหตุดังกล่าวที่ยกมาข้างต้นนี้เป็นการแสดงให้เห็นว่ากลุ่มวัยรุ่นเป็นวัยที่มีความเสี่ยงที่จะใช้ความรุนแรงมาก ทั้งการแสดงความรุนแรงภายในครอบครัว และการแสดงความรุนแรงกับผู้อื่น ไม่ว่าจะเป็นคนรู้จัก หรือสถานศึกษาคู่ริ ซึ่งแสดงให้เห็นถึงการใช้ความรุนแรงในการแก้ปัญหาของวัยรุ่นโดยไม่คำนึงถึงผลกระทบที่จะเกิดขึ้นกับทั้งตนเองและผู้อื่น และสร้างความเสียหายเป็นอย่างมาก เช่น ส่งผลเสียต่ออนาคตทางการศึกษา สุขภาพโดยอาจทำให้พิการ หรืออย่างร้ายแรงที่สุดถึงขั้นเสียชีวิตได้

วัยรุ่นเป็นวัยของการเปลี่ยนแปลงทั้งทางร่างกายและจิตใจ การเปลี่ยนแปลงระหว่างวัย ถือเป็นช่วงสำคัญที่สุด ดังจะเห็นได้จากการที่มีผู้กล่าวถึงวัยรุ่นไว้ว่า “วัยรุ่นนั้นเป็นวัยแห่งพายุบูแคม” (Strom and Stress) และมีความกดดันอยู่ภายใน (Clarke-Stewart and Friedman, 1987, อ้างถึงใน กรมสุขภาพจิต, 2549: 9) ดังนั้น จึงอาจทำให้วัยรุ่นมีโอกาสที่จะเกิดปัญหาพฤติกรรมเสี่ยงต่าง ๆ รวมถึงการกระทำรุนแรงในรูปแบบต่าง ๆ ที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายต่อตนเองและต่อผู้อื่นได้ ดังจะเห็นได้ว่า การกระทำรุนแรงในเด็กมีแนวโน้มสูงขึ้นเรื่อย ๆ จากในการสำรวจข้อมูลอัตราการตายที่เกิดจากการกระทำรุนแรงในเด็กและเยาวชนเพิ่มขึ้นในหลายประเทศทั่วโลก โดยเฉพาะเยาวชนที่มีอายุระหว่าง 10-24 ปี และจากการเปรียบเทียบแนวโน้มอัตราการเกิดการกระทำรุนแรงในเด็กและเยาวชนในรอบ 10 ปีทั่วโลก พบว่าในประเทศไทยมีรายงานจากข้อมูลคดีที่เด็กและเยาวชนถูกดำเนินคดีเกี่ยวกับการกระทำรุนแรงที่สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนทั่วประเทศ มีประมาณ 1 ใน 3 ของการกระทำผิดทั้งหมด และมีแนวโน้มสูงขึ้นทุกปี คือ จากจำนวน 36,537 คน ในปี 2559 เป็น 37,005 คน ในปี พ.ศ. 2560 (กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน, 2560: 26) จนกลายเป็นปัญหาสังคมที่จำเป็นต้องได้รับการแก้ไขและป้องกันอย่างเร่งด่วน เนื่องจากปัญหาดังกล่าวจะส่งผลกระทบต่อทั้งระดับบุคคล ระดับครอบครัว ระดับชุมชน และส่งผลต่อสังคมเป็นอย่างมาก สภาพแวดล้อมรอบ ๆ ตัวมีอิทธิพลมาก เพราะจะทำให้พวกเขาซึมซับในสิ่งที่สังคมนั้น ๆ กระทำ หากสังคมที่เขาอยู่เป็นสังคมที่ดีถือเป็นโชคดีของพวกเขา แต่ถ้าอยู่ในสังคมที่ไม่ดีเขาก็จะได้รับและซึมซับพฤติกรรมที่ไม่ดีนั้นไปด้วย

ในจำนวนคดีเด็กและเยาวชนซึ่งถูกดำเนินคดีโดยสถานพินิจฯ ทั่วประเทศในปี พ.ศ. 2558 เมื่อพิจารณาจำแนกตามอาชีพ พบว่า คดีส่วนมากเป็นคดีที่ผู้กระทำความผิดเป็นนักเรียน/นักศึกษา จำนวน 12,004 คดี (ศูนย์เทคโนโลยีสารสนเทศ กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน 2558) และจากสถิตินักเรียน/นักศึกษาก่อเหตุทะเลาะวิวาททั่วประเทศจากกองวิจัย สำนักงานยุทธศาสตร์ตำรวจ สำนักงานตำรวจแห่งชาติตั้งแต่ พ.ศ. 2556-2558 จะเห็นได้ว่าในปี พ.ศ. 2556 มีจำนวนนักเรียน/

นักศึกษาทะเลาะวิวาทถึง 2,662 ครั้ง ปี พ.ศ. 2557 มีจำนวนนักเรียน/นักศึกษาทะเลาะวิวาทถึง 2,017 ครั้ง และปี พ.ศ. 2558 มีจำนวน 2,712 ครั้ง จากสถิติที่เกิดขึ้นดังกล่าว ปัญหาการก่อเหตุทะเลาะวิวาทของนักเรียน นักศึกษาเป็นปัญหาที่มีความรุนแรงมากและเป็นปัญหาเรื้อรังที่ยังไม่สามารถหามาตรการป้องกันและแก้ไขได้อย่างชัดเจน ปัญหานี้ส่งผลกระทบต่อสังคมทั้งในด้านความปลอดภัยของชีวิต ความเสียหายต่อทรัพย์สินสาธารณะ โดยเฉพาะอย่างยิ่งส่งผลกระทบต่อตัวเยาวชนเหล่านั้นในด้านต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นผลการศึกษา หรือในด้านสุขภาพจิตของเด็กที่อาจจะเกิดพฤติกรรมเบี่ยงเบนไปในทางก้าวร้าว รุนแรง ซึ่งอาจจะนำไปสู่การเป็นอาชญากรในที่สุด หากปัญหาดังกล่าวไม่ได้รับการป้องกันและแก้ไขอย่างถูกวิธี (เฉลย คงปริพันธ์, 2544)

จากการกระทำรุนแรงของวัยรุ่นที่เกิดขึ้นจะส่งผลกระทบต่อวัยรุ่นเสียโอกาสสำคัญหลายอย่างในชีวิต รวมทั้งทำให้เกิดปัญหาสุขภาพจิต ปัญหาสังคม นอกจากนี้ยังส่งผลให้วัยรุ่นต้องเสียชีวิตก่อนวัยอันควร และในบางรายที่ได้รับบาดเจ็บและทุพพลภาพ ผลกระทบดังกล่าวไม่ได้เกิดขึ้นเฉพาะกับวัยรุ่นที่ตกเป็นเหยื่อหรือผู้ถูกกระทำเท่านั้น แต่ยังเกิดขึ้นกับตัววัยรุ่นที่เป็นผู้กระทำ ความรุนแรง รวมทั้งครอบครัว ชุมชน และสังคมโดยรวมก็ได้รับผลกระทบที่เกิดจากการกระทำรุนแรงเหล่านี้ด้วยเช่นกัน ส่วนผลเสียด้านเศรษฐกิจอันเกิดจากความรุนแรงก็มีมูลค่ามหาศาลมากเช่นกัน เพราะนอกจากจะสูญเสียค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาลแล้ว ยังมีการสูญเสียในเรื่องอื่น ๆ ตามมาอีก เช่น การสูญเสียโอกาสทางการศึกษาและอาชีพ การสูญเสียทรัพย์สิน การสูญเสียในเรื่องของค่าใช้จ่ายในกระบวนการศาล และการคุ้มครองป้องกันตนเอง และยังส่งผลให้ทางรัฐบาลต้องสูญเงินภาษีเพื่อแก้ปัญหาอีกด้วย ผู้วิจัยสนใจที่จะเลือกศึกษานักเรียนชายที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นปวช. ปีที่ 1-3 หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) สังกัดกรมอาชีวศึกษา จังหวัดนครปฐม เนื่องจากนักศึกษาอาชีวศึกษาระดับปวช. เป็นวัยที่อยู่ในช่วงวัยรุ่นจึงมีการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ เกิดขึ้นกับนักเรียนหลายด้าน นับตั้งแต่การเปลี่ยนแปลงด้านร่างกาย การให้ความสำคัญกับเพื่อนมากขึ้นกว่าในวัยเด็ก การเป็นอิสระ เชื่อฟังพ่อแม่ น้อยลง ประกอบกับนักเรียนเป็นกลุ่มเสี่ยง เพราะเป็นเพศชาย มีการกระทบกระทั่งแล้วมีวิธีการแก้ปัญหาด้วยการใช้กำลังทางกายมากกว่าการใช้วาจา ซึ่งจะมีข่าวหรือเหตุการณ์ให้เห็นอยู่บ่อยครั้ง

ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาพฤติกรรมและการกระทำรุนแรงของวัยรุ่น ซึ่งคาดว่าปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมและการกระทำรุนแรงของเด็กและเยาวชนที่นำศึกษานั้นมีหลายประการด้วยกัน ดังนี้

การเห็นคุณค่าในตนเอง เป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้วัยรุ่นต่อสู้กับปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ ในชีวิตได้เป็นอย่างดี และการเห็นคุณค่าในตนเองนี้ไม่สามารถเกิดขึ้นได้เอง แต่เกิดจากการประเมินคุณค่าในตนเอง จากการได้รับการยอมรับจากผู้อื่น จากนั้นเด็กจึงจะยอมรับและนับถือตนเอง (อุมพร ตรังคมบดี, 2543: 16-17) ความรู้สึกนี้ส่งผลให้เด็กได้พัฒนาตนและได้เรียนรู้การดำเนินชีวิตอย่างมีคุณค่า ประสบความสำเร็จหรือล้มเหลว มีการแสดงออก มีความรู้สึกความคิดหรือ

พฤติกรรมต่าง ๆ การเห็นคุณค่าในตนเองจึงเป็นสิ่งสำคัญในการพัฒนาบุคคลไปสู่การเป็นบุคคลที่มีคุณภาพ หรือการพัฒนาบุคคลให้เป็นบุคคลที่สมบูรณ์ (Roger, 1961, อ้างถึงใน ชไมพร เจริญครบุรี, 2546: 2) การพัฒนาการเห็นคุณค่าในตนเองในช่วงวัยรุ่น จึงเป็นสิ่งสำคัญที่ก่อให้เกิดพฤติกรรมต่าง ๆ ที่มีประสิทธิภาพสามารถเผชิญกับความเครียด ความวิตกกังวลและปัญหาต่าง ๆ ในชีวิตได้ ดังที่รอย (Roy, 1984, อ้างถึงใน อารยา ด่านพานิช, 2542: 1) กล่าวว่า บุคคลที่มีความรู้สึกมีคุณค่าในตนเองระดับสูงจะสามารถจัดการกับความขัดแย้ง ความตึงเครียดได้ดีมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ มั่นนี่แฮม (Moneyham, 1991, อ้างถึงใน อารยา ด่านพานิช, 2542: 1) ก็สนับสนุนว่า ผู้ที่เห็นคุณค่าในตนเองจะใช้พฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบใช้อารมณ์ลดลง และใช้พฤติกรรมเผชิญปัญหาแบบแก้ปัญหามากขึ้น หากวัยรุ่นมีการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำจะส่งผลให้ไม่สามารถจัดการกับความขัดแย้งความตึงเครียดได้ และมีพฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบใช้อารมณ์มากขึ้น ดังนั้นผู้วิจัยจึงคาดว่า การเห็นคุณค่าในตนเอง น่าจะเป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อการลดการกระทำรุนแรงของนักเรียนชายอาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐม

นอกจากนี้การได้รับอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนหรือรุ่นพี่ก็น่าจะเป็นสาเหตุที่ทำให้วัยรุ่นกระทำ ความรุนแรงได้ ซึ่งไม่สามารถปฏิเสธได้ว่าในวัยดังกล่าวกลุ่มภายในสถาบัน เช่น เพื่อน และรุ่นพี่ มีอิทธิพลมากกับชีวิตวัยรุ่นไม่ว่าจะในยุคสมัยใด การทุ่มเทให้ความสำคัญกับกลุ่มมากเกินไป จนบางครั้งตนขาดความเป็นตัวของตัวเองไปจนมีความคิดที่ว่าหากไม่มีกลุ่มตนก็ไม่สามารถทำอะไรต่าง ๆ ด้วยตัวเองได้ การศึกษาของ Elliot และ Menard (1996) พบว่า การกระทำผิดกฎหมายทำให้เกิดความผูกพันระหว่างกลุ่มเพื่อน และในขณะเดียวกันการไปผูกพันกับเพื่อนที่เกเรก็ทำให้เกิดพฤติกรรมเกเรตามมา ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของจิรพัฒน์ พรหมสิทธิการ (2543: 11) การศึกษาเกี่ยวกับทัศนคติในนักศึกษาอาชีวศึกษาที่เคยก่อเหตุทะเลาะวิวาทมาก่อนก็ได้ผลเช่นเดียวกัน คือ พบว่า ทัศนคติต่อเพื่อน และต่อโรงเรียนมีความสัมพันธ์กับการก่อเหตุทะเลาะวิวาท พบว่า การชอบคบเพื่อนที่มีผลการเรียนต่ำ มีประวัติหนีเรียน นักศึกษาที่มีทัศนคติเชิงบวกต่อเพื่อน และต่อโรงเรียนจะมีการก่อเหตุทะเลาะวิวาทต่ำ และงานวิจัยของปณิตา นิรยาพร (2543: 12) พบว่า กลุ่มเพื่อนสนิทที่ร่วมกระทำการจะมีฐานะทางครอบครัวที่ใกล้เคียงกัน มีเพื่อนเป็นที่ปรึกษาหลักเมื่อมีปัญหา สาเหตุการก่อเหตุทะเลาะวิวาทส่วนใหญ่เนื่องจากความขัดแย้งต่อเนื่องของคู่อริ การใช้เวลาวางไม่ถูกวิธี และการคบหาเพื่อนที่เคยก่อเหตุทะเลาะวิวาทมาก่อน การได้รับการถ่ายทอดความรุนแรงจากรุ่นพี่ ซึ่งเกิดจากความต้องการอวดให้รุ่นน้องเห็น กิจกรรมการรับน้อง ค่านิยม ประเพณี พิธีกรรม ระบบสัญลักษณ์ รวมทั้งกระบวนการสังสรรค์ของบุคคลในสังคม ทำให้เกิดแบบแผนพฤติกรรมความรุนแรง ซึ่งเป็นกลไกสำคัญต่อการเกิดขึ้นและดำรงอยู่ของการก่อเหตุทะเลาะวิวาท คือ การเกิดตัวตนแห่งสถาบัน การให้ความหมายและการตีความ และความรู้สึกแห่งศักดิ์ศรีโดยวัฒนธรรมความรุนแรงของสังคมเหล่านี้ ทำให้บุคคลเกิดโลกทัศน์และกระบวนการให้เหตุผลต่อพฤติกรรมการก่อเหตุทะเลาะ

วิวาท ในลักษณะที่เป็นเรื่องปกติธรรมดาในสังคมนักเรียนอาชีวะ และมีความสมเหตุสมผลตามกลุ่มอ้างอิง จึงมีพฤติกรรมการก่อเหตุทะเลาะวิวาทมาโดยต่อเนื่อง ดังนั้นผู้วิจัยจึงคาดว่า การได้รับอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนหรือรุ่นพี่ น่าจะเป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อการกระทำรุนแรงของนักเรียนชายอาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐม

สื่อเป็นส่วนหนึ่งที่สะท้อนสภาพการณ์ให้เห็นว่าสภาพสังคมไทยในปัจจุบันมีการเปลี่ยนแปลงไปตามกระแสโลก ความคิด ความเชื่อและค่านิยมของเยาวชนเปลี่ยนแปลงไป ซึ่งความรุนแรงหรือตัวอย่างที่เยาวชนได้รับจากสื่อต่าง ๆ เช่น โทรทัศน์ อินเทอร์เน็ต เกมส์ ล้วนแล้วแต่ส่งผลให้เยาวชนบางกลุ่ม เอาอย่างจนส่งผลต่อการใช้ความรุนแรงในสังคมและการทะเลาะวิวาทมาอย่างต่อเนื่อง ในปัจจุบันมีแบบอย่างที่ไม่ดีให้วัยรุ่นเห็นโดยเฉพาะเรื่องการใช้ความรุนแรง นำไปสู่การยกพวกทะเลาะวิวาทของวัยรุ่น ชรามม์ (Schramm, 1960, อ้างถึงใน โสภา ขปิลมันน์, 2536: 2) นักอาชญาวิทยาท่านหนึ่งได้กล่าวว่า เด็กได้เรียนรู้เกี่ยวกับสิ่งที่เป็ลบต่อสังคม หรือพฤติกรรมที่เป็นลบต่อสังคม หรือพฤติกรรมที่เป็นลบในสังคมผ่านสื่อสารมวลชนนานาชนิดอย่างไรก็ตามก่อนที่เด็กจะตกอยู่ในอิทธิพลดังกล่าวได้นั้น เด็กน่าจะจะต้องได้รับอิทธิพลดังกล่าวผ่านมาทางหน่วยอื่นมาก่อนแล้ว อันได้แก่ ครอบครัว โรงเรียนและสิ่งแวดล้อมรอบตัวเด็ก การถ่ายทอดหรือรายงานข่าวเป็นประจำเกี่ยวกับพฤติกรรมของอาชญากร หรือการก่ออาชญากรรมผ่านสื่อสารมวลชนจึงมีอิทธิพลสูงมากต่อการคล้อยตามและการกระทำตาม โดยเฉพาะในภาพยนตร์บางประเภทที่แสดงให้เห็นถึงเขาว์ปัญญา ความสามารถอย่างเยี่ยมยอดของบรรดาอาชญากรทั้งหลายยังเป็นอันตรายมากขึ้น สื่อที่สำคัญที่มีอิทธิพลต่อการสร้างทัศนคติ หรือปลูกฝังค่านิยมทางด้านลบให้กับเด็กนั้น ส่วนใหญ่ได้แก่ ภาพยนตร์ โทรทัศน์ วิทยุ หนังสือพิมพ์ และหนังสืออ่านเล่นทั่วไปเกี่ยวกับผู้ร้าย ผู้ดี และผ่านทางการเสนอข่าวเกี่ยวกับอาชญากรรมต่าง ๆ สิ่งเหล่านี้เป็นส่วนหนึ่งที่ช่วยให้เด็กต้องการเลียนแบบ โดยเฉพาะการกระทำผิด การประกอบอาชญากรรมของวัยรุ่นต่างประเทศที่ทำขึ้นเป็นภาพยนตร์นั้นยังเป็นอันตรายต่อเด็กมาก เพราะเยาวชนเหล่านี้ยังอ่อนด้วยสติปัญญาและเหตุผลจะทำให้เกิดการยอมรับคล้อยตาม เกิดความประทับใจ และเกิดความภาคภูมิใจที่จะทำ ดังนั้นผู้วิจัยจึงคาดว่า การได้รับอิทธิพลจากสื่อ น่าจะเป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อการกระทำรุนแรงของนักเรียนชายอาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐม

สัมพันธภาพภายในครอบครัวถือเป็นปัจจัยหนึ่งที่สำคัญต่อวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมการกระทำรุนแรง ซึ่งครอบครัวถือเป็นพื้นฐานของทุกคนในสังคม เนื่องจากครอบครัวเป็นกลุ่มบุคคลที่มีความผูกพันกันทางอารมณ์และจิตใจมีการดำเนินชีวิตร่วมกันทั้งในด้านความสัมพันธ์ทางกฎหมายและสายเลือด การสะท้อนให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในครอบครัว ถือเป็นปัจจัยหนึ่งที่สำคัญต่อวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมการกระทำรุนแรง ดังนั้นสัมพันธภาพที่อบอุ่นและเกื้อกูลระหว่างเด็กกับพ่อแม่หรือผู้ใหญ่ภายในครอบครัว จึงถือเป็นปัจจัยสำคัญที่ช่วยปกป้องวัยรุ่นจากพฤติกรรม

อันธพาลได้เป็นอย่างดี (กรมสุขภาพจิต, 2549: 51) รูปแบบพฤติกรรมต่าง ๆ ในชีวิตประจำวัน ล้วนมีพื้นฐานมาจากความสัมพันธ์ของบุคคลในครอบครัว กิจกรรมต่าง ๆ ของครอบครัวจะดีหรือไม่ ขึ้นอยู่กับสัมพันธภาพของบุคคลในครอบครัวเป็นหลัก สมาชิกในครอบครัวมีสัมพันธภาพที่ดีต่อกัน มีการถ่ายทอดความรู้ความสามารถในการดำเนินชีวิตได้อย่างเหมาะสม ชีวิตครอบครัวก็จะมีความสุข และเมื่อครอบครัวมีความสุขก็สามารถจะป้องกันปัญหาหรือเรื่องร้ายแรงต่าง ๆ หรือลดความรุนแรงของปัญหาเหล่านั้นลงได้ จากความสามารถของสมาชิกในครอบครัวที่ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน (สุรพล พยอมแย้ม, 2548: 200, อ้างถึงใน กรรณิกา อ่างทอง, 2552: 5) หากครอบครัวสมาชิกมีความสัมพันธ์ที่ห่างเหินกัน ซึ่งก็เป็นอีกสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ชีวิตครอบครัว “เสื่อมถอย” (Rodger, 1996) และจากการศึกษาของ ทิพย์วัลย์ สุทิน (2542: 1) พบว่า จะพบเด็กที่เติบโตมาจากครอบครัวที่มีสัมพันธภาพที่ไม่ดีนั้นมักจะประสบปัญหาทางด้านจิตใจ ปรับตัวได้ไม่ดีไปด้วย มักมีปัญหาในการควบคุมอารมณ์ และความต้องการของตนเอง ก่อให้เกิดผลเสียต่อตัวเด็กเอง รบกวนบรรยากาศในการเรียนรู้ การศึกษาภูมิหลังทางครอบครัวของนักเรียนที่มีปัญหาพฤติกรรม ได้แก่ ขาดเรียนบ่อย หนีเรียน ลักขโมย พุดปด ก้าวร้าว มีปัจจัยส่งเสริมให้ปัญหาคงอยู่มากที่สุดคือ สัมพันธภาพในครอบครัวที่ ผิดปกติ (จำเนียร สดาร์เขต, 2541: 171, อ้างถึงใน สมิต วุฒิสวัสดิ์, 2552: 3) นอกจากนี้จากการศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของบิดามารดาพบว่ามีความสัมพันธ์กับความรุนแรงของการกระทำผิดของลูก อย่างมีนัยสำคัญ โดยหากบิดามารดาที่มีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกันแล้ว การกระทำผิดของลูกก็จะมี ความรุนแรงน้อยลง (นวลจันทร์ ทศนชัยกุล, 2534, อ้างถึงใน กรรณิกา อ่างทอง, 2552: 5) ดังนั้น หากครอบครัวของวัยรุ่นมีสัมพันธภาพที่ดีต่อกัน มีความรักความอบอุ่นมีความเข้าใจซึ่งกันและกัน ก็จะเป็นสถาบันหลักในการปลูกฝังอบรมสั่งสอน ตลอดจนการส่งเสริมให้วัยรุ่นมีพฤติกรรมที่เหมาะสม ได้ ดังนั้นผู้วิจัยจึงคาดว่าสัมพันธภาพภายในครอบครัว น่าจะเป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อการลดการกระทำ รุนแรงของนักเรียนชายอาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐม

จังหวัดนครปฐมเป็นจังหวัดหนึ่งที่พบว่า วัยรุ่นมีการใช้พฤติกรรมการกระทำรุนแรง ในการแก้ปัญหา และเมื่อศึกษาถึงข้อมูลของสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน เขต 2 ซึ่งครอบคลุมพื้นที่ในจังหวัดราชบุรี กาญจนบุรี นครปฐม สุพรรณบุรี สมุทรสาคร และจังหวัดเพชรบุรี นั้น พบว่า จังหวัดนครปฐม เป็นจังหวัดที่มีสถิติเด็กและเยาวชนกระทำผิดในลักษณะของความรุนแรง ที่เกี่ยวกับชีวิตและร่างกายมีความถี่สูงสุด จากการรายงานสถิติประจำปี 2556-2558 ของกรมพินิจ และคุ้มครองเด็กและเยาวชน เกี่ยวกับจำนวนคดีเด็กและเยาวชนที่ถูกดำเนินคดีเกี่ยวกับความผิด ในลักษณะของการกระทำรุนแรง และจากการจำแนกเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด ตามอายุ ยังพบว่า เด็กและเยาวชนที่กระทำผิดมากที่สุด ในจังหวัดนครปฐม จะมีอายุในช่วงระหว่าง 15 -18 ปี (สำนักงานระบบงานยุติธรรมเด็กและเยาวชน, 2558) และยังมีสถาบันอาชีวศึกษาจำนวน 6 สถานศึกษา ได้แก่ วิทยาลัยเทคนิคนครปฐม วิทยาลัยอาชีวศึกษานครปฐม วิทยาลัยสารพัดช่างนครปฐม วิทยาลัย

การอาชีวศรปฐม วิทยาลัยการอาชีพบางแก้วฟ้า และวิทยาลัยการอาชีพพุทธมณฑล ซึ่งนักเรียนวัยรุ่นเป็นความเสี่ยงที่จะก่อให้เกิดเหตุความรุนแรง เห็นได้จากสถิติของสถานิติบัญญัติแห่งชาติ พบว่าสถิติความรุนแรงจากข่าวและคดี ในปี 2558 เกือบสถิติความรุนแรงกว่าสามหมื่นราย เพิ่มขึ้นจากปี 2557 มีจำนวนกว่า 28,000 คน โดยอันดับหนึ่ง เป็นกระทำรุนแรงต่อร่างกาย ทั้งกักขัง บังคับทุบตี จึงถือเป็นการุบัติการณ์ที่น่าเป็นห่วงและควรหาแนวทางป้องกัน มิใหุ้บัติการณ์ดังกล่าวนี้ทวีความรุนแรงมากยิ่งขึ้นไปอีก

จากการศึกษาเอกสารวรรณกรรม และงานวิจัยต่าง ๆ ทำให้ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาถึงการเห็นคุณค่าในตนเอง การได้รับอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนหรือรุ่นพี่ การได้รับอิทธิพลจากสื่อ และสัมพันธ์ภาพภายในครอบครัวที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการกระทำรุนแรงของนักเรียนชายอาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐม เพื่อนำผลของการวิจัยไปใช้ในเชิงการป้องกันพฤติกรรมการกระทำรุนแรงที่จะเกิดขึ้นกับนักเรียนระดับอาชีวศึกษาต่อไป

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับพฤติกรรมการกระทำรุนแรง การเห็นคุณค่าในตนเอง การได้รับอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนหรือรุ่นพี่ การได้รับอิทธิพลจากสื่อ และสัมพันธ์ภาพภายในครอบครัวของนักเรียนชายอาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐม
2. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการกระทำรุนแรง ของนักเรียนชายอาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐม จำแนกตามข้อมูลส่วนบุคคล ได้แก่ ระดับชั้นเรียน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความพอเพียงของรายได้ในครอบครัว ประสบการณ์การถูกลงโทษทางกายอย่างรุนแรงจากครอบครัว และลักษณะการพักอาศัยในระหว่างเรียน
3. เพื่อศึกษาว่าการเห็นคุณค่าในตนเอง การได้รับอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนหรือรุ่นพี่ การได้รับอิทธิพลจากสื่อ และสัมพันธ์ภาพภายในครอบครัวเป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการกระทำรุนแรงของนักเรียนชายอาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐม

3. ปัญหาในการวิจัย

1. พฤติกรรมการกระทำรุนแรง การเห็นคุณค่าในตนเอง การได้รับอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนหรือรุ่นพี่ การได้รับอิทธิพลจากสื่อ และสัมพันธ์ภาพภายในครอบครัว ของนักเรียนชายอาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐมอยู่ในระดับใด
2. นักเรียนชายอาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐม ที่มี ข้อมูลส่วนบุคคล ได้แก่ ระดับชั้นเรียน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความพอเพียงของรายได้ในครอบครัว ประสบการณ์การถูกลงโทษทางกาย

อย่างรุนแรงจากครอบครัว และลักษณะการพักอาศัยในระหว่างเรียน ที่ต่างกันมีพฤติกรรมการกระทำรุนแรงแตกต่างกันหรือไม่ อย่างไร

3. การเห็นคุณค่าในตนเอง การได้รับอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนหรือรุ่นพี่ การได้รับอิทธิพลจากสื่อ และสัมพันธภาพภายในครอบครัว เป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการกระทำรุนแรงของนักเรียนชายอาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐมหรือไม่ อย่างไร

4. สมมติฐานการวิจัย

1. นักเรียนชายอาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐม ที่มีระดับชั้นเรียนต่างกัน มีพฤติกรรมการกระทำรุนแรงแตกต่างกัน

2. นักเรียนชายอาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐม ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน มีพฤติกรรมการกระทำรุนแรงแตกต่างกัน

3. นักเรียนชายอาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐม ที่มีความพอเพียงของรายได้ในครอบครัวต่างกันมีพฤติกรรมการกระทำรุนแรงแตกต่างกัน

4. นักเรียนชายอาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐม ที่มีประสบการณ์การถูกลงโทษทางกายอย่างรุนแรงจากครอบครัวต่างกันมีพฤติกรรมการกระทำรุนแรงแตกต่างกัน

5. นักเรียนชายอาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐม ที่มีลักษณะการพักอาศัยในระหว่างเรียนต่างกันมีพฤติกรรมการกระทำรุนแรงแตกต่างกัน

6. การเห็นคุณค่าในตนเอง การได้รับอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนหรือรุ่นพี่ การได้รับอิทธิพลจากสื่อ และสัมพันธภาพภายในครอบครัว เป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการกระทำรุนแรงของนักเรียนชายอาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐม

5. ขอบเขตการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยสนใจศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการกระทำรุนแรงของนักเรียนชายอาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐม จึงได้กำหนดขอบเขตการวิจัยไว้ดังนี้

1. ขอบเขตด้านประชากร

ประชากรที่ใช้ศึกษาในครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชายที่กำลังศึกษาชั้นเรียนที่ 1-3 หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) สังกัดอาชีวศึกษา จังหวัดนครปฐม ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 ใน สถานศึกษา 6 แห่ง ได้แก่ วิทยาลัยเทคนิคนครปฐม วิทยาลัยอาชีวศึกษานครปฐม วิทยาลัยสารพัดช่างนครปฐม วิทยาลัยการอาชีพนครปฐม วิทยาลัยการอาชีพบางแก้วฟ้า และวิทยาลัยการอาชีพพุทธมณฑล มีจำนวน 3,265 คน (สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานครปฐม, 2560)

2. ขอบเขตด้านกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชายที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นปวช. ปีที่ 1-3 หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ(ปวช.) สังกัดกรมอาชีวศึกษา จังหวัดนครปฐม ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 ในสถานศึกษา 6 แห่ง ได้แก่ วิทยาลัยเทคนิคนครปฐม วิทยาลัยอาชีวศึกษานครปฐม วิทยาลัยสารพัดช่างนครปฐม วิทยาลัยการอาชีพนครปฐม วิทยาลัยการอาชีพบางแก้วฟ้า และวิทยาลัยการอาชีพพุทธมณฑล จำนวน 356 คน ซึ่งผู้วิจัยกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างโดยคำนวณตามสูตรของยามาเน่ (Yamane, 1973: 725, อ้างถึงใน บุญธรรมกิจปริธาบริสุทธิ์, 2540: 71)โดยกำหนดค่าความคลาดเคลื่อนร้อยละ 5 ที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 กลุ่มตัวอย่างได้มาโดยวิธีการสุ่มแบบแบ่งชั้นภูมิ (Stratified Random Sampling)

3. ขอบเขตด้านตัวแปร

ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ มีดังนี้

3.1 ตัวแปรต้น

3.1.1 ข้อมูลส่วนบุคคล ได้แก่ ระดับชั้นเรียน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความพอเพียงของรายได้ในครอบครัว ประสบการณ์การถูกลงโทษทางกายอย่างรุนแรงจากครอบครัว และลักษณะการพักอาศัยในระหว่างเรียน

3.1.2 การเห็นคุณค่าในตนเอง

3.1.3 การได้รับอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนหรือรุ่นพี่

3.1.4 การได้รับอิทธิพลจากสื่อ

3.1.5 สัมพันธภาพภายในครอบครัว

3.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ พฤติกรรมการกระทำรุนแรง

6. นิยามศัพท์เฉพาะ

เพื่อให้เข้าใจความหมายของคำที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ตรงกัน ผู้วิจัยจึงได้นิยามความหมายของคำต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยไว้ดังนี้

1. นักเรียนชายอาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐม หมายถึง นักเรียนชายที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นปวช. ปีที่ 1-3 หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) สังกัดกรมอาชีวศึกษา จังหวัดนครปฐม ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2559 ใน สถานศึกษา 6 แห่ง ได้แก่ วิทยาลัยเทคนิคนครปฐม วิทยาลัยอาชีวศึกษานครปฐม วิทยาลัยสารพัดช่างนครปฐม วิทยาลัยการอาชีพนครปฐม วิทยาลัยการอาชีพบางแก้วฟ้า และวิทยาลัยการอาชีพพุทธมณฑล

2. พฤติกรรมการกระทำรุนแรง หมายถึง การกระทำหรือการแสดงออกของนักเรียนชายอาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐมทั้งที่กระทำต่อตนเองหรือบุคคลอื่นเพื่อให้ได้รับการบาดเจ็บ

หรือเกิดความเจ็บปวดทางร่างกายจนอาจถึงแก่ความตายได้ในที่สุด ทั้งนี้เพื่อเป็นการระบายนามณ์ โกรธแค้นไม่พอใจ หรือเป็นการแก้แค้นเมื่อถูกระทำก่อนตลอดจนเป็นการป้องกันตนเอง โดยอาจใช้กำลังจากอวัยวะส่วนต่าง ๆ ของตนเอง หรือการใช้อาวุธ ตลอดจนการใช้สิ่งของต่าง ๆ เป็นเครื่องมือในการทำร้ายร่างกายทั้งต่อตนเองและผู้อื่นซึ่งในนี้จะแบ่งออกเป็น 2 ด้าน ดังนี้

2.1 การกระทำรุนแรงต่อตนเอง หมายถึง การใช้กำลังจากอวัยวะส่วนต่าง ๆ ของตนเอง หรือการใช้อาวุธตลอดจนการใช้สิ่งของต่าง ๆ เป็นเครื่องมือในการทำร้ายร่างกายตนเอง เพื่อให้ได้รับบาดเจ็บหรือเกิดความเจ็บปวดทั้งนี้เพื่อเป็นการระบายนามณ์โกรธแค้นไม่พอใจ

2.2 การกระทำรุนแรงต่อผู้อื่น หมายถึง การใช้กำลังจากอวัยวะส่วนต่าง ๆ ของตนเอง หรือการใช้อาวุธตลอดจนการใช้สิ่งของต่าง ๆ เป็นเครื่องมือในการทำร้ายร่างกายผู้อื่นเพื่อให้ได้รับบาดเจ็บหรือเกิดความเจ็บปวดทั้งนี้เพื่อเป็นการระบายนามณ์โกรธแค้นไม่พอใจหรือเป็นการแก้แค้นเมื่อถูกระทำก่อน ตลอดจนเป็นการป้องกันตนเอง

3. การเห็นคุณค่าในตนเอง หมายถึง การที่นักเรียนชายอาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐม มีความรู้สึกต่อตนเองในด้านบวก มีความรู้สึกว่าตนเองมีความสำคัญและมีความสามารถ ในการกระทำสิ่งต่าง ๆ ให้ประสบความสำเร็จ มีความเชื่อมั่นในคุณค่าแห่งตน ตลอดจนรู้สึกว่าได้ ได้รับการยอมรับจากบุคคลอื่นและสังคม

4. การได้รับอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนหรือรุ่นพี่ หมายถึง การที่นักเรียนชายอาชีวศึกษา ในจังหวัดนครปฐมมีการกระทำหรือการแสดงพฤติกรรมการกระทำรุนแรงทางกาย ตามอย่างเพื่อน หรือได้รับการชักชวน การบอกเล่าเกี่ยวกับการกระทำรุนแรงทางกายจากเพื่อน ตลอดจนการทำตาม ธรรมเนียมที่รุ่นพี่ในสถาบันการศึกษาที่เรียนมาได้ถ่ายทอด ปลุกฝังให้กระทำสืบต่อกันมา เป็นต้น

5. การได้รับอิทธิพลจากสื่อ หมายถึง การที่นักเรียนชายอาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐม มีการกระทำหรือการแสดงพฤติกรรมการกระทำรุนแรงทางกายตามอย่างสื่อที่ได้เสนอเรื่องราวและ ภาพที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับการกระทำรุนแรงทางกายทั้งต่อตนเองและผู้อื่น ได้แก่ ข่าว ละคร ภาพยนตร์ ที่นำเสนอเรื่องราวที่มีภาพเนื้อหาส่วนใหญ่เกี่ยวข้องกับการกระทำที่แสดงถึงการทำร้ายร่างกาย ต่อตนเองและต่อผู้อื่น การใช้อาวุธและไม่ใช้อาวุธ ทำให้ได้รับความเจ็บปวดทางร่างกาย

6. สัมพันธภาพภายในครอบครัว หมายถึง การที่นักเรียนชายอาชีวศึกษาในจังหวัด นครปฐมรับรู้ว่ามีสมาชิกภายในครอบครัวของตนเองมีการแสดงออกหรือมีการกระทำต่อกัน อย่างอบอุ่น เข้าใจ สนับสนุน ผูกพัน ซึ่งกันและกันเป็นอย่างดี ได้แก่ มีการยอมรับและยกย่องนักเรียน ด้วยความเหมาะสม มีเวลาใกล้ชิดพูดคุยรับฟังปัญหาและเหตุผล การทำกิจกรรมร่วมกัน การปรับ ทุกข์ในปัญหาต่าง ๆ

7. ข้อมูลส่วนบุคคล หมายถึง ข้อมูลที่ผู้วิจัยกำหนดไว้ในตัวแปรต้นเพื่อศึกษาค้นคว้า เกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการกระทำรุนแรงของนักเรียนชายอาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐม

ได้แก่ ระดับชั้นเรียน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความพอเพียงของรายได้ในครอบครัว ประสพการณ์ การถูกลงโทษทางกายอย่างรุนแรงจากครอบครัว และลักษณะการพักอาศัยในระหว่างเรียน ได้แก่

7.1 ระดับชั้นเรียน หมายถึง ระดับชั้นปวช. ปีที่ 1-3 หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) สังกัดกรมอาชีวศึกษาจังหวัดนครปฐม แบ่งเป็น

7.1.1 ระดับชั้นปวช.ปีที่ 1

7.2.2 ระดับชั้นปวช.ปีที่ 2

7.3.3 ระดับชั้นปวช.ปีที่ 3

7.2 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมของนักเรียน ในภาคปลายของภาคเรียนที่ผ่านมา แบ่งเป็น

7.2.1 คะแนนเฉลี่ยสะสมต่ำกว่า 2.00

7.2.2 คะแนนเฉลี่ยสะสมตั้งแต่ 2.00-3.00

7.2.2 คะแนนเฉลี่ยสะสมตั้งแต่ 3.01-4.00

7.3 ความพอเพียงของรายได้ในครอบครัว หมายถึง ระดับรายได้ที่เพียงพอต่อการ ใช้จ่ายภายในครอบครัว แบ่งเป็น

7.3.1 พอใช้ และเหลือเก็บ

7.3.2 พอใช้ แต่ไม่เหลือเก็บ

7.3.3 ไม่พอใช้

7.3.4 ไม่พอใช้ และมีหนี้สิน

7.4 ประสพการณ์การถูกลงโทษทางกายอย่างรุนแรงจากครอบครัว หมายถึง การที่นักเรียนเคยถูกผู้ปกครอง หรือคนใกล้ชิดในครอบครัวทำร้ายทางกายอย่างรุนแรงทั้งที่ไม่มีอาวุธ เช่น การดิงผม การใช้มือตบหัว การเขกศีรษะ การเตะ ต่อย ชก ตี ตบ ผลัก ทูบ หยิก และการทำร้าย ร่างกายที่มีอาวุธ เช่น ไข่ไม้ตี ไข่มีดแทง ไข่ปืนยิง ไข่ก้อนหินปาหรือขว้างใส่ และอื่น ๆ เป็นต้น โดยแบ่งเป็น

7.4.1 เคย

7.4.2 ไม่เคย

7.5 ลักษณะการพักอาศัยในระหว่างเรียน หมายถึง สภาพการพักอาศัยของนักเรียน ที่อาศัยอยู่ในระหว่างเรียน โดยจำแนกเป็น

7.5.1 อยู่กับบิดาและมารดา

7.5.2 อยู่กับบิดาหรือมารดา

7.5.3 อยู่กับญาติ/ผู้อื่น

7.5.4 อยู่ตามลำพัง

7. ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

1. ทำให้ทราบระดับพฤติกรรมการกระทำรุนแรง การเห็นคุณค่าในตนเอง การได้รับอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนหรือรุ่นพี่ การได้รับอิทธิพลจากสื่อ และสัมพันธภาพภายในครอบครัว ของนักเรียนชายอาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐม

2. ทำให้ทราบถึงปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการกระทำรุนแรงของนักเรียนชายอาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐม

3. ผลการวิจัยครั้งนี้สามารถนำมาหาแนวทางป้องกันพฤติกรรมการกระทำรุนแรงที่จะเกิดขึ้นจากนักเรียนชายอาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐม และสามารถนำมาประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์สำหรับการให้การศึกษาแก่นักเรียน การให้ความรู้แก่ครอบครัว โรงเรียนและสื่อ ในการที่จะสร้างภูมิคุ้มกันปัญหาความรุนแรงที่จะเกิดขึ้น

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการศึกษาถึงพฤติกรรมการกระทำรุนแรงของนักเรียนชายหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) สังกัดอาชีวศึกษา จังหวัดนครปฐม ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2559 โดยผู้วิจัยได้รวบรวมแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องมาประกอบการวิจัย ดังต่อไปนี้

1. บริบทสถาบันอาชีวศึกษาจังหวัดนครปฐม
 - 1.1 มาตรการป้องกันการทะเลาะวิวาทของสถานศึกษา
2. แนวคิดและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวัยรุ่น
 - 2.1. ความหมายของวัยรุ่น
 - 2.2 พัฒนาการของวัยรุ่น
 - 2.3 พัฒนาการวัยรุ่นตอนกลาง
 - 2.4 พัฒนาการวัยรุ่นตอนปลาย
 - 2.5 ลักษณะของวัยรุ่น
3. แนวคิด และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการกระทำรุนแรง
 - 3.1 ความหมายของพฤติกรรมความรุนแรง
 - 3.2 ประเภทของพฤติกรรมความรุนแรง
 - 3.3 สาเหตุของพฤติกรรมความรุนแรง
 - 3.4 ผลกระทบจากพฤติกรรมความรุนแรง
 - 3.5 แนวคิดทฤษฎี ที่เกี่ยวข้องับพฤติกรรมความรุนแรง
 - 3.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง กับพฤติกรรมการกระทำรุนแรง
4. แนวคิดและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเห็นคุณค่าในตนเอง
 - 4.1 ความหมายของการเห็นคุณค่าในตนเอง
 - 4.2 แนวคิดที่เกี่ยวข้องกับการเห็นคุณค่าในตนเอง
 - 4.3 แนวทางการเสริมสร้างการเห็นคุณค่าในตนเอง
 - 4.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเห็นคุณค่าในตนเอง

5. แนวคิดและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการได้รับอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนหรือรุ่นพี่
 - 5.1 แนวคิดที่เกี่ยวข้องกับการได้รับอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนหรือรุ่นพี่
 - 5.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการได้รับอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนหรือรุ่นพี่
6. แนวคิดและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการได้รับอิทธิพลจากสื่อ
 - 6.1 แนวคิดเกี่ยวกับการได้รับอิทธิพลจากสื่อ
 - 6.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการได้รับอิทธิพลจากสื่อ
7. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับสัมพันธภาพภายในครอบครัว
 - 7.1 ความหมายของสัมพันธภาพภายในครอบครัว
 - 7.2 องค์ประกอบของสัมพันธภาพภายในครอบครัว
 - 7.3 แนวทางในการสร้างสัมพันธภาพที่ดีภายในครอบครัว
 - 7.4 ภัยรุมกับสัมพันธภาพภายในครอบครัว
 - 7.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพภายในครอบครัว

1. บริบทสถาบันอาชีวศึกษาจังหวัดนครปฐม

สถานศึกษาสังกัดอาชีวศึกษาอยู่ใต้สังกัด สำนักงานคณะกรรมการอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ จำแนกตามระดับการศึกษา ได้แก่ ประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ประกาศนียบัตรครูเทคนิคชั้นสูง (ปทส.) และปริญญาตรี ซึ่งสถานศึกษาสังกัดอาชีวศึกษานั้น ประกอบไปด้วยวิทยาลัยต่าง ๆ ได้แก่วิทยาลัยเทคนิคนครปฐม วิทยาลัยอาชีวศึกษานครปฐม วิทยาลัยสารพัดช่างนครปฐม วิทยาลัยการอาชีพนครปฐม วิทยาลัยการอาชีพบางแก้วฟ้า และวิทยาลัยการอาชีพพุทธมณฑล (รายงานประจำปี 2557-2558 กรมอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ)

บริบทของสถานศึกษาในจังหวัดนครปฐมมีวัยรุ่นอยู่เป็นจำนวนมาก ก็จะมีการใช้ความรุนแรงทั้งใน และนอกสถาบัน ดังจะเห็นได้จากการกระทำรุนแรงของนักศึกษาสถาบันอาชีวศึกษาจังหวัดนครปฐมที่เป็นข่าวจากหน้าหนังสือพิมพ์ในเดือน กรกฎาคม 2558 พบว่า มีเหตุการณ์เด็กอาชีวศึกษาต่างสถาบันกว่า 20 คน ทำร้ายร่างกายเด็กเทคนิคคู่อริบนรถโดยสารต่อหน้าผู้โดยสาร ซึ่งใช้ก้อนอิฐก้อนหิน ท่อนเหล็กเข้าทำร้าย และยังทำลายรถโดยสารก่อนหลบหนีไป (ไทยรัฐออนไลน์, 2558) ซึ่งการกระทำรุนแรงดังกล่าวเป็นพฤติกรรมที่สร้างความเสียหายอย่างมาก ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการกระทำรุนแรงของนักเรียนชายอาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐม

1.1 มาตรการป้องกัน ควบคุมการทะเลาะวิวาท ของทางวิทยาลัยอาชีวศึกษา

วิทยาลัยอาชีวศึกษาและสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา (สอศ.) และสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน (สช.) ได้สรุปมาตรการป้องกันและแก้ไขปัญหาการทะเลาะวิวาทของนักเรียนตามนโยบายของนายกรัฐมนตรี ดังนี้

1. สถาบันการศึกษาต้องรับผิดชอบนักเรียน นักศึกษาในสังกัดที่ก่อเหตุทะเลาะวิวาท ที่ประชุมให้พิจารณาตามกรณีไป
2. การแต่งเครื่องแบบนักเรียน นักศึกษา เหมือนกันทุกสถาบันทั่วประเทศ หรือยกเลิกเครื่องแบบนักเรียน นักศึกษา ที่ประชุมให้ยึดตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยเครื่องแบบนักเรียน พ.ศ.2551
3. การส่งเสริมการจัดโครงการเตรียมอาชีวศึกษา เพื่อปลูกฝังระเบียบวินัย ความรับผิดชอบ และเสริมสร้างคุณธรรม จริยธรรม ความรัก ความสามัคคี จิตอาสาและความรู้ทางวิชาการสายอาชีวศึกษา ให้แก่นักเรียนที่เข้าร่วมโครงการ โดยจะขอความร่วมมือ สช. จัดงบประมาณสนับสนุนให้สถานศึกษาในสังกัดเข้าร่วมโครงการ
4. จัดหลักสูตรการเรียนการสอนที่เสริมสร้างคุณธรรม จริยธรรม ความรัก ความสามัคคีในชาติและความตระหนักและความภาคภูมิใจในอาชีวศึกษาสร้างชาติ โดยบูรณาการความร่วมมือกับทหารหรือตำรวจ โดยจัดกิจกรรมจิตอาสา เช่น ศูนย์ซ่อมสร้างเพื่อชุมชน เข้าไปบริการในพื้นที่สถานีตำรวจหรือกรมทหาร เป็นต้น
5. จัดหลักสูตรนักศึกษาวิชาทหารให้กับผู้เรียนอาชีวศึกษาร้อยเปอร์เซ็นต์ เพื่อฝึกความอดทน และความรับผิดชอบ
6. จัดช่วงเวลาการเรียน การสอนของสถาบันการศึกษาในพื้นที่เดียวกันให้เหลื่อมกัน
7. ส่งเสริมผู้เรียนเข้าเรียนระบบทวิภาคี เพื่อปลูกฝังความรับผิดชอบต่อหน้าที่ และส่งเสริมการเรียนรู้ และประสบการณ์การทำงานในสถานประกอบการ
8. ส่งเสริมการจัดกิจกรรมเชิงบวก ด้านจิตอาสา ด้านกีฬา และด้านดนตรี
9. บูรณาการความร่วมมือการดูแลความปลอดภัยนักเรียน นักศึกษาอาชีวศึกษา ระหว่างเจ้าหน้าที่ตำรวจ ทหาร และสถาบันการศึกษาร่วมกัน
10. สถาบันการศึกษาทุกแห่งมีฐานข้อมูลนักเรียน นักศึกษากลุ่มเสี่ยงที่กำลังศึกษาสำเร็จการศึกษา และพ้นสภาพการเป็นนักเรียน นักศึกษาของแต่ละสถาบัน โดยขอให้ปรับปรุงให้เป็นปัจจุบัน
11. ภายในและภายนอกสถานศึกษาต้องเป็นเขตปลอดอาวุธ
12. ใช้หลักสหวิชาชีพเข้ามาช่วยในการดูแลนักเรียน นักศึกษาอาชีวศึกษา

13. เจ้าหน้าที่ตำรวจจัดชุดพิเศษ เพื่อป้องกันเหตุ และเป็นหน่วยเคลื่อนที่เร็วเมื่อเกิดเหตุทะเลาะวิวาท

14. สร้างความเข้มแข็งและสัมพันธภาพของสถานศึกษาที่อยู่ใกล้เคียง

15. กำหนดมาตรการจำกัดเสรีกับศิษย์เก่าของแต่ละสถาบัน ทั้งที่สำเร็จการศึกษา และฟื้นสภาพการเป็นนักศึกษา และ

16. ห้ามนักเรียน นักศึกษาจัดกิจกรรมที่ไม่เหมาะสมทั้งในสถานศึกษาและนอกสถานศึกษา

ทัศนคติต่อการเรียนสายอาชีพของนักเรียน จากการสัมภาษณ์นักเรียน ถึงเหตุผลที่สนใจ หรือเลือกที่จะเรียนอาชีพศึกษา สรุปได้ว่า การที่นักเรียนได้เข้าเรียนต่อในสายอาชีพนั้นส่วนหนึ่งก็น่าจะมาจากการประเมินความสามารถของตนเองว่า เมื่อเรียนจบในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น (ม.3) ตนเองนั้นอาจจะมีระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมที่ไม่สูงพอ และคงจะไม่เหมาะสมหรือมีความยากลำบากพอสมควรหากจะเรียนต่อชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย (ม.4-6) ในสายสามัญ เพื่อจะก้าวเข้าสู่การเรียนต่อในระดับอุดมศึกษา ประกอบกับการได้รับข้อมูลจากทางครอบครัว หรือฝ่ายแนะแนวที่โรงเรียนว่า การเรียนต่อสายอาชีพเมื่อจบชั้น ปวช. หรือ ปวส.แล้วก็สามารถมีงานทำได้ และการเรียนสายอาชีพในแขนงต่างจะเน้นการฝึกปฏิบัติที่ใช้ทักษะ และความถนัดมากกว่าการต้องเน้นการเรียนรู้อาชีวการในศาสตร์แขนงต่าง ๆ อย่างเข้มข้น (จากการสัมภาษณ์นักเรียนชายอาชีพในจังหวัดนครปฐม, 2560)

2. แนวคิดและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวัยรุ่น

2.1 ความหมายของวัยรุ่น

จากการรวบรวมผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องของความหมายของคำว่าวัยรุ่น พบว่า มีผู้ให้ความหมายไว้ ดังนี้

คำว่า “วัยรุ่น” พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (ราชบัณฑิตยสถาน, 2542: 1, 062) ได้ให้ความหมายคำว่า วัยรุ่น หมายถึง วัยที่อายุประมาณ 13-19 ปี

องค์รอนามัยโลก (อ้างถึงใน บุญมา วรธนะวลัญช์, 2541: 15) ได้ให้คำจำกัดความของวัยรุ่นว่าเป็นบุคคลที่มีลักษณะดังนี้

1. เป็นช่วงอายุที่มีการเปลี่ยนแปลงทางร่างกายในลักษณะที่พร้อมจะมีเพศสัมพันธ์ได้
2. เป็นระยะที่มีการพัฒนาทางด้านจิตใจ จากเด็กไปสู่ความเป็นผู้ใหญ่
3. เป็นระยะที่มีการเปลี่ยนแปลงจากสภาพที่ต้องพึ่งพาทางเศรษฐกิจ ไปสู่ภาวะที่ต้องรับผิดชอบและพึ่งพาตนเอง

เฮอร์ลอค (Hurlock, 1973: 391, อ้างถึงใน ภัทรินาฏ บุญชู, 2543: 10) คำว่า “วัยรุ่น” ในภาษาอังกฤษใช้คำว่า “Adolescence” มาจากภาษาลาตินว่า “Adolescer” หมายความว่า “To Grow in to Maturity” แปลว่า การเจริญเติบโตสู่วุฒิภาวะหรือเป็น วัยที่พัฒนามาจากสภาวะ ความเป็นเด็กไปสู่ความเป็นผู้ใหญ่

ศรีเรือน แก้วกังวาล (2545: 329) ให้คำจำกัดความของวัยรุ่นว่า เป็นวัยที่มีพัฒนาการ ลักษณะเด่นในด้านต่าง ๆ ทุกด้าน เช่น ทางร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา มีการเปลี่ยนแปลง อย่างรวดเร็วมาก และเห็นได้ชัดเจน วัยรุ่นมีความแตกต่างจากวัยอื่น ๆ เพราะมีการเปลี่ยนแปลงมาก ในทุกด้านของพัฒนาการ

นภาพร สังข์กระแสน (2546: 8) กล่าวว่า วัยรุ่นเป็นวัยที่เปลี่ยนแปลงจากวัยเด็กไปสู่ วัยผู้ใหญ่มีพัฒนาการเจริญเติบโตด้านร่างกายและพัฒนาการทางเพศ เด็กหญิงตั้งแต่เริ่มมีประจำเดือน ครั้งแรกและเด็กชายเมื่อเริ่มมีการผลิตเซลล์สเปิร์ม

จากข้อมูลเบื้องต้นสรุปว่าวัยรุ่น คือ ภาวะการเจริญเติบโตเป็นระยะหัวเลี้ยวหัวต่อ ระหว่างวัยเด็กกับวัยผู้ใหญ่ มีพัฒนาการที่เด่นชัดทั้ง 4 ด้านคือ ด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และ สติปัญญา เด็กผู้หญิงจะเข้าสู่กระบวนการการเป็นวัยรุ่นก่อนเด็กผู้ชาย 1-2 ปี ในขณะเดียวกันวัยรุ่น ไม่ควรได้รับการปฏิบัติเยี่ยงเด็ก แต่ก็ยังไม่พร้อมที่จะได้รับการปฏิบัติเยี่ยงผู้ใหญ่

2.2 พัฒนาการของวัยรุ่น

เกณฑ์การแบ่งช่วงอายุของวัยรุ่นมีผู้เชี่ยวชาญแบ่งเกณฑ์อายุช่วงเป็นวัยรุ่น ดังนี้

ศรีเรือน แก้วกังวาล (2545: 329) กล่าวว่าช่วงอายุของวัยรุ่นเริ่มตั้งแต่ 12-25 ปี โดย ให้เหตุผลว่า เนื่องจากเด็กทุกวันนี้ต้องอยู่ในสถาบันการศึกษานานขึ้นการเป็นผู้ใหญ่ที่พึ่งพาตนเองได้ ทางเศรษฐกิจต้องยืดระยะเวลาออกไป อีกทั้งรูปแบบชีวิตสมัยใหม่ ทำให้เด็กมีวุฒิภาวะทางจิตใจ (Maturity) ช้ากว่ายุคสมัยที่ ผ่านมา ในช่วงยาวของความเป็นวัยรุ่นนั้น อาจแบ่งช่วงเวลาเป็น 3 ระยะ โดยใช้ เกณฑ์ความเป็นเด็กและผู้ใหญ่ตัดสิน ดังนี้ ช่วงอายุ 12-15 ปี เป็นช่วงวัยแรกเริ่มยังมีพฤติกรรม ค่อนข้างเด็กอยู่มากช่วงอายุ 16-17 ปี เป็นระยะวัยรุ่นตอนกลาง มีพฤติกรรมก้ำกึ่งระหว่างเด็ก กับผู้ใหญ่ ช่วงอายุ 18-25 ปี เป็นระยะวัยรุ่นตอนปลายกระบวนการพฤติกรรมค่อนข้างผู้ใหญ่

สุชา จันทร์เอม (2540: 46) กล่าวว่า วัยรุ่นมีลำดับขั้นในการพัฒนาซึ่งแบ่งได้เป็น 3 ระยะ ดังนี้

1. วัยรุ่นตอนต้น (Early Adolescence) อายุ 13-15 ปี ซึ่งเป็นระยะที่ร่างกายเริ่ม มีการเจริญเติบโตทางเพศอย่างสมบูรณ์ทั้งในเด็กหญิงและเด็กชาย สำหรับเด็กหญิงนั้นแสดงความ เจริญของร่างกายเต็มที่ก็คือการมีประจำเดือนครั้งแรก ส่วนเด็กชายนั้นไม่มีลักษณะบ่งชี้ชัดเจน เช่น เด็กผู้หญิง แต่เราสังเกตได้จากการหลั่งอสุจิครั้งแรก การมีขนตามอวัยวะเพศ น้ำเสียงที่พูด

ยังเปลี่ยนเป็นท้วมขึ้น และมีลักษณะที่เรียกว่า “แตกพาน” ส่วนเด็กหญิงนอกจากการมีประจำเดือน สัดส่วนต่าง ๆ ของร่างกายก็เปลี่ยนแปลงไป

2. วัยรุ่นตอนกลาง (Middle Adolescence) อายุ 15-18 ปี มีการเปลี่ยนแปลง ทั้งในด้านร่างกาย จิตใจ และความนึกคิด การเจริญเติบโตในระยะเวลานี้มีลักษณะค่อยเป็นค่อยไปในร่างกายมีการเปลี่ยนแปลงอย่างมาก ในด้านจิตใจนั้นเป็นผลพลอยได้จากการเปลี่ยนแปลงทางร่างกาย แม้ว่าลักษณะการเปลี่ยนแปลงทางร่างกายเป็นสิ่งปกติของเด็กทุกคนแต่การเปลี่ยนแปลงทางจิตใจของเด็กแต่ละคนไม่เหมือนกัน

3. วัยรุ่นตอนปลาย (Late Adolescence) อายุ 19-21 ปี ในระยะนี้พัฒนาการของวัยรุ่นเริ่มเข้าสู่สภาวะอย่างสมบูรณ์ ซึ่งมักมีพัฒนาการด้านจิตใจมากกว่าด้านร่างกาย โดยเฉพาะด้านเกี่ยวกับความนึกคิดและปรัชญาชีวิต เด็กวัยนี้มักพยายามปรับปรุงร่างกายของตนให้เข้ากับสภาพแวดล้อมมากยิ่งขึ้นและพยายามตัดสินใจแก้ปัญหาต่าง ๆ ก่อให้เกิดความมั่นใจในตนเอง

กระทรวงศึกษาธิการ (2546:58) กล่าวว่า เด็กวัยรุ่นอายุระหว่าง 15-18 ปี มีลักษณะทางร่างกายที่เจริญเติบโตเต็มที่เริ่มมีพัฒนาการทางเพศลักษณะทางอารมณ์ ต้องการความอิสระมากขึ้นจึงมักขัดแย้งกับบิดามารดาอยู่เสมอ ทำให้เกิดช่องว่างระหว่างวัยมีการแสดงออกที่แข็งกร้าวเป็นการเปลี่ยนแปลงจากวัยเด็กสู่วัยผู้ใหญ่ทำตามกลุ่มเพื่อนมีความขัดแย้งกับผู้ใหญ่มากขึ้น นักเรียนอาชีวศึกษามีอายุเฉลี่ยระหว่าง 16-18 ปี ซึ่งอยู่ในช่วงระยะวัยรุ่นตอนกลาง (Middle Adolescence) และวัยรุ่นตอนปลาย (Late Adolescence) โดยพัฒนาการของวัยรุ่นตอนกลางและตอนปลาย มีดังนี้ (ประยูร มณีสร, 2532)

ผู้วิจัยจึงมุ่งประเด็นในการศึกษาไปยังวัยรุ่นที่เป็นนักเรียนชายอาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐม (ปวช.ปีที่ 1-3) ในการศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการกระทำรุนแรงของนักเรียนชายอาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐม ซึ่งเป็นวัยที่มีความคาบเกี่ยวระหว่างช่วงต่อของวัยเด็กกับวัยผู้ใหญ่ มีการใช้เหตุผลทางความคิดทั้งด้านบวกและด้านลบ และเป็นระยะของการเปลี่ยนแปลงทางด้านต่าง ๆ ที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการกระทำรุนแรง

2.3 พัฒนาการวัยรุ่นตอนกลาง

พัฒนาการของวัยรุ่นตอนกลางมีหลายด้าน ดังนี้

2.3.1 พัฒนาการทางกาย (Physical Development)

อัตราความเจริญเติบโตของร่างกายเด็กวัยรุ่นเริ่มช้าลง รูปร่างเข้าสู่สัดส่วนของผู้ใหญ่ ความเจริญเติบโตทางส่วนสูงใกล้จะสิ้นสุด และเมื่อเด็กอายุได้ประมาณ 17-18 ปี จะไม่มีส่วนสูงเพิ่มขึ้นหรือเพิ่มขึ้นน้อยที่สุด แต่การเพิ่มทางด้านน้ำหนักยังคงดำเนินต่อไปในอัตราที่ช้าลงกว่าเดิม ลักษณะทางเพศขั้นที่สองเจริญอย่างสม่าเสมอ ได้แก่ การมีหนวดเครา หรือเสียงห้าวในผู้ชาย และการมีสะเก็ดอกผายออก ตลอดจนการมีเสียงแหลมเล็กในผู้หญิง รังไข่ยังเจริญอย่างรวดเร็ว ทรวงอก

เริ่มได้ขนาดใกล้เคียงกับผู้ใหญ่ ขณะที่อวัยวะจะเพิ่มมากขึ้น สุขภาพแข็งแรงขึ้นกว่าช่วงวัยรุ่นตอนต้น คือ ไม่เหนื่อยง่ายเหมือนตอนอายุ 11-12 ปี

2.3.2 พัฒนาการทางอารมณ์ (Emotional Development)

อารมณ์ของวัยรุ่นตอนกลาง วัยนี้เป็นวัยที่ได้ชื่อว่าวัย “พายุบุแคม” หมายถึง การแสดงความรู้สึกรุนแรง เปิดเผยและตรงเกินไป เด็กอาจจะรู้สึกว่าตนมีความสุขและเต็มไปด้วยความเชื่อมั่นในตนเอง แต่บางครั้งก็รู้สึกเกิดอารมณ์เศร้าหดหู่ มีความสงสัยอยู่ตลอดเวลาความชอบและไม่ชอบของเด็กวัยนี้รุนแรงมากไม่ค่อยจะยอมใครง่าย ๆ ในขณะเดียวกันบางครั้งก็อาจจะเป็นคนโอ้อ้อมอารีชอบช่วยเหลือและบางครั้งจะเป็นคนเห็นแก่ตัวแบบเด็ก ๆ ก็ได้ ทั้งเด็กชายและเด็กหญิง ต่างต้องการแสดงความคิดเห็นที่ขัดแย้งกับผู้ใหญ่อยู่เสมอ โดยที่เด็กไม่รู้ตัวว่าเป็นความผิด เนื่องจากเด็กกำลังเจริญเติบโตไปสู่วัยผู้ใหญ่เด็กมีความต้องการที่จะพึ่งพาตนเอง จึงทำให้เด็กมักจะฝ่าฝืนกฎเกณฑ์ของครอบครัว ทั้ง ๆ ที่ยังต้องการความสนใจจากครอบครัว เนื่องจากต้องการเป็นอิสระนั่นเอง

2.3.3 พัฒนาการทางสังคม (Social Development)

โดยทั่วไปสังคมของเด็กวัยนี้กว้างขวางขึ้นทั้งสองเพศ และมีเหตุผลในการคบเพื่อนต่างเพศมากขึ้น คือ ไม่เพียงแต่คบเพื่อนที่อยู่บ้านใกล้เคียงกันเท่านั้น แต่ยังคบเพื่อนที่ถูกต้อง เช่น มีความสนใจและมีบุคลิกภาพคล้ายคลึงกับตน เป็นต้น กลุ่มของเด็กชายมักจะใหญ่กว่ากลุ่มของเด็กหญิง เด็กวัยนี้เป็นวัยที่สนใจกีฬามาก เป็นวัยที่กลุ่มมีอิทธิพลต่อตัวเขามาก เป็นวัยรวมพวกบางคนอาจจะทำตัวแสบกว่าผู้อื่นเพื่อเรียกร้องความสนใจหรือมักใช้คำพูดแปลก ๆ

2.3.4 พัฒนาการทางสติปัญญา (Mental Development)

ระบบประสาทของเด็กวัยนี้พัฒนาเกือบเต็มที่ ความสามารถทางสมองก็มีเพิ่มขึ้น ความจำดีขึ้น มีสมาธิมากขึ้น การแก้ปัญหาดีขึ้น มีความกระตือรือร้นมากขึ้น และมีความสามารถเพิ่มขึ้นหลายด้าน สนใจผู้อื่นและมีความสนใจเกี่ยวกับความแตกต่างทางบุคลิกภาพ มีทัศนคติต่อบุคคลและสิ่งต่าง ๆ ในแง่ดี สามารถใช้ความคิดของตนเองได้อย่างมีเหตุผล รู้จักสังเกตความรู้สึกของคนอื่นที่มีต่อตนเองได้มากขึ้น ต้องการทำตนให้เป็นที่ประทับใจแก่ผู้อื่น พยายามหาข้อบกพร่องเพื่อแก้ไข ฉะนั้น เด็กวัยนี้จึงชอบส่องกระจกเพื่อปรับปรุงบุคลิกภาพของตน สร้างความเชื่อมั่นให้กับตนเอง นอกจากนี้ โทรทัศน์ ภาพยนตร์ หนังสือวรรณคดีและการดูเป็นเหมือนกระจกประเภทหนึ่งที่จะช่วยให้เด็กสามารถปรับปรุงตนเองได้

2.4 พัฒนาการวัยรุ่นตอนปลาย

2.4.1 พัฒนาการทางกาย (Physical Development)

การเจริญเติบโตด้านร่างกายค่อย ๆ พัฒนาจากวัยรุ่นตอนต้น วัยรุ่นตอนกลาง จะพัฒนาเต็มที่ในวัยรุ่นตอนปลาย ขนาดทุกสัดส่วนเจริญเต็มที่บอกลักษณะความเป็นผู้ใหญ่

อย่างสมบูรณ์ มีการแบ่งแยกหน้าที่ของกล้ามเนื้อต่าง ๆ บุคลิกภาพเป็นผู้ใหญ่ขึ้น ลักษณะเก๋อเขิน ค่อย ๆ หายไป เปลี่ยนเป็นสุภาพเรียบร้อยขึ้น

2.4.2 พัฒนาการทางอารมณ์ (Emotional Development)

อารมณ์ระยะวัยรุ่นตอนปลาย อารมณ์ที่รุนแรงค่อย ๆ สงบลงเป็นสุขุม เยือกเย็น สุภาพเรียบร้อยขึ้น วัยนี้จะอดกลั้นในด้านความรู้สึกเมื่อมีสิ่งเร้าจะไม่ค่อยแสดงออก ในรูปต่าง ๆ เช่น วัยรุ่นตอนต้นและตอนกลาง อารมณ์วัยรุ่นตอนปลายส่วนใหญ่จะมีเหตุผลมีลักษณะ เป็นผู้ใหญ่มากขึ้น

2.4.3 พัฒนาการทางสังคม (Social Development)

วัยรุ่นตอนปลายนี้เป็นช่วงที่ทักษะทางสังคมเพิ่มมากขึ้นอย่างเห็นได้ชัด สามารถปรับตัวได้ดีในสังคม มีความเชื่อมั่นในตัวเอง ต้องการเป็นที่ยอมรับของเพื่อนของสังคม มีความเชื่อมั่นในการแสดงออกทางวาจาและท่าทางในสังคม นอกจากนี้วัยรุ่นตอนปลายยังเริ่มสนใจ ศึกษาบทบาทของบิดามารดาที่วางตัวต่อกัน พอ ๆ กับการสนใจในบทบาทของความเป็นเพื่อน ที่เขาและเพื่อน ๆ ปฏิบัติต่อกันในกลุ่ม

2.4.4 พัฒนาการทางสติปัญญา (Mental Development)

วัยรุ่นตอนปลายสติปัญญาเจริญสูงสุด ความจำดี คิดได้ทั้งรูปธรรมและนามธรรม จินตนาการกว้างขวาง ความคิดลึกซึ้งทัดเทียมผู้ใหญ่ หากจะมีส่วนที่ด้อยกว่าผู้ใหญ่อยู่บ้าง ก็โดยเนื่องมาจากประสบการณ์ที่ผ่านโลกมาน้อยกว่าผู้ใหญ่ และมีความสุขรอบคอบน้อยกว่าผู้ใหญ่ ความสามารถทางสติปัญญาจะพัฒนาการมาตามลำดับขึ้น เริ่มตั้งแต่อายุ 12 ปีขึ้นไป วัยรุ่นสามารถเผชิญปัญหาได้ดีกว่าวัยเด็ก พัฒนาการทางสมองนี้จะค่อยเป็นค่อยไปจึงไม่เห็นชัดเท่ากับพัฒนาการทางกายของวัยรุ่น

2.5 ลักษณะของวัยรุ่น

เฟอร์มันน์ (Fuhrmann, 1990, อ้างถึงใน ศรีเรือน แก้วกังวาล, 2549: 336-339) โดยทั่วไป ในช่วงวัยรุ่นเด็กรู้สึกสับสนทางอารมณ์มากกว่าในวัยที่ผ่านมาเพราะสาเหตุเกี่ยวพันซับซ้อน หลายประการด้วยกัน เช่น

2.5.1 เป็นช่วงเปลี่ยนวัยเป็นระยะหัวเลี้ยวหัวต่อของชีวิต เป็นระยะที่เด็กเรียน บทบาทอย่างผู้ใหญ่ ในด้านความประพฤติ ความปรารถนาในชีวิต ความรับผิดชอบ นิสัยใจคอ แต่เนื่องจากเป็นระยะแรกเริ่มเด็กจึงมีความสับสนลังเลใจ ไม่นั่นใจ ไม่ทราบว่าจะถูกที่ควรนั้นควรจะเป็นเช่นไร

2.5.2 ร่างกายเติบโตเป็นชายหนุ่มหญิงสาวเต็มที่ต้องวางตัวในสังคมกับเพื่อนร่วมวัย เพื่อนต่างเพศ และเพื่อนต่างวัยในแนวใหม่ การวางตัวอย่างถูกต้องนั้นกระทำไม่ได้ง่าย ๆ ต้องอาศัย เวลาบ้าง ในระยะที่ปรับตัวไม่ได้เด็กจึงมีความรู้สึกสับสนในใจเมื่อย่างเข้าสู่วัยรุ่น

2.5.3 เด็กจะต้องเลือกอาชีพเพื่อเตรียมตัวสำหรับประกอบอาชีพต่อไปในระยะวัยผู้ใหญ่ การเลือกอาชีพเป็นเรื่องที่สำคัญต่อชีวิตจิตใจ อารมณ์ ความต้องการของเด็ก และบุคคลที่เกี่ยวข้องทั้งที่บ้าน โรงเรียน และกลุ่มเพื่อน ความสับสนใจเกิดง่ายเพราะเด็กอยู่ภายใต้ความบีบบังคับ ข้อจำกัด ของระบบการศึกษา สติปัญญา ฐานะเศรษฐกิจของครอบครัว ความนิยมของท้องถิ่น โรงเรียน และสังคมส่วนรวม และยังไม่ทราบแน่ในความถนัด ความสนใจ ความต้องการ และบุคลิกภาพของตัวเอง

จากเอกสารข้างต้นสรุปเกี่ยวกับลักษณะของวัยรุ่นได้ว่า เป็นระยะหัวเลี้ยวหัวต่อของชีวิตเด็กจะเริ่มเรียนทำบทบาทแบบผู้ใหญ่ แต่เป็นระยะแรกเริ่มเด็กจึงมีความรู้สึกสับสน และมีการเปลี่ยนแปลงทางด้านร่างกายค่อนข้างชัดเจน ต้องปรับตัวเข้ากับเพื่อนต่างวัย เพื่อนต่างเพศ และเพื่อนร่วมวัยเดียวกัน การทำตัวให้ถูกต้องเหมาะสมกระทำได้ไม่ถนัดต้องอาศัยเวลา จึงอาจกล่าวได้ว่า ลักษณะของวัยรุ่นนั้นคือภาวะการเปลี่ยนแปลงและเจริญเติบโตในทุก ๆ ด้าน

3. แนวคิด และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการกระทำรุนแรง

3.1 ความหมายของพฤติกรรมความรุนแรง

แม้ว่าพฤติกรรม “รุนแรง” และพฤติกรรมก้าวร้าว จะถูกใช้แทนกันอยู่บ่อยครั้ง แต่แท้จริงแล้วทั้งสองคำนี้มีความหมายที่แตกต่างกัน โดยพฤติกรรมก้าวร้าว หมายถึง พฤติกรรมที่ตั้งใจทำลายผู้อื่นหรือสิ่งของทั้งทางกายและจิตใจในเชิงรุก ขณะที่พฤติกรรมรุนแรง หมายถึงรูปแบบในการทำลายผู้อื่นหรือสิ่งของโดยการกระทำทางกาย พฤติกรรมก้าวร้าว ถือได้ว่าเป็นจุดเริ่มต้นที่นำมาสู่พฤติกรรมรุนแรง ส่วนพฤติกรรมรุนแรงบางอย่างไม่ถือเป็นพฤติกรรมก้าวร้าว เพราะมีลักษณะเป็นการตั้งรับ เช่น ความรุนแรงที่เป็นการแก้แค้นและป้องกัน (รักขณาวรรณ เสาทอง, 2556: 15)

ผู้วิจัยขอเสนอความหมายของพฤติกรรมรุนแรงตามที่ได้มีนักวิชาการได้ให้ความหมายเอาไว้ ดังนี้

ดอลลาร์ด และคนอื่น ๆ (Dollard, et al.,1939; Reiso and Roth, 1993: 35, อ้างถึงใน รักขณาวรรณ เสาทอง, 2556: 15) กล่าวว่า พฤติกรรมการใช้ความรุนแรงที่มีต่อความรุนแรงระหว่างบุคคลได้ถูกให้คำจำกัดความว่า เป็นพฤติกรรมของบุคคลที่ต่อสู้กับบุคคลอื่น ซึ่งตั้งใจหรือพยายามที่จะคุกคาม หรือทำให้ร่างกายได้รับบาดเจ็บทุกขุทรมานอย่างแท้จริง พฤติกรรมเหล่านี้ถูกรวมอยู่ในคำจำกัดความที่กว้างกว่าคำจำกัดความของความก้าวร้าว

นันทพันธ์ ชินล้ำประเสริฐ (2546: 17) ได้ให้ความหมายว่า ความรุนแรงจะเกี่ยวข้องกับคำว่าความตั้งใจหรือจงใจของผู้กระทำความรุนแรง ซึ่งผลที่เกิดขึ้นอาจไม่สัมพันธ์กันกับเหตุ ดังนั้นความรุนแรงในที่นี้จึงไม่ได้หมายรวมถึงการบาดเจ็บหรืออันตรายที่เกิดขึ้นจากอุบัติเหตุหรือ

ความไม่ตั้งใจ นอกจากนี้ คำนิยามยังเกี่ยวข้องกับคำว่า การใช้อำนาจ นอกเหนือไปจาก การใช้กำลังทางกายเพื่อกระทำต่อผู้อื่น ทำให้ความหมายของคำว่าความรุนแรงมีขอบเขตกว้างขึ้น และเห็นภาพการกระทำที่ชัดเจนขึ้น ครอบคลุมถึงผลของการกระทำที่เกิดจากความสัมพันธ์เชิงอำนาจ รวมทั้งการคุกคามหรือการข่มขู่ด้วย การใช้อำนาจยังหมายรวมถึงการละเว้นไม่ปฏิบัติหรือการปล่อยปละละเลย ไม่ปฏิบัติ ยังผลทำให้เกิดความรุนแรงอย่างเห็นได้ชัดจากการกระทำนั้น ดังนั้น การใช้อำนาจหรือการใช้กำลังทางกาย จึงควรหมายรวมถึงการละเว้นไม่กระทำหรือการกระทำทุกประเภทที่ก่อให้เกิดผลเสีย ทั้งต่อร่างกาย จิตใจ และเพศ ของผู้อื่น รวมทั้งการฆ่าตัวตาย และการทำร้ายตนเองในรูปแบบต่าง ๆ สำหรับผลที่เกิดจากความรุนแรงที่ระบุไว้ในคำนิยามนี้ ได้ครอบคลุมทั้งอันตรายต่อจิตใจและทำให้เกิดพัฒนาไปในทางที่ไม่ดี การบาดเจ็บและการตาย สะท้อนให้เห็นถึงความสนใจในผลต่อสุขภาพและสวัสดิภาพของบุคคล ครอบครัวและชุมชนที่เกิดจากความรุนแรงในรูปแบบที่กว้างขึ้น กล่าวคือ ไม่ใช่ผลเฉพาะที่ก่อให้เกิดการบาดเจ็บหรือตายเท่านั้น แต่รวมทั้งการระทางด้านสุขภาพอื่น ๆ ที่อาจเกิดขึ้นทันทีหรือเกิดขึ้นภายหลังและคงอยู่ไปเป็นเวลานานนับปี หลังจากการถูกกระทำรุนแรงครั้งแรก

นันทพันธ์ ชินล้ำประเสริฐ (2546: 17) ยังได้ให้คำนิยามความรุนแรงที่เกี่ยวกับคำว่าความตั้งใจนั้นว่ามีลักษณะสำคัญที่ใช้เป็นหลักเกณฑ์ในการพิจารณาหรือมองความรุนแรงได้ ดังนี้

1. ความรุนแรงที่เกิดจากความจงใจกระทำนั้นไม่จำเป็นต้องจงใจก่อให้เกิดผลเสียหาย กล่าวคือ ผลของความรุนแรงที่เกิดขึ้นอาจไม่เท่าเทียมกันกับพฤติกรรมที่จงใจกระทำ ผู้กระทำความรุนแรงอาจใจกระทำพฤติกรรมที่ก่อให้เกิดผลเสีย หรือแนวโน้มสูงที่จะก่อให้เกิดผลเสียด้านสุขภาพต่อผู้ถูกกระทำ แต่ผู้กระทำอาจไม่รู้ถึงผลของการกระทำของตน เช่น กรณีของวัยรุ่นยกพวกตีกัน เป็นความรุนแรงที่เกิดจากความตั้งใจไม่ว่าจะเป็นการยุติปัญหาโดยการใช้กำลังใช้อาวุธกระทำต่อร่างกายหรือไม่ก็ตาม ดูเหมือนว่าจะตั้งใจกระทำพฤติกรรมที่ก่อให้เกิดการบาดเจ็บล้มตายทั้ง ๆ ที่เจตนาที่อาจไม่ได้ต้องการให้เกิดการบาดเจ็บรุนแรงหรือตายก็ได้ หรือในกรณีที่เป็นฆาตกรที่ร้องไห้โยเยเขย่าให้หยุดร้องไห้ด้วยความตั้งใจ แต่ผลทำให้เกิดการบาดเจ็บทางสมองได้โดยไม่ได้ตั้งใจและเป็นตัวอย่างที่แสดงให้เห็นถึงการตั้งใจใจใช้ความรุนแรง โดยไม่ได้ตั้งใจให้ผลที่เกิดขึ้นจากความรุนแรงนั้นถึงกับบาดเจ็บหรือตาย

2. การแยกแยะความจงใจหรือตั้งใจกระทำความรุนแรง สามารถพิจารณาบนพื้นฐานของความตั้งใจกระทำให้บาดเจ็บกับความตั้งใจที่จะกระทำความรุนแรง ซึ่งความรุนแรงในความหมายที่นิยามโดย วอลเตอร์ และ พาร์ค (Walters and Parke, 1964, อ้างถึงใน นันทพันธ์ ชินล้ำประเสริฐ, 2546: 18) นี้เป็นความหมายที่กำหนดโดยวัฒนธรรม กล่าวคือ การจงใจกระทำการคาดการณ์วางแผนไว้ล่วงหน้า หรือการบาดเจ็บ และผลของความรุนแรงอื่น ๆ ที่ตามมาอาจจะถูกกำหนดโดยหรือเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรม ผู้กระทำความรุนแรงบางสิ่งอาจตั้งใจกระทำอันตราย

แต่โดยพื้นฐานวัฒนธรรมของสังคมนั้นไม่ได้มองการกระทำดังกล่าวนั้นว่าเป็นการใช้ความรุนแรง เช่น การตัดหรือขลิบอวัยวะเพศหญิง หรือการลงโทษโดยการทุบตีต่อร่างกายของเด็ก การกระทำรุนแรงนี้ ถูกมองว่าเป็นการสั่งสอนหรือพิธีกรรมให้หลุดพ้นจากบาปมากกว่าการรับรู้ว่าเป็นการใช้ความรุนแรง

3. การจงใจทำความรุนแรงขึ้นอยู่กับระดับของความตั้งใจ ผู้กระทำความรุนแรงบางคนตั้งใจให้เกิดการบาดเจ็บและเจ็บใจที่จะใช้ความรุนแรง แต่ไม่ได้ต้องการให้เกิดผลขนาดเท่าที่ตนกระทำ เช่น บุคคลพยายามจะฆ่าตัวตาย ไม่ได้ต้องการที่จะฆ่าตัวตายจริงแต่ต้องการเรียกร้องความสนใจ หรือการช่วยเหลือจากผู้อื่น

พรดี ลิมปรัตน์กร (2547: 44) ให้ความหมายว่า พฤติกรรมความรุนแรง หมายถึง การกระทำที่เป็นการล่วงละเมิดสิทธิส่วนบุคคล ทั้งทางร่างกาย ต่อตนเอง ต่อผู้อื่น ต่อกลุ่มคน หรือต่อชุมชน อย่างจงใจ โดยการบังคับ ชูเชิญ ทำร้าย ทุบตี คุกคาม กีดกันเสรีภาพ ทั้งในที่สาธารณะและในการดำเนินชีวิตส่วนตัว ซึ่งเป็นผลหรืออาจเป็นผลให้เกิดการบาดเจ็บ การตาย ความทุกข์ ทรมาน ทั้งทางร่างกาย แก่ผู้ถูกระทำ

พรเพ็ญ เพชรสุขศิริ (2531: 12) ได้ให้ความหมายของพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงทางกายว่า หมายถึง การใช้กำลัง และหรืออุปกรณ์ใด ๆ เป็นอาวุธ แล้วมีผลทำให้ผู้ที่ถูกระทำบาดเจ็บต่อร่างกาย เช่น การตบ ผลัก ตี เตะ ต่อย เป็นต้น และระดับความรุนแรงก็ต่างกันออกไป

สมหมาย กาญจนานา (2531) ได้ให้ความหมายของพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงทางกายว่า หมายถึงการกระทำที่ต้องการให้เจ็บปวด บาดเจ็บ หรือเป็นอันตรายต่อร่างกายหรือชีวิต เช่น การตบ ตี เตะ ต่อย บีบคอ เขี่ยน ใช้ไฟลน ทำให้ผิวหนังไหม้พุพอง ขว้างปาสิ่งของใส่ หรือการฆ่าให้ตาย เป็นต้น

วราภรณ์ กมลรติ (2536, อ้างถึงใน บุศรินทร์ คล่องพยาบาล, 2540: 17) ได้ให้ความหมายของพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงว่า หมายถึง การทำร้ายทางร่างกายและจิตใจ โดยมีความรุนแรงและระดับความรุนแรงที่แตกต่างกันตั้งแต่การทะเลาะวิวาทโต้เถียง การทำร้ายร่างกายด้วยอวัยวะ หรืออาวุธไปจนถึงการทำร้ายชีวิต

เบญจพร ปัญญา (2549) ได้ให้ความหมายของพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงว่า หมายถึง การที่บุคคลใช้กำลังทำให้ผู้อื่นบาดเจ็บ การทำลายทรัพย์สินของผู้อื่นหรือการข่มขู่ว่าจะทำลายทรัพย์สินของผู้อื่น รวมทั้งการใช้กำลังบังคับกักขังหน่วงเหนี่ยวและรุกรานสิทธิหรือเสรีภาพส่วนบุคคล

เกิร์บเนอร์ (Gerbner, 1980, อ้างถึงใน กอบแก้ว ไทยยีนยงค์ศักดิ์, 2543: 14) ได้ให้ความหมายของพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงทางกายว่า หมายถึง เป็นอำนาจทางกายที่แสดงออกอย่างเปิดเผยด้วยอาวุธหรือปราศจากอาวุธ เพื่อต่อต้านตนเองหรือผู้อื่น จากการกระทำที่บีบบังคับทางร่างกายมากเกินไปนั้นต่อให้เกิดบาดเจ็บด้วยการทำให้เจ็บหรือตายในทันที

องค์การสหประชาชาติ (United Nations, 2011) ได้ให้ความหมายว่า ความรุนแรง หมายถึงการกระทำใด ๆ ที่เป็นเหตุหรือเป็นสิ่งที่โน้มน้าวให้เกิดความทุกข์ทรมาน

อนุช อาภาภิรม (2543) ให้ความหมายว่า ความรุนแรงหมายถึง การใช้กำลังคุกคาม หรือทำร้ายเพื่อควบคุมหรือครอบครองบุคคล หรือทรัพย์สิน

ฐาศุภร์ จันประเสริฐ (2553) ให้ความหมายว่า ความรุนแรงหมายถึง การกระทำใด ๆ ที่เป็นการล่วงละเมิดสิทธิเสรีภาพของบุคคลอื่น ๆ ทั้งทางร่างกาย วาจา หรือจิตใจ โดยการบังคับ ชูเชิญ ทำร้ายร่างกาย ทบตี แล้วเป็นผลให้ผู้อื่นเกิดความทุกข์ทรมานทั้งทางร่างกายและจิตใจ ก่อให้เกิดความเสียหายทางทรัพย์สินของตนเองและผู้อื่น

เอกสารดังกล่าว สรุปได้ว่าพฤติกรรมการความรุนแรง หมายถึง การกระทำหรือ การแสดงออกของนักเรียนชายอาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐมทั้งที่กระทำต่อตนเองหรือบุคคลอื่น เพื่อให้ได้รับการบาดเจ็บ หรือความเจ็บปวดทางร่างกายจนอาจถึงแก่ความตายได้ในที่สุด ทั้งนี้ เพื่อเป็นการระบายนามณ์โกรธแค้น หรือเป็นการแก้แค้นเมื่อถูกกระทำก่อนตลอดจนเป็นการป้องกันตนเอง โดยอาจใช้กำลังกายจากอวัยวะส่วนต่าง ๆ ของตนเอง หรือการใช้อาวุธ ตลอดจนการทำลาย สิ่งของให้เกิดความเสียหายซึ่งในที่นี้จะแบ่งออกเป็น 2 ด้าน ดังนี้

1. การกระทำรุนแรงต่อตนเอง หมายถึง การใช้ส่วนต่าง ๆ ในร่างกายไปกระทำให้ตนเองได้รับบาดเจ็บ การทำร้ายตนเอง การทำลายสิ่งของให้ได้รับความเสียหายตลอดจนการใช้อาวุธ เพื่อทำให้ตนเองได้รับบาดเจ็บ

2. การกระทำรุนแรงต่อผู้อื่น หมายถึง การใช้ส่วนต่าง ๆ ในร่างกายไปกระทำให้ผู้อื่นตลอดจนคนใกล้ชิดได้รับบาดเจ็บ การขว้างปาสิ่งของใส่ผู้อื่น ตลอดจนการใช้อาวุธเพื่อทำให้ผู้อื่นได้รับบาดเจ็บ

3.2 ประเภทของพฤติกรรมการความรุนแรง

ประเภทของพฤติกรรมการความรุนแรงสามารถจำแนกได้หลายอย่าง ดังที่มีผู้ให้คำนิยามไว้ดังนี้

สุกิจ ไวกัฒนกร (2542: 16) ได้แบ่งพฤติกรรมการกระทำรุนแรง ออกเป็น 2 ระดับ คือ

1. ความรุนแรงส่วนบุคคล เป็นความรุนแรงทางตรงหรือความรุนแรงระหว่างบุคคล ต่อบุคคล ซึ่งมีผู้กระทำชัดเจน เช่น การฆ่า การชกต่อยกัน เป็นต้น

2. ความรุนแรงในเชิงโครงสร้างทางสังคม เป็นความรุนแรงที่โครงสร้างทางสังคม ได้กระทำต่อคนในสังคม มีผลให้ชีวิตของคนผู้นั้นถูกบั่นทอนอยู่ในความทุกข์ทรมาน ทั้งทางร่างกาย และจิตใจ ความรุนแรงชนิดนี้หาตัวคนที่เป็นสาเหตุหรือผู้กระทำรุนแรงไม่ได้ชัดเจน

องค์การอนามัยโลก ได้พัฒนาวิธีการจำแนกการกระทำความรุนแรงออกตามประเภท ความรุนแรง (Types of violence) และลักษณะของการใช้ความรุนแรง (Nature of violent acts) โดยมีรายละเอียดดังนี้

ประเภทของความรุนแรงจำแนกจาก 3 กลุ่มที่แบ่งตามผู้ที่กระทำความรุนแรง ดังกล่าวข้างต้นออกไปได้อีกดังนี้

1. การกระทำความรุนแรงต่อตนเอง (Self-directed violence) สามารถแบ่งเป็น 2 ประเภท คือ การฆ่าตัวตาย (Suicidal behavior) และการทำร้ายตนเอง (Self-abuse)
2. การกระทำความรุนแรงต่อผู้อื่น (Interpersonal violence) สามารถแบ่งเป็น 2 ประเภท คือ

2.1 ความรุนแรงในครอบครัวและคู่ครอง (Family and intimate partner violence) พิจารณาความรุนแรงที่กระทำต่อสมาชิกในครอบครัว เช่น การใช้ความรุนแรงต่อบุตร/เด็ก การใช้ความรุนแรงต่อคู่ครอง/สตรีการใช้ความรุนแรงต่อผู้สูงอายุ เป็นต้น โดยปกติความรุนแรงประเภทนี้จะปรากฏที่บ้านเป็นสำคัญ ดังนั้นจึงมีการเรียกความรุนแรงประเภทนี้ว่า “ความรุนแรงภายในครัวเรือน (Domestic violence)”

2.2 ความรุนแรงในชุมชน (Community violence) พิจารณาความรุนแรงที่กระทำต่อบุคคลที่เกี่ยวข้องที่ไม่ใช่สมาชิกในครอบครัว เช่น การใช้ความรุนแรงต่อคนในชุมชน/คนรู้จัก (Acquaintance) การใช้ความรุนแรงต่อคนนอกชุมชน/คนแปลกหน้า (Stranger) เป็นต้น โดยปกติความรุนแรงประเภทนี้จะไม่ปรากฏในบ้าน เช่น โรงเรียน ที่ทำงาน คอก หรือโรงเรียนเด็ก เป็นต้น ความรุนแรงในสังคม (Collective violence) เป็นการกระทำความรุนแรงโดยกลุ่มบุคคล (Large groups of individuals) หรือโดยรัฐ (States) โดยแต่ละกลุ่มแสดงการขับเคลื่อนทางสังคม (Social motive) เพื่อรักษาผลประโยชน์ของกลุ่ม หรือแย่งชิงผลประโยชน์ของผู้อื่นมาเป็นของตน ประเภทของความรุนแรงในสังคม สามารถแบ่งเป็น 3 ประเภทตามผลประโยชน์ที่เกี่ยวข้อง คือ

ความรุนแรงทางสังคม เช่น การต่อสู้ทางชนชั้น การก่อการร้าย การก่อม็อบ (Mob violence) เป็นต้น

ความรุนแรงทางการเมือง เช่น สงคราม ปฏิบัติการทางกฎหมาย (legal intervention) ความขัดแย้งระหว่างรัฐ (State violence)

ความรุนแรงทางเศรษฐกิจ เช่น การต่อต้านโดยการทำให้กิจกรรมทางเศรษฐกิจหยุดชะงัก ตัวอย่างเช่น การนัดหยุดงาน เป็นต้น

ลักษณะของการกระทำความรุนแรงสามารถแบ่งได้ 4 รูปแบบ ตามวิธีการที่ใช้ในการแสดงออกถึงความรุนแรง ได้แก่

1. ความรุนแรงทางร่างกาย (Physical violence) หมายถึง การได้รับบาดเจ็บ โดยผู้กระทำความรุนแรงในรูปแบบการเฉียนตีตะ กัดหรือวิธีอื่นทำให้ผู้ถูกระทำได้รับบาดเจ็บ เช่น กระตุกหัก เลือดออกภายใน ฟกช้ำ แผลไฟไหม้ได้รับสารพิษ รวมถึงการทะเลาะวิวาท ทั้งนี้ต้องคำนึง บริบทของแต่ละวัฒนธรรมด้วย และเป็นเหตุการณ์ที่ไม่ใช่อุบัติเหตุ

2. ความรุนแรงทางเพศ (Sexual violence) หมายถึง การกระทำใด ๆ ที่มี วัตถุประสงค์เพื่อใช้ผู้ถูกระทำเป็นเครื่องมือตอบสนองความต้องการทางเพศของผู้กระทำ หรือ ตกลงยินยอมร่วมและการกระทำนั้น อาจใช้กำลังบังคับข่มขู่หรือหลอกล่อ ชักชวนให้สิ่งตอบแทน

3. ความรุนแรงทางจิตใจ (Psychological violence) หมายถึง การทำร้ายจิตใจ ควบคุมบังคับอย่างไม่มีเหตุผล ทำให้ได้รับความอับอาย รู้สึกด้อยค่าหรือลดคุณค่าความเป็นมนุษย์

4. ความรุนแรงที่ก่อให้เกิดความสูญเสียหรือการละเลย/ทอดทิ้ง (Deprivation or neglect) หมายถึง การไม่ได้รับการดูแลเอาใจใส่และคุ้มครองอย่างเหมาะสมเพียงพอ รวมถึง การทอดทิ้งทางกาย *การทอดทิ้งทางกาย หมายถึง ไม่ให้อาหารอย่างเพียงพอ ไม่ดูแลสุขภาพ ไม่ดูแล ยามเจ็บป่วย ไม่คุ้มครองจากอันตรายหรืออุบัติเหตุในที่นี้ได้แก่

4.1 ทอดทิ้งไว้กับบุคคลรับจ้างเลี้ยงเด็กหรือที่สาธารณะ เช่นสถานรับเลี้ยงเด็ก สถานพยาบาล บ้านพักคนชรา เป็นต้น

4.2 ละทิ้งโดยไม่จัดให้มีการป้องกันดูแลสวัสดิภาพหรือให้การเลี้ยงดูที่เหมาะสม

4.3 จงใจหรือละเลยไม่ให้งานจำเป็นแก่การดำรงชีพหรือสุขอนามัยจนน่าจะเกิด อันตรายแก่กายหรือจิตใจและ/หรือปฏิบัติต่อผู้ถูกระทำในลักษณะที่เป็นการขัดขวางการเจริญเติบโต หรือ พัฒนาการของในแต่ละบุคคล โดยเฉพาะในเด็กและเยาวชน

3.3 สาเหตุของความรุนแรง

สาเหตุของพฤติกรรมความรุนแรงในวัยรุ่น มีรายละเอียดดังต่อไปนี้ ปัจจัยเสี่ยงของ ความรุนแรงในวัยรุ่น องค์การอนามัยโลก (2002: 17) ได้ให้ความเห็นไว้ 2 ประการคือ

1. ปัจจัยส่วนบุคคล เป็นปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับบุคลิกภาพและพฤติกรรมของวัยรุ่น ได้แก่ ธรรมชาติของวัยรุ่นเป็นวัยที่มีความมุทะลุ ใจเร็ว หุนหัน ก้าวร้าว เป็นต้น ขาดการควบคุม พฤติกรรมที่เหมาะสม ด้อยการศึกษา มีปัญหาขาดการดูแลเอาใจใส่ และมีประสบการณ์ในการทำร้าย ผู้อื่น มีเจตคติความเชื่อที่ผิด มีประสบการณ์ถูกทำโทษทางกายหรือเคยพบเห็นความรุนแรง

2. ปัจจัยครอบครัวและคนใกล้ชิด สิ่งแวดล้อมทางครอบครัวเป็นปัจจัยที่สำคัญ ในการพัฒนาพฤติกรรมความรุนแรงของวัยรุ่น ได้แก่

2.1 บิดามารดาผู้ปกครองขาดการดูแลเอาใจใส่ควบคุมตั้งแต่เด็กและใช้การ ลงโทษเด็กด้วยความรุนแรง หยาดคาย

2.2 บิดามารดามีความขัดแย้งกัน ครอบครัวขาดความสัมพันธ์ความผูกพันกัน มักมีการทำร้ายกันในบ้าน

2.3 มารดามีบุตรเมื่ออายุน้อย

2.4 มีประสบการณ์ที่บิดามารดาแตกแยกหรือหย่าร้างกันตั้งแต่วัยเด็ก

2.5 คบเพื่อนไม่ดี

สรุปสาเหตุของพฤติกรรมความรุนแรงในวัยรุ่น เกิดจากการไม่พร้อมของครอบครัวที่จะเลี้ยงดูบุตร เช่น พ่อ แม่มีอายุน้อย หรือครอบครัวหย่าร้าง พ่อแม่ขาดการดูแลเอาใจใส่ วัยรุ่นขาดความรักความอบอุ่นจากครอบครัว และลักษณะของวัยรุ่นเองที่มีอารมณ์รุนแรง ก้าวร้าว ขาดการศึกษา ขาดการควบคุมอารมณ์และพฤติกรรมให้มีความเหมาะสม มีประสบการณ์ถูกทำร้าย หรือพบเห็นความรุนแรงมาก่อน

สาเหตุความรุนแรงทางสังคม

องค์การอนามัยโลก (2543: 17, อ้างถึงใน กอบแก้ว ไทยยืนยงศักดิ์, 2543: 14) ได้ให้ความเห็นว่าสาเหตุของพฤติกรรมความรุนแรงทางสังคม ปัจจัยชุมชนและสังคมเป็นปัจจัยที่นำไปสู่ความรุนแรงและเป็นปัจจัยที่เกี่ยวข้องทั้ง สังคม การเมือง และวัฒนธรรม ได้แก่

1. การรวมกลุ่มเป็นแก๊งของวัยรุ่น มีการจัดหาอาวุธปืน ยา และใช้กำลังต่อสู้กันระหว่างกลุ่ม
2. มีสื่อที่ปรากฏให้เห็นความรุนแรงและความก้าวร้าว
3. ขาดความร่วมมือประสานงาน และความสัมพันธ์ของชุมชนอยู่ในระดับต่ำ เป็นชุมชนเมืองใหญ่ที่ต่างคนต่างอยู่ขาดความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ชุมชนมีการทำร้ายฆาตกรรมกันสูง มีความยากจน เมืองที่ไม่มีความสงบ จลาจล หรือสงคราม มีการเปลี่ยนแปลงการปกครอง
4. ประเทศที่มีการปกป้องสิทธิมนุษยชนต่ำ ความแตกต่างของชนชั้นสูง วัฒนธรรมที่เอื้อให้เกิดความรุนแรง

สรุป ความรุนแรงในสังคมนั้นเกิดจากการจับกลุ่มของแก๊งวัยรุ่น การจัดหาอาวุธ ปืน หรือสิ่งเสพติด การต่อสู้กันระหว่างกลุ่มวัยรุ่น ตลอดจนสื่อที่นำเสนอให้เห็นภาพของความรุนแรง และก้าวร้าว สังคมต่างคนต่างอยู่ รวมถึงกฎหมายภายในประเทศที่ปกป้องด้านสิทธิมนุษยชนต่ำ

3.4 ผลกระทบจากพฤติกรรมความรุนแรง

ผลกระทบจากพฤติกรรมความรุนแรงต่อเด็ก โดยเด็กที่ได้รับการกระทำรุนแรงส่งผลกระทบใหญ่หลวงต่อพัฒนาการทั้งทางด้านร่างกาย สติปัญญา ทักษะคิดต่อพฤติกรรมความรุนแรง ดังรายละเอียดต่อไปนี้

วุฒิสภา (2550: 13, อ้างถึงใน รักขณาวรรณ เสาทอง, 2556: 15) พบว่า เด็กที่ถูกบิดามารดาทำโทษอย่างรุนแรงบ่อย ๆ นั้นย่อมมีผลกระทบต่อพัฒนาการของเด็ก การเจริญเติบโตช้า

แคะแสร้งมีอาการประสาทหรือวิตกกังวลสูง ขาดความเชื่อมั่นในตนเองในด้านทัศนคติของเด็ก จะมองโลกในแง่ร้าย เกลียดชังผู้ใหญ่ จะมีความรู้สึกกว่าบิดามารดา ปฏิเสธ ทอดทิ้ง มีความรู้สึกกว่าบิดามารดาเข้มงวดกดขี่โหดร้ายทารุณ

ผลกระทบด้านพฤติกรรมเด็กจะแสดงออก 2 กรณีคือ

1. เด็กจะมีบุคลิกภาพก้าวร้าวและมีปัญหาด้านความประพฤติ จึงมีโอกาที่จะทำผิดกฎหมายได้สูงมากและเชื่อว่าเด็กที่ถูกกระทำทารุณกรรมจะมีบุคลิกภาพก้าวร้าวมักจะก่ออาชญากรรมต่อชีวิตผู้อื่น และลงมืออย่างรุนแรง

2. เด็กจะมีความวิตกกังวลสูง ทำอะไรมักจะไม่ประสบความสำเร็จ และยังทำให้เด็กรู้สึกสิ้นหวังขาดความมั่นใจต่อแท้ บางรายมีพฤติกรรมทำร้ายตนเองหรือฆ่าตัวตาย เป็นต้น

3. ผลกระทบจากการถูกกระทำทารุณทางจิตใจจะส่งผลกระทบต่อพัฒนาการด้านอารมณ์ พฤติกรรม และสติปัญญาของเด็ก เช่น ทำให้เด็กรู้สึกขาดความรัก ความอบอุ่น ว่าเหว เป็นคนไม่มีค่าต่อคนอื่น ซึ่งจะส่งผลให้เด็กเป็นคนเก็บตัว เก็บกดและเซื่องซึม ไม่พูดจากับใคร ในบางขณะก็จะมีอาการต่อต้านอย่างรุนแรงต่อคำสั่งของผู้ใหญ่ ตลอดจนมีพฤติกรรมทางอารมณ์ที่ผิดปกติอื่น ๆ และส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมของเด็กในระยะยาวด้วย เด็กจะสะสมการเรียนรู้วิธีการแก้ปัญหา ความขัดแย้ง ด้วยวิธีการใช้ความรุนแรง และใช้กำลังในการตัดสินใจแทนการใช้เหตุผล มีผลทำให้เด็กกลายเป็นคนต่อต้านสังคมก้าวร้าว และอาจจะกระทำผิดหรือก่ออาชญากรรมได้ในที่สุด

สรุปจากข้อมูลเบื้องต้นได้ว่า ผลกระทบจากปัญหาการใช้ความรุนแรงของวัยรุ่นเป็นความรุนแรงที่เห็นได้ชัดเจน เช่น การยกพวกทำร้ายกัน การข่มขืน การทำลายสิ่งของ และการใช้อาวุธมีด ปืนทำร้ายผู้อื่น เป็นปัญหาทำให้เกิดการตายก่อนวัยอันควร การบาดเจ็บและไร้ความสามารถ ความรุนแรงในวัยรุ่นยังส่งผลกระทบต่อสมาชิกในครอบครัว เพื่อน และชุมชนด้วย

3.5 แนวคิดทฤษฎี ที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการกระทำรุนแรง

ผู้วิจัยได้กำหนดนิยามศัพท์ พฤติกรรมการกระทำรุนแรง หมายถึง การกระทำหรือการแสดงออกของนักเรียนชายอาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐมทั้งที่กระทำต่อตนเองหรือบุคคลอื่น เพื่อให้ได้รับการบาดเจ็บ หรือเกิดความเจ็บปวดทางร่างกายจนอาจถึงแก่ความตายได้ในที่สุด ทั้งนี้เพื่อเป็นการระบายนามอันโกรธแค้นไม่พอใจ หรือเป็นการแก้แค้นเมื่อถูกกระทำก่อนตลอดจนเป็นการป้องกันตนเอง โดยอาจใช้กำลังกายจากอวัยวะส่วนต่าง ๆ ของตนเอง หรือการใช้อาวุธ ตลอดจนการใช้สิ่งของต่าง ๆ เป็นเครื่องมือในการทำร้ายร่างกายทั้งต่อตนเองและผู้อื่นซึ่งในที่นี้จะแบ่งออกเป็น 2 ด้าน คือ การกระทำรุนแรงต่อตนเอง และการกระทำรุนแรงต่อผู้อื่น ได้มีนักจิตวิทยาได้ให้คำอธิบายเกี่ยวกับพฤติกรรมการกระทำรุนแรงไว้หลายทฤษฎีด้วยกัน ดังที่ผู้วิจัยจะขอยกมาไว้ ดังนี้

1. แนวคิดทฤษฎี ที่อธิบายความรุนแรงจากมุมมองของสัญชาตญาณ

ฟรอยด์ (Freud, 1949, อ้างถึงใน ลิขิต กาญจนภรณ์, 2547: 76-77) มีความเชื่อว่าพลังงานของ ID มีกำเนิดมาจากพลังงานของจิตไร้สำนึกหรือสัญชาตญาณ ซึ่งเป็นพลังที่ติดตัวมาตั้งแต่กำเนิดสัญชาตญาณในมนุษย์มี 2 ประเภท คือสัญชาตญาณแห่งการดำรงชีวิต (Life Instinct) และสัญชาตญาณแห่งความตาย (Dead Instinct) การศึกษาเกี่ยวกับสัญชาตญาณแห่งความตายนั้น มีน้อยมากส่วนใหญ่เป็นการศึกษาเกี่ยวกับสัญชาตญาณการทำลายตนเองในรูปแบบต่าง ๆ หรือแนวโน้มของการฆ่าตัวตายหรือความรุนแรงที่มนุษย์แสดงออกต่อตนเองและคนอื่น เป็นการแสดงพฤติกรรมต่อผู้อื่น การทำลาย การทำให้เกิดความเจ็บปวดหรือทุกข์ทรมาน การศึกษาเกี่ยวกับสัญชาตญาณการมีชีวิต ศึกษาเกี่ยวกับความพยายามของมนุษย์ที่กระทำเพื่อการอยู่รอดของชีวิตตนและของเผ่าพันธุ์ แรงขับของความหิว และความกระหาย แรงขับทางเพศ เพื่อผลักดันไปสู่การสืบพันธุ์ ความต้องการที่จะรักษาตนเองให้รอดพ้นจากอันตราย ฟรอยด์อธิบาย สัญชาตญาณของการมีชีวิตโดยใช้คำว่า Libido ในที่นี้ใช้คำว่า “ความพอใจเชิงเพศรส” ซึ่งมีความหมายถึงความพอใจทั่ว ๆ ไป มิได้จำกัดอยู่เฉพาะความพอใจเชิงเพศแต่เพียงอย่างเดียว เป็นความพอใจในทุก ๆ อย่าง ที่ทำให้ชีวิตเป็นสุข การได้กินของอร่อย การได้นอนอยู่บนที่นอนที่นุ่มสบาย การได้นั่งอยู่ในที่ที่อุณหภูมิเย็นสบาย เป็นความรู้สึกที่เกี่ยวกับการรับรู้ความรู้สึกทั้งมวลของร่างกาย ซึ่งมีอยู่ทั่ว ๆ ไป ในอวัยวะสัมผัสอันได้แก่ ตา หู จมูก ลิ้น สัมผัสผิว ซึ่งที่บริเวณเหล่านี้เป็นจุดเริ่มต้นของความใคร่ ความพอใจ

สัญชาตญาณตามความหมายของฟรอยด์มี 4 องค์ประกอบ คือ แหล่งที่มา (Resource) จุดมุ่งหมาย (Aim) วัตถุ(Object) และความเข้มข้น(Intensity) แหล่งที่มาของสัญชาตญาณก็คือความต้องการของร่างกาย อันได้แก่ ความหิว ความกระหาย ความง่วง ความต้องการทางเพศ เป็นต้น จุดมุ่งหมาย คือเพื่อตอบสนองความพอใจในความต้องการนั้น ๆ เพื่อลดความเครียดอันเกิดจากการเสียดุล วัตถุ หมายถึง สิ่งที่สุดคล้องกับความต้องการ เช่น อาหาร ส่วนความเข้มข้นก็คือพลังงานที่มากกระตุ้นเพื่อไปให้ถึงจุดมุ่งหมาย ในกรณีของความหิว แหล่งของสัญชาตญาณก็คือร่างกายต้องการอาหารซึ่งแสดงออกมาในรูปแบบของความเครียดอันเกิดจากความหิว จุดมุ่งหมายก็คือต้องการลดความหิววัตถุที่ทำให้ลดความหิวลงมาได้ คือ อาหาร และลดความเข้มข้นก็คือพลังงานที่ใช้ไปเพื่อชวนชวายให้ได้อาหารมาประทังชีวิต ดังนั้น คนที่อดอาหารมานานย่อมมีความกระวนกระวายมากกว่าคนที่เพิ่งรับประทานอาหารเสร็จใหม่ ๆ

ฟรอยด์อธิบายว่า ถึงแม้ว่าแหล่งที่มาของสัญชาตญาณจะคงอยู่อย่างถาวรเช่นนี้ในตัวบุคคลตลอดชีวิตแต่อาจจะมีข้อยกเว้นที่เปลี่ยนแปลงได้เมื่อบุคคลนั้นมีวุฒิภาวะเพิ่มขึ้น จุดหมาย วัตถุ และความเข้มข้นก็จะแปรเปลี่ยนตามไปด้วย เช่น บุคคลอาจจะเลือกสิ่งแทนวัตถุเพื่อตอบสนองความต้องการอย่างแตกต่างกันไป พลังงานที่มากกระตุ้นให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในองค์ประกอบอื่น ๆ ก็จะติดตามมาด้วย คือมีการย้ายที่ (Displacement) ของพลังงานเหล่านี้ สิ่งนี้เองที่ทำให้บุคคล

มีความแตกต่างกันโดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านความสนใจ รสนิยม ทัศนคติ และการแก้ปัญหา คนเราแต่ละคนจะเลือกวิถีชีวิตที่แตกต่างกัน เพื่อขยายขอบเขตแห่งพลังงานของตนออกไป มีสัญชาตญาณเพียงอย่างเดียวที่ไม่สามารถเอาสิ่งอื่นมาแทนที่ได้ คือเรื่องของความหิวและความกระหายเท่านั้น แต่ในส่วนอื่นแล้วเปลี่ยนแปลงได้ทั้งนั้น การเปลี่ยนแปลงโยกย้ายที่ของสัญชาตญาณเกิดขึ้นเพราะบุคคลปฏิบัติอย่างหนึ่งซึ่งเป็นสิ่งที่สังคมยอมรับและปฏิบัติกัน เรียกว่า การหาสิ่งมาทดแทน เช่น กรณีที่บุคคลหนึ่งไม่ยอมแต่งงานหรือการมีครอบครัวแต่ได้อุทิศพลังงานทั้งหมดของตนไปกับงานจิตกรเอาความต้องการของตนไปสร้างสรรค์ผลงานศิลปะเพื่อกลบเกลื่อนแรงขับทางเพศไปสู่หนทางที่สังคมยอมรับ

โดยสรุป พรอยด์สร้างทฤษฎีว่าพลังงานทั้งหมดที่ควบคุมพฤติกรรมมนุษย์มาจากพลัง ID พลังงานบางส่วนของ ID ส่งทอดไปสู่พลัง EGO โดยเฉพาะเมื่อบุคคลได้สร้างความสัมพันธ์กับโลกภายนอกหรือสิ่งแวดล้อม EGO จะเก็บรวมพลังงานชุดหนึ่งไว้และใช้ให้เป็นประโยชน์ในการสร้างสรรค์และความสำเร็จ เป็นต้นว่า ความคิด การจำ การคัดเลือก การตัดสินใจ และการแสดงออก ส่วนหนึ่งพลังงานของ ID จะถูกส่งต่อไปยังพลังงาน SUPEREGO ซึ่งเป็นตัวการสำคัญที่คอยยับยั้งความไม่ถูกต้องของพลังงาน ID

2. แนวคิดทฤษฎีความรุนแรงเป็นการตอบสนองของความคับข้องใจ

ในปี 1939 มีนักจิตวิทยาที่มหาวิทยาลัยเยล ได้แก่ ดอลลาร์ด, ดูบ, มิลเลอร์, โมเรอร์ และเซียร์ (Dollar, Doob, Miller, Mowrer and Sears, อ้างถึงใน อรณลิน ไชยวสุ, 2547: 25) ได้เสนอสมมติฐานเกี่ยวกับการกระทำรุนแรง ที่ว่า “สมมติฐานความคับข้องใจ การกระทำรุนแรง” ซึ่งเชื่อว่า การเกิดการกระทำรุนแรงมักเป็นผลจากความคับข้องใจเสมอ และความคับข้องใจจะก่อให้เกิดแรงผลักดัน ซึ่งนำไปสู่การกระทำรุนแรงบางรูปแบบเสมอความคับข้องใจ ตามที่ใช้ในสมมติฐานนี้หมายถึง สภาวะที่บุคคลถูกขัดขวางไม่ให้ทำให้บรรลุผลหรือไม่ได้ในสิ่งที่ประสงค์

แรงผลักดัน หมายถึง พลังในร่างกายที่ผลักดันให้คนทำพฤติกรรมเฉพาะ เช่น ความหิว เกิดจากแรงผลักดันความหิว การกระทำรุนแรงเกิดจากแรงผลักดันการกระทำรุนแรง

นักจิตวิทยาที่สนับสนุนความคิดของดอลลาร์ดและคณะ คือ เดวิทซ์ (Devitz 1952, อ้างถึงใน อรณลิน ไชยวสุ, 2547: 26) โดยทดสอบเชิงประจักษ์สนับสนุนข้อสมมติฐานของดอลลาร์ดโดยการทดลองกับเด็กสองกลุ่ม ซึ่งเด็กกลุ่มแรกเล่นของเล่นที่ตนชอบส่วนตัวกลุ่มที่สองให้เล่นของเล่นที่ตนเองชอบ แต่สร้างสถานการณ์ที่ทำให้เด็กเกิดความคับข้องใจ กล่าวคือให้เด็กเล่นกับของเล่นแล้วมีลวดกั้นไม่ให้เข้าไปหยิบของเล่นได้ จากนั้นปล่อยให้เด็กทั้งสองกลุ่มเล่นอย่างอิสระผลการทดสอบพบว่า เมื่อปล่อยให้เด็กทั้งสองกลุ่มเล่นอย่างอิสระเด็กกลุ่มหลังจะมีการเล่นของเล่นกันอย่างรุนแรงด้วยการตบตีกระแทกโยน มากกว่ากลุ่มแรกที่ไม่มีสถานการณ์ที่ทำให้เด็กเกิดความคับข้องใจ แสดงให้เห็นว่าความคับข้องใจเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เกิดการกระทำรุนแรงไม่ว่าการกระทำ

รุนแรงจะมาจากเหตุการณ์ที่มีเหตุผลอธิบายได้หรือไม่ ยุติธรรมหรือไม่ก็จะทำให้เกิดการกระทำรุนแรงได้มากกว่าเมื่ออยู่ในสภาพการณ์ที่ไม่มีความคับข้องใจ (สิทธิโชค วรานุสันติกุล, 2542: 45) อย่างไรก็ตามการกระทำรุนแรงอาจจะไม่ใช่ผลที่เกิดจากความคับข้องใจเสมอไปเพราะการที่บุคคลแสดงการกระทำรุนแรงออกมาในบางโอกาสนั้น บางครั้งเราไม่สามารถระบุได้ว่าเขามีความคับข้องใจ เช่น การที่ทหารที่ได้รับคำสั่งให้โจมตีข้าศึก โดยที่เขาไม่เคยรู้จักฝ่ายข้าศึกมาก่อนดังนั้นพฤติกรรม การกระทำรุนแรงควรจะต้องมีตัวประกอบอื่น ๆ ซึ่งนอกเหนือไปจากความคับข้องใจเพียงอย่างเดียว ที่นำไปสู่การกระทำรุนแรงซึ่งเบอร์โกวิทซ์ (Berkowitz, 1969, อ้างถึงใน อัจฉริยา เลิศอนันต์วรกุล, 2548: 12) ได้เสนอว่าควรให้ความสนใจในภาวะอารมณ์ของบุคคลที่มีต่อสิ่งแวดล้อมควบคู่กันไป ซึ่งเขาได้เสนอสมมติฐานใหม่ว่า ปฏิกริยาของบุคคลที่มีต่อความคับข้องใจหรือการถูกโจมตีจะถูกเร้าให้ เป็นสภาวะอารมณ์โกรธนอกจากนั้นยังพบว่า นิสัยเดิมที่มีลักษณะการกระทำรุนแรงก็เป็นองค์ประกอบ ที่สำคัญอีกองค์ประกอบหนึ่งที่จะทำให้บุคคลเกิดความพร้อมในการแสดงพฤติกรรมการกระทำ รุนแรงนั้น

นอกจากนี้ เบอร์โกวิทซ์ (Berkowitz, 1983, อ้างถึงใน ชีระพร อูวรรณโณ, 2532: 78) ยังศึกษาและยืนยันจากผลการวิจัยของเขาว่าความคับข้องใจอาจเกิดจากสิ่งเร้าที่ไม่พึงประสงค์ด้วย เช่น การลงโทษ เป็นต้น ซึ่งก็หมายความว่าเกิดการกระทำรุนแรงไม่ได้ขึ้นอยู่กับความคับข้องใจ โดยตรงอย่างเดียว แต่จะต้องมีสภาพความพร้อมในการแสดงพฤติกรรมการกระทำรุนแรงนั้นและ สิ่งชี้แนะหรือสิ่งกระตุ้นการกระทำจากภายนอกจะต้องได้รับการพิจารณาเช่นกัน ดังนั้นจะเห็นว่า สมมติฐานความคับข้องใจและการกระทำรุนแรงจากจะอธิบายการกระทำรุนแรงได้อย่างสมบูรณ์ จะต้องพิจารณาถึงลักษณะนิสัยการกระทำรุนแรงของแต่ละบุคคล ภาวะอารมณ์ของบุคคลที่มีต่อ สิ่งแวดล้อมและสิ่งเร้าภายนอกตัวบุคคลควบคู่กันไป

นอกจากนั้น โกลด์สไตน์ (Goldstein, 1975, อ้างถึงใน อรณลิน ไชยวสุ, 2547: 26) ได้สรุปองค์ประกอบที่สำคัญเกี่ยวกับการกระทำรุนแรงและไม่กระทำรุนแรงของบุคคลดังนี้

1. องค์ประกอบที่ทำให้บุคคลมีการกระทำรุนแรง

1.1 อุปนิสัยของบุคคลที่มีการกระทำรุนแรง มักจะมีการกระทำรุนแรงอยู่แล้ว ซึ่งมักขาดสติยั้งคิดที่จะควบคุมการกระทำของตนเอง มีลักษณะหุนหันพลันแล่น มีระดับจริยธรรมต่ำ ไม่มีเป้าหมายที่แน่นอนในชีวิตชอบอ้างเหตุผลและโทษผู้อื่นเสมอ นอกจากนั้นในบางคนเมื่อแสดงออก การกระทำรุนแรงแล้วได้รับรางวัลจะยิ่งเป็นการเสริมแรงให้บุคคลแสดงออกถึงพฤติกรรมการกระทำ รุนแรงในครั้งต่อไป

1.2 สิ่งแวดล้อมของบุคคลที่มีการกระทำรุนแรงบุคคลที่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่มี แต่การกระทำรุนแรงเป็นสิ่งอำนวยความสะดวกให้บุคคลกระทำพฤติกรรมการกระทำรุนแรงตลอดจนมี ตัวแบบที่แสดงให้เห็นถึงพฤติกรรมกระทำรุนแรงจะช่วยเสริมให้บุคคลเกิดการกระทำรุนแรงมากยิ่งขึ้น

2. องค์ประกอบที่ทำให้บุคคลที่ไม่มีการกระทำรุนแรง

2.1 มีลักษณะเป็นคนวิตกกังวล หรือมีความรู้สึกผิดเมื่อจะแสดงการกระทำรุนแรง เป็นบุคคลที่กลัวการลงโทษมีความสามารถในการเรียนสูง มีความอดทน มีจริยธรรมสูง เป็นตัวของตัวเองยอมรับผู้อื่นและไม่กระทำรุนแรง

2.2 สิ่งแวดล้อมของบุคคลที่ไม่กระทำรุนแรง บุคคลเมื่อจะไม่กระทำรุนแรงเมื่ออยู่ต่อหน้าผู้ที่มีอำนาจเหนือกว่า และยังไม่คุ้นเคยกับสิ่งแวดล้อมนั้น ๆ ตลอดจนไม่อยู่ในสถานการณ์ที่กระทำรุนแรงและมีความอบอุ่นทางใจ

จากแนวคิดและทฤษฎีการกระทำรุนแรงเป็นการตอบสนองความคับข้องใจ ซึ่งขึ้นอยู่กับสถานการณ์ หากสถานการณ์นั้นมีความคับข้องใจมากก็จะส่งผลต่อพฤติกรรมการกระทำรุนแรงได้มากกว่าสถานการณ์ที่ไม่มีความคับข้องใจ

3. ทฤษฎีที่อธิบายความรุนแรงจากมุมมองของทฤษฎีการเรียนรู้ปัญญาทางสังคม

กลุ่มปัญญาทางสังคมเชื่อว่าธรรมชาติของมนุษย์นั้น มีศักยภาพซึ่งเป็นผลมาจากประสบการณ์ที่ได้รับมาจากทางตรงและทางอ้อมที่มาในรูปแบบต่าง ๆ กัน (พรรณทิพย์ ศิริวรรณบุศย์, 2530: 84) สิ่งที่มีมนุษย์เรียนรู้คือความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งต่าง ๆ เช่นความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมกับผลที่เกิดขึ้นจากพฤติกรรมในสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่ง ซึ่งการเรียนรู้ส่วนหนึ่งเกิดจากประสบการณ์ตรงของตนเองการได้รับคำชม ยกย่องหรือได้รับรางวัล บุคคลนั้นจะเก็บจำการกระทำนั้นไว้เพื่อได้ทำในโอกาสต่อไป แต่หากผลที่เกิดขึ้นไม่เป็นที่น่าพึงพอใจ เช่น คำตำหนิตีเดีย การลงโทษ บุคคลจะเก็บจำและพยายามที่จะหลีกเลี่ยงที่จะไม่แสดงพฤติกรรมนั้นอีกในอนาคตหรือเขาอาจจะปรับเปลี่ยนพฤติกรรมนั้นเพื่อให้เกิดผลดีในโอกาสต่อไป (Bandura, 1986, อ้างถึงใน ธีระพร อูวรรณโณ, 2532: 79) แนวคิดพื้นฐานของทฤษฎีการเรียนรู้ทางปัญญาสังคม มองว่าการเรียนรู้ไม่จำเป็นต้องพิจารณาในการแสดงออก หากแต่การได้มาซึ่งความรู้ใหม่ ๆ ถือว่าการเรียนรู้ได้เกิดขึ้นแล้วแม้จะยังไม่มีการแสดงออกก็ตาม จะเห็นได้ว่า แบนดูรา (Bandura) เน้นที่การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมภายใน โดยไม่จำเป็นต้องมีการแสดงออก แต่การแสดงออกพฤติกรรมก็จะสะท้อนให้เห็นถึงการเรียนรู้ แบนดูรา เชื่อว่าพฤติกรรมของคนเราไม่ได้เกิดขึ้นและเปลี่ยนแปลงเนื่องจากปัจจัยทางสภาพแวดล้อมแต่เพียงอย่างเดียว หากแต่จะต้องมีปัจจัยส่วนบุคคล (เช่น ปัญญา ชีวภาพ และสิ่งภายในอื่น ๆ) ร่วมด้วย และการร่วมของปัจจัยส่วนบุคคลนั้นจะต้องร่วมกันในลักษณะที่กำหนดซึ่งกันและกันกับปัจจัยทางด้านพฤติกรรมและสภาพแวดล้อม (สมโภชน์ เอี่ยมสุภาชิต, 2543: 48)

พฤติกรรม บุคคล และสภาพแวดล้อมมีความสัมพันธ์กันโดยปัจจัยที่กำหนดซึ่งกันและกัน กล่าวคือ ปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลกับพฤติกรรม คือ สิ่งที่บุคคล คิด เชื่อ และรู้สึก จะกำหนดว่าบุคคลจะแสดงพฤติกรรมเช่นใด เช่นเดียวกับพฤติกรรมของบุคคลก็เป็นส่วนหนึ่งในการกำหนดลักษณะการคิดและการตอบสนองทางอารมณ์ของบุคคลนั้น ๆ และความสัมพันธ์ระหว่างสภาพแวดล้อม

กับบุคคลคือความคาดหวัง ความเชื่อ อารมณ์ และความสามารถทางปัญญาของบุคคลจะพัฒนา และเปลี่ยนแปลงโดยผ่านการสังเกตตัวแบบการสอนและการชักจูงทางสังคมเป็นตัวให้ข้อมูลและการกระตุ้นการตอบสนอง ขณะเดียวกันสภาพทางสังคมและลักษณะที่ปรากฏของบุคคลจะมีผลต่อสภาพแวดล้อมทางสังคมก่อนที่เขาจะแสดงพฤติกรรมใด ๆ ส่วนความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมกับสภาพแวดล้อมมีอิทธิพลต่อกันและกัน ดังนั้นบุคคลจึงเป็นทั้งผู้ก่อให้เกิดและเป็นทั้งผลผลิตของสภาพแวดล้อมด้วยแต่อย่างไรก็ตามอิทธิพลในการกำหนดอาจไม่ได้มีอิทธิพลที่เท่าเทียมกัน บางปัจจัยอาจมีอิทธิพลมากกว่าปัจจัยและอิทธิพลของปัจจัยหนึ่งจะมีผลต่อการกำหนดปัจจัยอื่น ๆ (Bandura, 1989, อ้างถึงใน สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต, 2543: 49)

แบนดูรา (Bandura, 1977: 22, อ้างถึงใน ชีระพร อุวรรณโณ, 2532: 48) มีความเชื่อว่าการเรียนรู้ส่วนใหญ่ของคนเรานั้นเกิดขึ้นจากการสังเกตจากตัวแบบซึ่งแตกต่างจากการเรียนรู้จากประสบการณ์ตรงที่ต้องอาศัยการลองผิดลองถูกเพราะนอกจากจะสูญเสียเวลาแล้วยังอาจมีอันตรายได้บางพฤติกรรม ในการเรียนรู้โดยการผ่านตัวแบบนี้ตัวแบบเพียงคนเดียวสามารถที่จะถ่ายทอดทั้งความคิดและการแสดงออกได้พร้อม ๆ กันและเนื่องจากคนเรานั้นได้ใช้ชีวิตในแต่ละวันในสภาพแวดล้อมที่แคบ ๆ ดังนั้นการรับรู้เกี่ยวกับสภาพการณ์ต่าง ๆ ของสังคมจึงผ่านมาจากประสบการณ์ของผู้อื่น โดยการได้ยินและได้เห็นโดยไม่มีประสบการณ์ตรงมาเกี่ยวข้องและคนส่วนมากรับรู้เรื่องราวต่าง ๆ ของสังคมโดยผ่านสื่อแทบทั้งสิ้น

ตัวแบบนี้แบ่งออกเป็น 2 ประเภท (สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต, 2543: 51) คือ

1. ตัวแบบที่เป็นบุคคลจริง ๆ คือ ตัวแบบที่บุคคลได้มีโอกาสสังเกตและปฏิสัมพันธ์โดยตรง
2. ตัวแบบที่เป็นสัญลักษณ์ เป็นตัวแบบที่เสนอผ่านสื่อต่าง ๆ เช่น วิทยุ โทรทัศน์ การ์ตูน หรือ หนังสือนวนิยาย เป็นต้น

นอกจากนั้น แบนดูรา (Bandura, อ้างถึงใน ชีระพร อุวรรณโณ, 2532:48) ได้แบ่งตัวแบบออกเป็น 4 ประเภทหลัก คือ การมีตัวแบบทางพฤติกรรม การมีตัวแบบทางวาจา การมีตัวแบบสัญลักษณ์ และการมีตัวแบบสัมผัส

1. การมีตัวแบบทางพฤติกรรม (Behavioral modeling) หมายถึง การมีตัวแบบที่แสดงพฤติกรรมให้บุคคลเห็น ส่วนมากจะเกิดขึ้นโดยที่ตัวแบบไม่ได้ตั้งใจจะแสดงให้เห็นเป็นแบบอย่างแก่ผู้สังเกตโดยตรง
2. การมีตัวแบบทางวาจา (Verbal modeling) หมายถึง การมีตัวแบบที่พูด บอก หรือเขียนบอกว่าจะทำอะไรได้อย่างไร ซึ่งคนเราสามารถทำสิ่งต่าง ๆ ได้มากมายจากการฟังการบอกเล่า หรือจากการเขียนของผู้อื่น

3. การมีตัวแบบสัญลักษณ์ (Symbolic modeling) หมายถึง การมีตัวแบบผ่านสื่อต่าง ๆ เช่น วิทยู โทรทัศน์ ภาพยนตร์ หนังสือ คอมพิวเตอร์ และสื่อภาพอื่น ๆ มนุษย์ทุกวัยเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ มากมายผ่านสื่อเหล่านี้

4. การมีตัวแบบสัมผัส (Kinesthetic modeling) ใช้ประโยชน์ได้มากกับการสอนให้คนหูหนวกและตาบอดเพื่อฝึกพูด ผู้เรียนจะพยายามเลียนแบบเสียงของครูโดยการสัมผัสริมฝีปากและคอของครูซึ่งเป็นตัวแบบ

ฟิชเชอร์ โกซอร์ส และรอสส์ (Fischer and Gochors, 1975 and Ross, 1981, อ้างถึงใน สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต, 2543: 51) ได้สรุปหน้าที่ของตัวแบบออกเป็น 3 ลักษณะด้วยกัน คือ

1. ทำหน้าที่สร้างพฤติกรรมใหม่ ในกรณีที่ผู้สังเกตตัวแบบนั้นยังไม่เคยได้เรียนรู้พฤติกรรมดังกล่าวมาก่อนเลยในอดีต เช่น พฤติกรรมการพูดของเด็ก หรือพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับทักษะในการช่วยตนเอง เป็นต้น

2. ทำหน้าที่เสริมพฤติกรรมที่มีอยู่แล้วให้ดีขึ้น เป็นกรณีที่ผู้สังเกตตัวแบบเคยเรียนรู้พฤติกรรมดังกล่าวมาบ้างในอดีต ตัวแบบก็จะทำหน้าที่เป็นแรงจูงใจให้ผู้ที่เคยเรียนรู้พฤติกรรมดังกล่าวพยายามพัฒนาให้ดียิ่งขึ้น เช่น การดูนักเทนนิสมือหนึ่งของโลกแข่งขันอาจจะเป็แรงจูงใจให้อายากทำให้ดีเหมือนกันกับนักเทนนิสมือหนึ่งของโลกบ้าง จึงทำการจดจำวิธีการตีของนักเทนนิสคนนี้แล้วนำมาพัฒนาทักษะการตีเทนนิสของตนเองให้ดียิ่งขึ้น

3. ทำหน้าที่ยับยั้งการเกิดพฤติกรรม ในกรณีที่ผู้สังเกตมีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์หรือยังไม่เคยมีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์มาก่อน ตัวแบบนั้นก็จะช่วยทำให้พฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์นั้นลดลงหรือไม่เกิดขึ้น เช่น การเห็นคนข้ามถนนตรงบริเวณที่ไม่ใช่ทางม้าลายหรือสะพานลอยแล้วถูกรถชนตายก็จะทำให้เกิดการยับยั้งไม่ให้บุคคลที่สังเกตพฤติกรรมดังกล่าวทำตาม เป็นต้น

กระบวนการเรียนรู้โดยการสังเกตจากตัวแบบ ประกอบด้วย 4 กระบวนการ คือ (Bandura, 1977: 22-29)

1. กระบวนการตั้งใจ หากบุคคลไม่มีความตั้งใจในการสังเกตและรับรู้ บุคคลจะไม่สามารถเรียนรู้จากพฤติกรรมที่ตัวแบบแสดงออกได้อย่างแม่นยำ ซึ่งองค์ประกอบที่มีผลต่อกระบวนการตั้งใจแบ่งออกเป็น 2 องค์ประกอบ ดังนี้

1.1 องค์ประกอบของตัวแบบ เช่น ตัวแบบนั้นจะต้องมีลักษณะที่เด่นชัดเป็นตัวแบบที่ทำให้ผู้สังเกตเกิดความพึงพอใจ มีการแสดงพฤติกรรมที่ไม่สลับซับซ้อนมากนัก และจำนวนของตัวแบบหากตัวแบบมีหลายคนก็จะช่วยให้ผู้สังเกตใส่ใจที่จะรับรู้ได้มาก

1.2 องค์ประกอบของตัวผู้สังเกต ได้แก่ ความสามารถในการรับรู้ ซึ่งรวมทั้งการมองเห็น การได้ยิน การรับรู้รส กลิ่นและการสัมผัส หากความสามารถในการรับรู้สูงก็จะมีโอกาสรับรู้พฤติกรรมของตัวแบบได้อย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนั้นยังมีองค์ประกอบอื่น ๆ ที่ทำให้ผู้สังเกต

มีความสนใจในตัวแบบ เช่นความสามารถทางสติปัญญา ประสบการณ์เดิมของผู้สังเกตแต่ละคน ระดับของการตื่นตัวและความชอบที่เคยได้เรียนรู้มาก่อน

2. กระบวนการเก็บจำ ความสามารถในการจดจำตัวแบบบุคคลจะต้องแปลงข้อมูลของตัวแบบมาเป็นรูปแบบของสัญลักษณ์และจัดโครงสร้างเพื่อให้จดจำได้ง่ายขึ้น โดยจำเป็นลักษณะทางมโนภาพ และจำเป็นคำพูด ซึ่งการจำเป็นคำพูดนั้นจะมีประสิทธิภาพเพียงใดขึ้นกับความสามารถทางภาษาของผู้สังเกตด้วย และหากตัวแบบแสดงพฤติกรรมพร้อมคำพูด ผู้สังเกตก็จะจำทั้งมโนภาพและคำพูดและปัจจัยอื่น ๆ ที่สำคัญ เช่น การเลือกรับรู้พฤติกรรมที่ตัวแบบแสดงออกวิธีการเก็บจำพฤติกรรมของตัวแบบ วิธีการระลึกสิ่งที่จดจำไว้ออกมา การชักซ้อมลักษณะของตัวแบบที่สังเกตในความคิดของตนเองและชักซ้อมด้วยการกระทำ นอกจากนี้ยังขึ้นกับความสามารถทางปัญญาของแต่ละบุคคลด้วย

3. กระบวนการกระทำ บุคคลแสดงพฤติกรรมตามตัวแบบ โดยการแลสัญลักษณ์ที่เก็บจำไว้มาเป็นการกระทำซึ่งจะกระทำตามตัวแบบได้ดีเพียงใดขึ้นอยู่กับปัจจัยต่าง ๆ เช่น ลักษณะของผู้สังเกตว่ามีความสามารถทางกายในการที่จะกระทำพฤติกรรมนั้นได้หรือไม่ มีทักษะในการกระทำพฤติกรรมย่อย ๆ ตามตัวแบบได้หรือไม่

4. กระบวนการสนใจ เมื่อบุคคลเรียนรู้แล้วจะแสดงพฤติกรรมหรือไม่ขึ้นอยู่กับกระบวนการสนใจ ซึ่งปัจจัยที่ส่งผลต่อกระบวนการสนใจ คือ สิ่งล่อใจภายนอกซึ่งสิ่งนั้นจะต้องกระตุ้นการรับรู้เป็นสิ่งที่จับต้องได้เป็นที่ยอมรับของสังคม สิ่งล่อใจนี้อาจเป็นสิ่งล่อใจที่ผู้สังเกตพึงพอใจหรือไม่ก็ได้ ถ้าสิ่งล่อใจนั้นเป็นที่น่าพอใจก็จะส่งผลให้ผู้สังเกตทำพฤติกรรมตามตัวแบบนั้น แต่ถ้าสิ่งล่อใจไม่เป็นที่น่าพึงพอใจ ก็จะส่งผลให้ผู้สังเกตหลีกเลี่ยงไม่ทำตามพฤติกรรมตัวแบบนั้น

นอกจากนี้ยังขึ้นกับความลำเอียงที่ผู้สังเกตคิดว่าพฤติกรรมของตัวแบบเหมาะสมกับตนหรือไม่ ซึ่งถ้าผู้สังเกตเห็นว่าพฤติกรรมของตัวแบบนั้นเหมาะสมกับตน และไม่ขัดมาตรฐานภายในตนเองของผู้สังเกตผู้สังเกตก็มีโอกาสที่จะเลียนแบบพฤติกรรมของตัวแบบนั้นได้ และเป็นที่ทราบกันดีว่าสภาพสังคมและสิ่งแวดล้อมในปัจจุบันนี้เต็มไปด้วยการกระทำรุนแรง ถึงแม้ว่าเด็กวัยรุ่นจะมีโอกาสสังเกตการกระทำรุนแรงอยู่ตลอดเวลาก็ตาม แต่การที่เด็กวัยรุ่นจะเลียนแบบพฤติกรรมการกระทำรุนแรงยังขึ้นกับปัจจัยต่าง ๆ (สุรชนี เปี่ยมญาติ, 2536: 43) ดังนี้

1. ผลกรรมที่ตัวแบบนั้นได้รับ เป็นพฤติกรรมที่เด็กวัยรุ่นต้องการและมีความพึงพอใจ
2. ผลกรรมที่ตัวแบบนั้นได้รับไม่ขัดขวางปฏิบัติการตอบสนองพฤติกรรม การกระทำรุนแรงที่มีอยู่เดิม
3. ผลกรรมที่ตัวแบบนั้นได้รับ เป็นการกระตุ้นโดยตรงต่อการแสดงออก และสามารถดึงเอาพฤติกรรมการกระทำรุนแรงออกมาได้โดยไม่ถูกจำกัด

จากทฤษฎีการเรียนรู้ทางปัญญาสังคมนั้นกล่าว จะเห็นได้ว่าการเรียนรู้ของบุคคลไม่จำเป็นต้องพิจารณาในการแสดงออกเพียงอย่างเดียว แต่แค่การได้มาซึ่งความรู้ใหม่ๆ ก็ถือว่าการเรียนรู้ได้เกิดขึ้นแล้วแม้จะยังไม่มีการแสดงออกก็ตาม นอกจากนี้ การเรียนรู้ส่วนใหญ่ของคนเรายังเกิดขึ้นจากการสังเกตตัวแบบ เพราะตัวแบบเพียงคนเดียวสามารถที่จะถ่ายทอดทั้งความคิดและการแสดงออกได้พร้อม ๆ กัน ทำให้อาจเกิดการเอาแบบอย่างจากตัวแบบได้เพราะตัวแบบมีอิทธิพลอย่างยิ่งต่อการเรียนรู้ของบุคคล

3.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง กับพฤติกรรมกรรมการกระทำรุนแรง

จากการทบทวนงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมกรรมการกระทำรุนแรง พบว่า งานวิจัยที่เกี่ยวข้องมีดังนี้

ณัฐภรณ์ โสภิต (2557: บทคัดย่อ) ศึกษาพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงกรณีศึกษาการทะเลาะวิวาทของนักเรียนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่า พฤติกรรมการใช้ความรุนแรง อยู่ในระดับปานกลาง (2.77) และเมื่อพิจารณาถึงปัจจัยด้านการคบเพื่อนที่กระทำผิดและปัจจัยด้านครอบครัวและชุมชน มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง โดยสามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงกรณีศึกษาการทะเลาะวิวาท ได้ร้อยละ 57.3

ฐิติ พรหมศรี (2548: บทคัดย่อ, อ้างถึงใน นิตานาถ เปรมมณี, 2551: 52) ศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองและความรุนแรงในครอบครัว : ศึกษากรณีนักเรียนชายอาชีวะที่ก่อเหตุทะเลาะวิวาท ด้วยวิธีการสัมภาษณ์แบบเจาะลึกการสังเกตการณ์ และแบบสอบถาม จากกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักเรียนอาชีวะชายอายุระหว่าง 15-18 ปี ที่มีประวัติก่อเหตุทะเลาะวิวาทอย่างน้อยตั้งแต่ 5 ครั้งขึ้นไป และอยู่ในครอบครัวที่มีมารดาเป็นเหยื่อการใช้ความรุนแรงของบิดา ผลการศึกษาได้ข้อสรุปดังนี้คือ

1. กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นต่อความรุนแรงอยู่ในระดับปานกลาง
2. การอบรมสั่งสอนให้ใช้ความรุนแรงของครอบครัวในระดับมาก ทำให้มีแนวโน้มที่จะมีพฤติกรรมใช้ความรุนแรง
3. การเลียนแบบความรุนแรงที่เกิดขึ้นในครอบครัว พบว่า นักเรียนอาชีวะชายมีการเลียนแบบจากความรุนแรงที่เกิดขึ้นในครอบครัวระดับมาก ทำให้มีแนวโน้มที่จะมีพฤติกรรมใช้ความรุนแรง

พรเพ็ญ เพชรสุขศิริ (2539, อ้างถึงใน นิตานาถ เปรมมณี, 2551: 53) ศึกษาปัจจัยที่มีผลกระทบต่อความรุนแรงในครอบครัวและความก้าวร้าวของเยาวชนไทย เป็นการวิจัยเชิงสำรวจโดยการสุ่มตัวอย่างเยาวชนนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายสายสามัญทั้งในกรุงเทพมหานครและภูมิภาค พบว่า

1. ปริมาณความรุนแรงในครอบครัว คือ ในระยะเวลา 3 เดือนก่อนตอบแบบสอบถาม ร้อยละ 3.3 ของเยาวชนรายงาน บิดามารดาเคยตะต่อยตน ร้อยละ 1.5 รายงานว่าบิดาเคยตะต่อยมารดา ร้อยละ 2.7 บิดาได้ขว้างปาหุ่่มของใส่มารดา และร้อยละ 7.9 รายงานว่าได้มีการใช้ไม้หรือของบางอย่างทุบตีกันในระหว่างพี่น้อง

2. ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความรุนแรงในครอบครัว คือ การศึกษาต่ำ รายได้ต่ำ อาชีพการใช้แรงงาน การเล่นพนัน การดื่มสุรา และความมั่นคงทางอารมณ์ของบิดาและมารดา ความเจ้าชู้ของบิดา การที่มารดาต้องพึ่งพาบิดา ขาดความสัมพันธ์ทางสังคมกับผู้อื่น และมีความตึงเครียดในครอบครัวสูง

จากการรวบรวมผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง พบว่ามีผู้ศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมการกระทำรุนแรง จำแนกตามข้อมูลส่วนบุคคล ดังนี้

ระดับชั้นเรียน

จิรพัฒน์ พรหมสิทธิการ (2543, อ้างถึงใน นิตานาด เปรมมณี, 2551: 58) ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการทะเลาะวิวาทของนักเรียนอาชีวศึกษา : ศึกษากรณีเฉพาะในเขตกรุงเทพมหานคร และปริมณฑล พบว่า อายุ ผลการเรียน ระดับการศึกษาของบิดามารดา อาชีพของบิดามารดา บรรยากาศในโรงเรียน และความประพฤติดของเพื่อนมีความสัมพันธ์กับความรุนแรงในการทะเลาะวิวาทอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

วิสิทธิ์ คลังสิน (2539, อ้างถึงใน จิรพัฒน์ พรหมสิทธิการ, 2543: 43) ศึกษาเรื่องการศึกษาศาเหตุการทะเลาะวิวาทของนักเรียน นักศึกษาอาชีวศึกษา ประเภทช่างอุตสาหกรรม ในเขตกรุงเทพมหานคร โดยศึกษาจากนักเรียน นักศึกษาที่เคยมีประวัติการทะเลาะวิวาทกับนักเรียนต่างสถาบัน พบว่า นักเรียน นักศึกษาที่มีอายุ 18-20 ปี กำลังศึกษาอยู่ในระดับ ปวช. 2 สาเหตุการ

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ประภัสสร ชโลธร (2550: บทคัดย่อ) ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการกระทำรุนแรงของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ในเขตอำเภอเมือง จังหวัดสุรินทร์ พบว่า ผลการเรียนต่างกัน มีพฤติกรรมการกระทำรุนแรงแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ชไมพร ทวิชศรี รังสรรค์, วรวงศ์ และ ชัยนตร์ธร ปทุมานนท์ (2542, อ้างถึงใน นิตานาด เปรมมณี, 2551: 57) ศึกษาเรื่องลักษณะทางสังคมที่นำไปสู่ความรุนแรงและการกระทำผิดในวัยรุ่นและเยาวชน พบว่า ลักษณะที่เพิ่มความเสี่ยงต่อการกระทำรุนแรงและการกระทำผิดในวัยรุ่น คือ ระดับผลการเรียนต่ำ

วินัย เกตุพันธ์ (2539, อ้างถึงใน นิตานาด เปรมมณี, 2551: 56) ศึกษาเรื่องการวิเคราะห์สาเหตุการยกพวกทำร้ายร่างกายซึ่งกันและกันของนักเรียนอาชีวศึกษาชาย

ในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่านักเรียนอาชีวศึกษาชายที่มีผลการเรียนต่ำ มีแนวโน้มเข้าร่วมยกพวกทำร้ายร่างกายนักเรียนโรงเรียนอื่นมากกว่านักเรียนที่มีผลการเรียนปานกลาง หรือผลการเรียนดี

จิรพัฒน์ พรหมสิทธิการ (2543, อ้างถึงใน นิตานาถ เปรมมณี, 2551: 58) ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการทะเลาะวิวาทของนักเรียนอาชีวศึกษา : ศึกษากรณีเฉพาะในเขตกรุงเทพมหานคร และปริมณฑล พบว่า อายุ ผลการเรียน ระดับการศึกษาของบิดามารดา อาชีพของบิดามารดา บรรยากาศในโรงเรียน และความประพฤติของเพื่อนมีความสัมพันธ์กับความรุนแรงในการทะเลาะวิวาทอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ความพอเพียงของรายได้ในครอบครัว

รพีพร เพชรรัตน์ (2550: บทคัดย่อ) ศึกษาพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงของวัยรุ่นในเขตอำเภอเมือง จังหวัดสงขลา พบว่า ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวแตกต่างกัน พฤติกรรมการใช้ความรุนแรงของวัยรุ่นไม่แตกต่างกัน

เสาวภา วัชรกิตติ (2521, อ้างถึงใน วินัย เกตุพันธ์, 2539: 16) ศึกษาเรื่องสาเหตุการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนพบว่า ผู้กระทำความผิดมีการศึกษาต่ำ มาจากครอบครัวฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ พักอาศัยอยู่บริเวณแหล่งเสื่อมโทรม และมาจากครอบครัวที่แตกแยก

ประสบการณ์การถูกลงโทษทางกายอย่างรุนแรงจากครอบครัว

ประภัสสร ชัยธร (2550:บทคัดย่อ) ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการกระทำรุนแรงของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ในเขตอำเภอเมือง จังหวัดสุรินทร์ พบว่า อิทธิพลจากเพื่อน อิทธิพลจากสื่อ และกรกระทำรุนแรงในครอบครัวสามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมการกระทำรุนแรงของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ได้ร้อยละ 73 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

รพีพร เพชรรัตน์ (2550: บทคัดย่อ) ศึกษาพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงของวัยรุ่นในเขตอำเภอเมือง จังหวัดสงขลา พบว่า ประวัติการอบรมเลี้ยงดูโดยการใช้ความรุนแรงจากครอบครัว ของวัยรุ่น บริบททางสังคมที่มีสถานการณ์การใช้ความรุนแรง และความสนใจในการรับชมสื่อที่นำเสนอการใช้ความรุนแรง สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงของวัยรุ่นได้ร้อยละ 39.3 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ณัฐภรณ์ โสภักดิ์ (2557: บทคัดย่อ) ศึกษาพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงกรณีศึกษาการทะเลาะวิวาทของนักเรียนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่า พฤติกรรมการใช้ความรุนแรง อยู่ในระดับปานกลาง (2.77) และเมื่อพิจารณาถึงปัจจัยด้านการคบเพื่อนที่กระทำผิด และปัจจัยด้านครอบครัวและชุมชน มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง โดยสามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงกรณีศึกษาการทะเลาะวิวาท ได้ร้อยละ 57.3

ฐิติ พรหมศรี (2548: บทคัดย่อ, อ้างถึงใน นิตานาถ เปรมมณี, 2551: 52) ศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองและความรุนแรงในครอบครัว : ศึกษากรณีนักเรียนชายอาชีวะที่ก่อเหตุ

ทะเลาะวิวาท ด้วยวิธีการสัมภาษณ์แบบเจาะลึกการสังเกตการณ์ และแบบสอบถาม จากกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นนักเรียนอาชีวะชายอายุระหว่าง 15-18ปี ที่มีประวัติก่อเหตุทะเลาะวิวาทอย่างน้อยตั้งแต่ 5 ครั้งขึ้นไป และอยู่ในครอบครัวที่มีมารดาเป็นเหยื่อการใช้ความรุนแรงของบิดา ผลการศึกษาได้ข้อสรุปดังนี้คือ

1. กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นต่อความรุนแรงอยู่ในระดับปานกลาง
2. การอบรมสั่งสอนให้ใช้ความรุนแรงของครอบครัวในระดับมาก ทำให้มีแนวโน้มที่จะมีพฤติกรรมใช้ความรุนแรง
3. การเลียนแบบความรุนแรงที่เกิดขึ้นในครอบครัว พบว่า นักเรียนอาชีวะชายมีการเลียนแบบจากความรุนแรงที่เกิดขึ้นในครอบครัวระดับมาก ทำให้มีแนวโน้มที่จะมีพฤติกรรมใช้ความรุนแรง

พรเพ็ญ เพชรสุขศิริ (2539, อ้างถึงใน นิตานาด เปรมมณี, 2551: 53) ศึกษาปัจจัยที่มีผลกระทบต่อความรุนแรงในครอบครัวและความก้าวร้าวของเยาวชนไทย เป็นการศึกษาเชิงสำรวจ โดยการสุ่มตัวอย่างเยาวชนนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายสายสามัญทั้งในกรุงเทพมหานคร และภูมิภาค พบว่า

1. ปริมาณความรุนแรงในครอบครัว คือ ในระยะเวลา 3 เดือนก่อนตอบแบบสอบถาม ร้อยละ 3.3 ของเยาวชนรายงาน บิดามารดาเคยตะต่อยตน ร้อยละ 1.5 รายงานว่าบิดาเคยตะต่อยมารดา ร้อยละ 2.7 บิดาได้ขว้างปาหุ้มของใส่มารดา และร้อยละ 7.9 รายงานว่าได้มีการใช้ไม้หรือของบางอย่างทุบตีกันในช่วงที่น้อง
2. ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความรุนแรงในครอบครัว คือ การศึกษาต่ำ รายได้ต่ำ อาชีพการใช้แรงงาน การเล่นพนัน การดื่มสุรา และความมั่นคงทางอารมณ์ของบิดาและมารดา ความเจ้าชู้ของบิดา การที่มารดาต้องพึ่งพาบิดา ขาดความสัมพันธ์ทางสังคมกับผู้อื่น และมีความตึงเครียดในครอบครัวสูง

ลักษณะการพักอาศัยในระหว่างเรียน

ประภัสสร ชไชธร (2550: บทคัดย่อ) ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการกระทำรุนแรงของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ในเขตอำเภอเมือง จังหวัดสุรินทร์ พบว่าที่พักอาศัยในระหว่างเรียนต่างกัน มีพฤติกรรมการกระทำรุนแรงไม่แตกต่างกัน

4. แนวคิดและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเห็นคุณค่าในตนเอง

4.1 ความหมายของการเห็นคุณค่าในตนเอง

การเห็นคุณค่าในตนเอง (Self-esteem) เป็นความรู้สึกที่บุคคลมีต่อตนเอง รวมไปถึงการยอมรับนับถือตนเอง รู้สึกว่าตนเองเป็นผู้มีคุณค่า และมีความสามารถซึ่งมีผู้ให้ความหมายของการเห็นคุณค่าในตนเอง ดังนี้

นวลละออ สุภาพล (2527: 269, อ้างถึงใน ชาคริส จันทรห้วย, 2548: 34) ได้ให้ความหมายการเห็นคุณค่าในตนเองไว้ว่าเป็นความต้องการได้รับการนับถือยกย่อง แบ่งออกเป็น 2 ลักษณะ ลักษณะแรกคือความต้องการนับถือตนเอง ความต้องการมีอำนาจ ความเชื่อมั่นในตนเอง ความแข็งแรง ความสามารถในตนเอง ความรู้สึกว่าคุณค่ามีความสามารถที่จะประสบความสำเร็จในงานภารกิจต่าง ๆ ส่วนลักษณะที่ 2 คือ ความต้องการได้รับความยกย่องนับถือจากผู้อื่น คือความต้องการมีเกียรติยศการได้รับการยกย่อง ได้รับการยอมรับ ความสนใจ ความต้องการที่จะได้รับการยกย่องชมเชย ในสิ่งที่เขากระทำ ซึ่งทำให้เขารู้สึกว่าคุณค่า

ปรารธนา ซ้อนแก้ว (2542: 13, อ้างถึงใน ชาคริส จันทรห้วย, 2548: 34) การเห็นคุณค่าในตนเอง หมายถึงการพิจารณาตัดสินคุณค่าของตนเองตามความรู้สึกนึกคิดและทัศนคติของบุคคลที่มีต่อตนเองในเรื่องความสำเร็จ ความล้มเหลว การยอมรับจากบุคคลอื่น ซึ่งการประเมินคุณค่านี้นำไปสู่การยอมรับตนเอง มีความพึงพอใจในตนเอง มีความเชื่อมั่นในตนเอง มีความเชื่อมั่นในการกระทำสิ่งต่าง ๆ ให้ประสบความสำเร็จ

แซสซี (Sasse, 1978: 48, อ้างถึงใน ชาคริส จันทรห้วย, 2548: 34) ให้ความหมายของการเห็นคุณค่าในตนเองไว้ว่า เป็นความรู้สึกของบุคคลว่าตนเองมีความสำคัญและมีคุณค่า มีความต้องการได้รับความเชื่อถือ การยอมรับนับถือโดยได้รับการสนับสนุนหรือยอมรับ นับถือจากผู้อื่นเพื่อที่จะได้เกิดความรู้สึกภูมิใจและนับถือตนเอง

คาลฮัม (Calhoun, 1977: 321, อ้างถึงใน ชาคริส จันทรห้วย, 2548: 34) ให้ความหมายว่า การเห็นคุณค่าในตนเอง เป็นความพึงพอใจภายในที่บุคคลหนึ่งบุคคลใดมีต่ออัตมโนทัศน์ของตนเอง แบรินเดน (Brandenm, 1981: 110-125) มีความเห็นสอดคล้องและเสริมว่าเป็นความเชื่อมั่นและการมีความนับถือตนเองอันเกิดจากควมมีคุณค่าของตนเอง ความเชื่อมั่นในความสามารถของตนที่จะกระทำสิ่งใด ๆ ให้สำเร็จได้ตามความปรารถนา

จากความหมายของการเห็นคุณค่าในตนเองที่กล่าวมาข้างต้นสามารถสรุปได้ว่าการเห็นคุณค่าในตนเอง หมายถึง การที่บุคคลมีความรู้สึกที่ดีต่อตนเอง มีความเคารพ ยอมรับตนเองว่ามีความสำคัญและความสามารถ ในการกระทำสิ่งต่าง ๆ ให้ประสบความสำเร็จ มีความเชื่อมั่นในคุณค่าแห่งตน ตลอดจนได้รับการยอมรับจากบุคคลอื่นและสังคม เป็นต้น

4.2 แนวคิดที่เกี่ยวข้องกับการเห็นคุณค่าในตนเอง

เซสส์ และโทมัส (Chess and Thomas, 1987: 72, อ้างถึงใน ชาคริส จันท์ห้วย, 2548: 35) ได้ให้แนวคิดเชิงชีววิทยาและพื้นฐานทางอารมณ์ (Biologic-Temperament) ซึ่งมาจากหลายสาเหตุ ดังนี้

อิทธิพลด้านชีววิทยาและพื้นฐานทางอารมณ์ (Biologic-Temperament Influences) การพัฒนาการเห็นคุณค่าในตนเองจะเกิดขึ้นภายใต้การพัฒนาความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะพื้นฐานทางอารมณ์ของเด็ก และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมที่ตอบสนองต่อเด็ก จากผลงานของเซสส์ และโทมัส (Chess and Thomas, 1987: 72) ได้ชี้ให้เห็นว่าเด็กทารกมีความแตกต่างกันตั้งแต่เกิดเด็กบางคนมีการเคลื่อนไหวมาก บางคนเคลื่อนไหวน้อย และบางคนมีความรู้สึกไวมากในการที่จะรับรู้สิ่งต่าง ๆ และตอบสนองต่อบุคคลที่เข้ามาสัมพันธ์ด้วย เด็กบางคนดูเหมือนจะระมัดระวังมาก บางคนมีลักษณะมีความพึงพอใจง่าย ในขณะที่เด็กบางคนดูจะมีลักษณะไม่มีความสุข ซึ่งเกิดจากรูปแบบพื้นฐานทางอารมณ์ที่ต่างกันออกไป ซึ่งเซสส์ และโทมัสได้จำแนกเด็กออกเป็น 3 กลุ่ม คือ เด็กเลี้ยงง่าย (The Easy Child) เด็กเอาใจยาก (The Slow-to-Warm-Up Child) และเด็กเลี้ยงยาก (The Difficult Child) เขาให้ความเห็นว่าตั้งแต่เกิดเด็กบางคนอาจมีความยากลำบากในการพัฒนาภาพพจน์แห่งตน (Self-Image) โดยมีสาเหตุมาจากลักษณะพื้นฐานทางอารมณ์ของตัวเองซึ่งเรียกว่า "เด็กเลี้ยงยาก" และท้าทายต่อการที่จะช่วยพัฒนาและให้การศึกษา เด็กเหล่านี้มักจะตอบสนองต่อสถานการณ์มากเกินไป และพบว่ามี ความพึงพอใจต่อผลงานที่ได้รับค่อนข้างน้อยออกมา และยากที่จะสนองความต้องการและความรู้สึกของตนเองไม่สนใจหรือตอบสนองต่อผู้อื่นในด้านดี พบว่าเด็กที่มีพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเมื่อโตขึ้นมักจะมีลักษณะที่สืบเนื่องมาจากพื้นฐานทางอารมณ์ตั้งแต่ในวัยทารก (Chess and Thomas, 1987: 72, อ้างถึงใน Brook, 1992: 538)

กุมารแพทย์และบุคคลที่ทำงานด้านเด็กเป็นบุคคลแรกที่จะพบกับบิดามารดาตลอดจนทารก และสามารถส่งเสริมความสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดา กับทารกโดยการให้ความรู้เกี่ยวกับความแตกต่างในลักษณะพื้นฐานทางอารมณ์ของทารกให้บิดามารดาได้มีความเข้าใจว่าตัวเด็กมีใช้สาเหตุของเด็กเลี้ยงยากและมีใช้ว่าเด็กเลี้ยงยากจะไม่สามารถแก้ไขได้แต่ต้องเปลี่ยนแปลงรูปแบบการเลี้ยงดูของบิดามารดาซึ่งเป็นสิ่งสำคัญมากในการที่จะพัฒนาเด็กหญิงมากกว่าเด็กเพศชาย กล่าวโดยสรุป บุคคลที่มีลักษณะทางกายภาพที่ดีที่น่าพึงพอใจ จะเห็นคุณค่าในตนเองสูงกว่าบุคคลที่มีลักษณะทางกายภาพไม่น่าพึงพอใจ (Coopersmith, 1981: 120-123)

1. ความสามารถทั่วไป สมรรถภาพ และผลงาน (General Capacity, Ability and Performance) องค์ประกอบทั้ง 3 ด้าน นี้มีความสัมพันธ์ระหว่างกันและกัน และมีผลต่อการเห็นคุณค่าในตนเองของบุคคล โดยแต่ละด้านจะแสดงถึงความสำเร็จของการประสบความสำเร็จของบุคคลทั้งในขณะที่อยู่ในระบบโรงเรียนและเมื่ออยู่ในสังคม ขณะเดียวกันจะมีเรื่องของสติปัญญาเป็นตัวเสริม

ความสามารถทางวิชาการ และความสามารถทางวิชาการนี้ นับว่าเป็นเกณฑ์ที่สำคัญในการตัดสินประสิทธิภาพของเด็กในวัยเรียน จากการศึกษาของบลูม (Bloom, 1977, อ้างใน Wiggins, 1987: 128-133) พบว่า นักเรียนที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูง เป็นผู้เห็นคุณค่าในตนเองสูงกว่านักเรียนที่ประสบความสำเร็จในการเรียนต่ำ

ผลของความสำเร็จหรือความล้มเหลวในการเรียนนี้เกี่ยวข้องกับหลายสาเหตุ นอกจากวัตถุประสงค์ของการเรียน การสอนแล้วยังรวมไปถึงปัจจัยอื่น ๆ เช่น คือครูผู้สอน พ่อแม่ และเพื่อนซึ่งเป็นปัจจัยที่มีความสำคัญอย่างยิ่งในการทำให้บุคคลมีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน และสามารถใช้เป็นตัวบ่งบอกถึงการประสบความสำเร็จได้ค่อนข้างชัดเจน สัมฤทธิ์ผลทางการเรียนจึงใช้เป็นพื้นฐานการทดสอบความสำเร็จในอนาคตของบุคคลและเป็นตัวบ่งบอกถึงการเห็นคุณค่าในตนเองของบุคคลด้วย (Coopersmith, 1981: 123-125)

2. ภาวะทางอารมณ์ (Affective States) ภาวะทางอารมณ์เกิดจากการที่บุคคลมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่น แล้วประเมินตนเองโดยที่บุคคลอาจประเมินตนเองในทางบวกซึ่งส่งผลให้บุคคลมองตนเองว่าเป็นบุคคลที่มีความสามารถประสบความสำเร็จแล้วเกิดความรู้สึกพอใจ ความสุข ฯลฯ เป็นผู้ที่เห็นคุณค่าในตนเองสูง ส่วนผู้ที่ประเมินตนเองในด้านลบ จะมองตนเองว่าไร้ความสามารถหรือไร้สมรรถภาพจะรู้สึกต้อยวิตกกังวล การคิดเช่นนั้นนอกจากเป็นการลดความสุขในชีวิตปัจจุบันแล้วยังเป็นการทำลายความหวังในอนาคตอีกด้วย (Coopersmith, 1981: 130-131)

3. ปัญหาและพยาธิสภาพ (Problems and Pathology) ได้แก่ ปัญหาสุขภาพทั่ว ๆ ไป และปัญหาทางกายที่มีสาเหตุมาจากจิตใจ (Psychosomatic Symptoms) รวมทั้งการกระทำอันเกิดจากปัญหาซึ่งมีผลต่อการเห็นคุณค่าในตนเอง กล่าวคือผู้ที่มีปัญหาดังกล่าวสูง จะเห็นคุณค่าในตนเองต่ำและแสดงออกในรูปของความวิตกกังวล มีความทุกข์ มีความยุ่งยากส่วนตัว ส่วนผู้ที่มีปัญหาดังกล่าวน้อยจะมีความรู้สึกมีคุณค่าในตนเองสูง (Coopersmith, 1981: 134-138) ดั้งการศึกษาของกลุ่มนักวิจัย พบว่าเด็กวัยรุ่นที่มีการพัฒนาตนเองต่ำลง และมีโรคภัยไข้เจ็บแทรกแซง จะเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ (Jacobson and others, 1984: 489-507)

4. ค่านิยมส่วนบุคคล (Self-Values) โดยทั่วไปแล้วบุคคลจะให้คุณค่าต่อสิ่งต่าง ๆ แตกต่างกันไป และเมื่อให้คุณค่าต่อสิ่งใดแล้วก็มักจะมี ความเชื่อว่าเป็นมาตรฐานที่สำคัญในการตัดสินคุณค่าของตน เช่น บุคคลให้ความสำคัญต่อสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน เมื่อพบว่าตนเองไม่ประสบความสำเร็จในด้านนี้ จะมีผลให้บุคคลประเมินคุณค่าของตนเองต่ำลง และยังพบว่าบุคคลมีแนวโน้มที่จะใช้มาตรฐานทางสังคมในการตัดสินคุณค่าของตนเองอีกด้วย กล่าวคือบุคคลจะให้คุณค่าต่อสิ่งต่าง ๆ ตามที่ตนให้คุณค่าไว้ (Coopersmith, 1981: 138-142)

5. ความใฝ่ฝันของบุคคล (Aspiration) การตัดสินคุณค่าของตนเกิดจากการที่บุคคลเปรียบเทียบผลงาน และความสามารถของตนกับเกณฑ์ความสำเร็จที่บุคคลนั้นตั้งไว้ ถ้าผลงาน

และความสามารถเป็นไปตามเกณฑ์ที่บุคคลตั้งไว้หรือดีกว่าที่ตั้งไว้จะทำให้บุคคลเห็นว่าตนเองมีคุณค่าในทางตรงข้าม คือ ผลงานและความสามารถไม่เป็นไปตามเกณฑ์ที่บุคคลตั้งไว้ บุคคลก็จะมองว่าตนเองล้มเหลวและตัดสินว่าตนเองไร้ค่า ดังนั้นการมองความสำเร็จในด้านต่าง ๆ ของบุคคล เช่น ความเป็นเลิศทางวิชาการ การเข้าสังคมและความสำเร็จอื่น ๆ จากภายนอกจึงยังไม่เพียงพอที่จะตัดสินคุณค่าของบุคคล จำเป็นต้องพิจารณาถึงความคาดหวังความนึกคิดและความปรารถนาของบุคคลประกอบด้วย (Coopersmith, 1981: 142-148)

ผู้ทำงานเกี่ยวข้องกับนักเรียนควรเข้าใจเด็กกรายบุคคลว่าปัจจัยด้านตัวเด็กมีผลต่อการเห็นคุณค่าในตนเองซึ่งสอดคล้องกับมาสโลว์ (Maslow, 1970: 45) นักจิตวิทยาในทฤษฎีมนุษยนิยมได้ให้ทัศนะไว้ว่า บุคคลทุกคนในสังคมต้องการเห็นคุณค่าในตนเองและการเห็นคุณค่านี้สามารถแบ่งออกเป็น 2 ประเภทด้วยกัน คือ

1. ความต้องการความรู้สึกมีคุณค่าในตนเอง (Self-Esteem) เป็นความต้องการที่บุคคลอยากให้ตนเป็นผู้เข้มแข็ง ประสบความสำเร็จ เป็นผู้มีความสามารถเพียงพอในการกระทำสิ่งต่าง ๆ เป็นผู้เชี่ยวชาญและมีความสามารถช่วยเหลือตนเองได้มีอิสรภาพและมีความเชื่อมั่นในการเผชิญกับสิ่งต่าง ๆ ในโลก

2. ความต้องการให้ผู้อื่นเห็นคุณค่าของตน (Esteem from Other People) เป็นความต้องการของบุคคลที่อยากให้ผู้อื่นยอมรับว่าตนเป็นผู้มีเกียรติมีชื่อเสียงเป็นผู้มีอำนาจเหนือผู้อื่น เป็นบุคคลที่มีความสำคัญ และเป็นที่ยอมรับของผู้อื่น ผลการศึกษาของมาสโลว์นี้ สอดคล้องกับคูเปอร์สมิธ ซึ่งคูเปอร์สมิธได้กล่าวว่า องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อความรู้สึกมีคุณค่าในตนเองมี 2 ประเภทเช่นเดียวกัน คือองค์ประกอบเฉพาะของบุคคล และองค์ประกอบภายนอกของบุคคล

แบรนเดน (Branden, 1981: 110-114) ได้แสดงทัศนะเกี่ยวกับ ความรู้สึกมีคุณค่าในตนเองไว้ว่า ความรู้สึกมีคุณค่าในตนเองมีความสำคัญใน 2 แง่ด้วยกันคือ เป็นสิ่งบ่งบอกถึงคุณสมบัติของบุคคลและบ่งบอกถึงคุณค่าของบุคคลและประกอบด้วยองค์ประกอบที่สำคัญ 2 ประการ คือ ความมั่นใจในตนเองและความเคารพนับถือตนเอง ความรู้สึกมีคุณค่าในตนเองจึงเป็นความเชื่อมั่นที่บุคคลเชื่อว่าตนเองมีคุณสมบัติในการทำงานอย่างเพียงพอ และมีคุณสมบัติเพียงพอในการดำรงชีวิต แบรนเดน มีความเชื่อว่าโดยธรรมชาติแล้วมนุษย์โดยทั่วไปมีความต้องการเห็นคุณค่าในตนเอง แต่บุคคลอาจไม่มีความรู้ว่าจะทำอย่างไรเพื่อตอบสนองความต้องการนี้และไม่รู้ว่ามาตรฐานการวัดความรู้สึกมีคุณค่าในตนเองนี้ได้อย่างไร

แนวคิดของ คาร์ล อาร์ รอเจอร์ (Carl R. Rogers) (โสภาก ขปีลมันน์, 2536: 57-61) นักจิตวิทยาที่มีชีวิตส่วนใหญ่เกี่ยวข้องกับการบำบัดรักษาผู้ที่มีปัญหา วิธีการของรอเจอร์ คือให้คนใช้ได้ระบายสิ่งที่เกิดขึ้นกับตนเองออกมา เขาเชื่อว่าประสบการณ์แต่ละเรื่องของแต่ละคนนั้นไม่ได้มีความสำคัญเพียงแค่ว่าจะนำมาเล่าให้ใครฟังเท่านั้น แต่ความสำคัญอยู่ที่การได้รับรู้รับฟัง และนำ

ประสบการณ์มาวิเคราะห์ มนุษย์เป็นผู้ที่มีเหตุผลและเป็นผู้ที่สามารถที่จะปรับแก้ไขสถานการณ์ต่าง ๆ ให้กับตนเองได้ หากได้รับการช่วยเหลือจากผู้บำบัด โรเจอร์มีความเห็นสอดคล้องกับมาสโลว์ที่ว่าพลังที่สำคัญในชีวิตมนุษย์ก็คือ การที่มนุษย์สามารถยอมรับความเป็นจริงเกี่ยวกับมนุษย์ได้

โรเจอร์ (Rogers) เน้นความสำคัญของบุคลิกภาพว่าเกิดจากการรับรู้ของบุคคลเริ่มตั้งแต่ในวัยเด็ก เมื่อเด็กโตขึ้นเด็กเริ่มสามารถที่จะแยกตัวเองออกจากสิ่งแวดล้อมจากเหตุการณ์รอบ ๆ ตัว คำว่าตนเองในเด็กจะเริ่มพัฒนาเป็นขั้นตอน ดังนี้

1. เด็กจะยอมรับประสบการณ์ที่เกิดขึ้นกับตัวเองว่าเป็นความจริงและไม่มีใครที่จะรู้จักความจริง นั้น ๆ ได้ดีเท่ากับตนเอง
2. สิ่งที่ติดตัวมาแต่แรกเกิดก็คือ แนวโน้มที่จะยอมรับความจริง
3. เด็ก ๆ จะมีการตอบโต้สัมพันธ์กับ "ความเป็นจริง" ด้วยการพยายามที่จะยอมรับสภาพความจริงเกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ รอบตัวเด็กในวงแคบก่อน
4. เด็กจะแสดงพฤติกรรมในลักษณะรวมไม่แยกย่อยในการที่จะยอมรับความเป็นจริงนั้น ๆ
5. เด็กจะชื่นชมประสบการณ์ที่ทำให้เด็กเกิดความพอใจ และประสบการณ์ดังกล่าวจะเป็นประสบการณ์ที่มีค่าสำหรับเด็ก ส่วนประสบการณ์ที่ไม่ได้สร้างความพอใจให้กับเด็กจะหมดค่าไป
6. เด็กจะชวนชวนเพื่อให้พฤติกรรมที่เด็กพอใจนั้นเกิดขึ้นต่อเนื่อง หรือเกิดขึ้นอีก โดยจะหลีกเลี่ยงพฤติกรรมที่ให้ผลทางลบเมื่อเด็กเริ่มโตขึ้นภาพ"ตนเอง"เริ่มขยายกว้างขึ้นความสำคัญของพ่อแม่และบุคคลรอบตัวเด็กจะเริ่มเพิ่มมากขึ้น ในช่วงนี้ โรเจอร์ เชื่อว่าเด็กจะเริ่มพัฒนาความต้องการที่จะได้รับการยอมรับ คือเด็กต้องการที่จะเป็นที่รักและยอมรับของบุคคลรอบ ๆ ตัวเด็ก ซึ่งบุคคลดังกล่าวเป็นผู้ที่มีความสำคัญต่อเด็ก

เมื่อเด็กโตขึ้นเด็กจะเริ่มพัฒนาความต้องการที่จะดูแลตนเองเด็กไม่เพียงต้องการที่จะทำให้บุคคลรอบตัวมีความรู้สึกในทางดีต่อตัวเด็กเท่านั้น เด็กยังต้องการที่จะเกิดความรู้สึกที่ดีต่อตนเองด้วย เมื่อเข้าสู่วัยเตาะแตะผู้ใหญ่รอบตัวเด็กเริ่มจะมีความคาดหวังจากตัวเด็กมากยิ่งขึ้น เด็กจะเริ่มรู้สึกว่าการที่จะได้รับความอบอุ่น ความรักจากผู้ใหญ่จะหยาบคายในนั้น เด็กจะได้รับก็ต่อเมื่อเด็กได้ปฏิบัติตามหรือมีการกระทำที่พ่อแม่ยอมรับ เด็กจะเริ่มรู้ว่าตัวเองจะได้รับความรักความเอาใจใส่จากบุคคลรอบข้างก็ต่อเมื่อเด็กได้กระทำทางที่ดี เด็กจะสร้างความรู้สึกมีคุณค่าขึ้นจากเงื่อนไขดังกล่าว หากเด็กประสบความสำเร็จจากการที่ได้กระทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดลงไป และได้รับการยอมรับจากบุคคลรอบตัวเด็ก

โรเจอร์ได้ชี้ให้เห็นว่า พฤติกรรมของบุคคล เป็นผลเนื่องมาจากการเกี่ยวพัน 3 ระบบของบุคลิกภาพ คือ

1. ระบบอินทรีย์ อันได้แก่ สามัญสำนึกในการยังชีพของมนุษย์
2. สนามประสบการณ์ ได้แก่ ประสบการณ์ทั้งหมดที่มนุษย์รับรู้และสั่งสมไว้ สนามประสบการณ์จะเป็นจตุรรมของประสบการณ์ทุกชนิดของมนุษย์

3. ตนเอง ซึ่งพัฒนามาจากประสบการณ์ การปฏิบัติงานระหว่างระบบอินทรีย์กับสิ่งแวดล้อมที่เกี่ยวข้องกับมนุษย์และจะมีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา การเปลี่ยนแปลงจะเปลี่ยนไปในทางที่ดีขึ้น แต่แต่ละบุคคลจะคอยควบคุมพฤติกรรมของตนเอง ซึ่งในบางครั้งจะยอมรับ บางครั้งจะปฏิเสธหรือบางครั้งอาจปิดเบือนการรับรู้เพื่อจะรักษาภาพของตนเองให้คงที่ไว้ หาประสบการณ์ที่รับรู้ตรงกับภาพตนเองนั้นซึ่งตรงกับความรู้สึกและความสามารถของระบบอินทรีย์ ก็จะเป็นประสบการณ์ในระดับจิตสำนึกการหลอกตนเองก็จะน้อยลง ในการตรงกันข้ามหากประสบการณ์ที่ได้รับรู้นั้นไม่ตรงกับภาพของตนเองประสบการณ์นั้นจะถูกกลืนกลายเป็นประสบการณ์ในจิตไร้สำนึกแทน รोजерให้ความเห็นว่าภาพของตนเองนั้นเป็นอุดมการณ์และจะเป็นความปรารถนาสูงส่งที่เจ้าตัวใฝ่ฝันที่จะเป็นและจะพยายามทุกวิถีทางในการที่จะให้มีชีวิตจริงอย่างนั้น พฤติกรรมแปรปรวนต่าง ๆ จะเกิดขึ้น เมื่อบุคคลนั้นไม่สามารถเป็นตัวของตัวเองได้ตามที่ตั้งเป้าหมายไว้

โรเจอร์ชี้ให้เห็นว่าหากบุคคลใดสามารถดำเนินชีวิตโดยผสมผสานระบบทั้งสามของบุคลิกภาพได้อย่างกลมกลืนแล้ว บุคคลนั้นก็สามารถที่จะเผชิญกับความรู้สึกต่าง ๆ และสามารถทำกิจกรรมทุกอย่างเกี่ยวกับตนเองได้ และการยอมรับประสบการณ์นั้น ๆ เข้าสู่ระดับสำนึกทำให้ตนเองมีโอกาสไตร่ตรองการกระทำพฤติกรรมต่าง ๆ ของตนว่า ดีหรือไม่ ถูกต้องสมเหตุสมผลหรือไม่ ควรจะกระทำหรือไม่ ซึ่งเรียกว่า เป็นบุคคลที่สมบูรณ์แบบ (Fully Functioning Person) ได้แก่

1. เปิดใจกว้าง ยอมรับอดีต และประสบการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในอดีต
2. ยอมรับความเป็นอยู่และความจำเป็นในการดำรงชีวิต
3. มีความเชื่อมั่นในตนเอง
4. มีความเป็นอิสระ
5. มีความคิดสร้างสรรค์

โรเจอร์ เชื่อว่า จุดสำคัญแห่งชีวิตมนุษย์ คือ การเป็นบุคคลที่สมบูรณ์แบบด้วยการที่แต่ละบุคคลจะพยายามทำพฤติกรรมซึ่งเหมาะสมโดยอาศัยความเข้าใจ การยอมรับประสบการณ์ของตนเองโดยใช้เป็นสิ่งที่นำการกระทำ ในเรื่องของการยอมรับนั้นจะต้องเป็นการยอมรับโดยไม่คำนึงว่าสิ่งนั้นจะก่อให้เกิดความเจ็บปวดหรือก่อให้เกิดความคับข้องใจก็ตาม จุดมุ่งหมายที่สำคัญแห่งชีวิตมนุษย์ตามความคิดของโรเจอร์มีส่วนคล้ายของมาสโลว์ แนวความคิดเรื่องการยอมรับตนเองของโรเจอร์ประกอบด้วย

1. การเปิดใจกว้างรับประสบการณ์ต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับความพอใจของแต่ละบุคคล ต่อประสบการณ์ที่บุคคลนั้นได้รับโดยไม่คำนึงถึงว่าจะจะเป็นประสบการณ์ทางด้านบวกหรือลบก็ตาม
2. ความจำเป็นในการดำรงชีวิต คือ ไม่ต่อต้านหรือขวางประสบการณ์ใด ๆ ที่ผ่านเข้ามา แต่สามารถยอมรับสิ่งที่เกิดขึ้นในแต่ละช่วงชีวิตได้ และมีชีวิตอยู่ด้วยความสุข การยอมรับได้ในระดับนี้จะทำให้บุคคลนั้นสามารถที่จะเผชิญกับสิ่งใหม่ที่สำคัญกว่าอันอาจจะเกิดขึ้นได้ในอนาคต
3. ความเชื่อมั่นในตนเอง คือ มีความเชื่อในความสามารถของตนเองว่าสามารถที่จะกระทำสิ่งต่าง ๆ ได้ด้วยตนเองโดยไม่ขึ้นกับบุคคลอื่น ยอมรับสภาพความเป็นจริงว่าตนเองพร้อม และเปิดใจกว้างในการที่จะยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่นและไม่ยอมให้ผู้อื่นมากำหนดทางให้ตนเดิน
4. ความเป็นอิสระ คือมีอิสระในการที่จะตัดสินใจด้วยตนเองไม่ขึ้นอยู่กับผู้อื่น หรือการคาดหวังความช่วยเหลือจากผู้อื่นหรือจากสังคมใด ๆ มีความซื่อสัตย์ต่อตนเองอยู่ตลอดเวลา
5. มีความคิดสร้างสรรค์ คือ มีความคิดริเริ่มในสิ่งที่ยู่ตลอดเวลา รู้จักวิธีการหลีกเลี่ยงหรือสามารถเผชิญกับสิ่งต่าง ๆ ได้

แนวคิดทฤษฎีโรเจอร์ คือการพัฒนาคนให้ถึงความเป็นมนุษย์อย่างแท้จริง นั่นคือการพัฒนาให้บุคคลได้ยอมรับความจริงและยอมรับตนเอง เป็นตัวของตัวเอง เมื่อเด็กรับรู้ว่าคุณค่าในตนเองได้รับความสำคัญจากบุคคลที่ตนเองสัมพันธ์ด้วยนั้นจะสร้างการเห็นคุณค่าในตนเองขึ้น ซึ่งตรงกับแนวทางการพัฒนาของคูเปอร์สมิธ (Coopersmith, 1984, อ้างถึงใน ชาคริส จันทรห้วย, 2548: 35) ที่จะต้องพัฒนาให้เด็กได้มีโอกาสได้รับการยอมรับจากบุคคลอื่นและยอมรับตนเอง ตลอดจนการที่เด็กจะได้กระทำตามสิ่งที่ตนเองปรารถนา หรือตั้งเป้าหมายไว้ และประสบผลสำเร็จตามที่ตนเองได้ตั้งเป้าหมายไว้

อิทธิพลด้านสิ่งแวดล้อม (Environmental Influence)

ผู้ที่อยู่ใกล้ชิดกับเด็กโดยเฉพาะบิดามารดา มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อความรู้สึกของเด็ก เมื่อพ่อแม่ครู หรือผู้ที่เกี่ยวข้องกับเด็กรู้สึกอยู่ในใจว่าเด็กผู้นั้นเป็นเด็กเลี้ยงยาก และอาจยังไม่มีประสบการณ์เกี่ยวกับเด็กลักษณะดังกล่าว ลักษณะพื้นฐานทางอารมณ์ และความคาดหวังของผู้ใหญ่ย่อมส่งผลต่อ ปฏิกริยาของคนที่มาต่อเด็ก เช่น บิดา มารดาที่กระตือรือร้นมากมักจะเกิดความคับข้องใจ และความตึงเครียดต่อเด็กที่มีลักษณะระมัดระวังตัวเองมากและตอบสนองช้า บิดามารดาที่มุ่งผลความสำเร็จมาก มักจะยุ่งยากที่จะเข้าใจเด็กที่มีปัญหาเรื่องสมาธิ ความสนใจ และการเรียนรู้และมีแนวโน้มจะตำหนิลูกของตัวเองว่าเป็นคนโง่ และเชื่องช้า แม้ว่าเด็กได้พยายามใช้พลังอย่างมากในการที่จะทำให้สำเร็จ เนื่องจากมีพัฒนาการล่าช้า

ความไม่สอดคล้อง (Mismatches) ระหว่างบิดา มารดา (ครู ผู้ใหญ่) และเด็ก คือ จุดกำเนิดของความโกรธและความผิดหวัง ในสถานการณ์แบบนี้ไม่แปลกเลยที่จะพบเด็กมีความรู้สึกที่ไม่ดี เมื่อล้มเหลวหรือผิดพลาดและรู้สึกว่าบุคคลอื่นไม่ชอบตัวเอง มีการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ

(Low Self-Esteem) ในขณะที่บิดามารดาที่เข้าใจและรู้ถึงผลกระทบของการไม่สอดคล้องกันนี้ และมีความเห็นอกเห็นใจเด็ก(Empathic) เข้าใจ (Understanding) และชื่นชม (Appreciating) ในเอกลักษณ์ ของเด็กและเข้าใจความต้องการของเด็กโดยปรับความคาดหวังให้เหมาะสมกับลักษณะ ของเด็กย่อมช่วยให้เด็กเห็นคุณค่าในตนเองสูง

ลักษณะเฉพาะของเด็กจะเกิดขึ้นตั้งแต่เด็กยังไม่เกิด นอกจากการได้รับการตอบสนอง จากบุคคลอื่น เด็กยังรับรู้การตอบสนองที่ผู้อื่นมีต่อตน เช่น เด็กบางคนจะมองพฤติกรรมการตอบสนอง ของผู้อื่นไปในทางบวกในขณะที่บางคนจะมองในแง่ลบ ภาพของการพัฒนาปฏิสัมพันธ์ระหว่างเด็ก กับสิ่งแวดล้อมจะช่วยส่งเสริมการเห็นคุณค่าในตนเองของเด็ก โดยเฉพาะการยินยอม การนับถือ และ การยอมรับของผู้ใหญ่ คูเปอร์สมิธ (Coopersmith, 1975, อ้างถึงใน ชาคริส จันท์ห้วย, 2548: 39) กล่าวว่า การยอมรับนั้นไม่ได้หมายความว่า การที่บิดามารดา ครูยอมรับทุก ๆ อย่างที่เป็นตัวเด็ก แต่หมายความว่า ครู หรือ บิดา มารดา สามารถที่จะเห็นและเข้าใจเด็กว่าเขาเป็นอย่างไรโดยไม่สับสน การไม่ยอมรับในตัวเด็กเมื่อเกิดความรู้สึกไม่พึงพอใจและต้องการที่จะเปลี่ยนแปลงเด็กจะทำให้เด็ก ไม่สามารถค้นพบจุดเด่นของตนเอง เปรียบเสมือนกับการมีข้อจำกัด(Limited) เด็กจะไม่พัฒนาตนเอง ให้พร้อมและจะปฏิเสธจนกว่าเขาจะพร้อม การขาดการยอมรับทำให้เด็กไม่ได้รับการสนับสนุน ทางอารมณ์ที่จะเปลี่ยนพฤติกรรม และจะไม่พยายามสร้างพฤติกรรมใหม่

การชื่นชม (Appreciation) และยอมรับ (Acceptance) ในเด็กแต่ละคนนั้นสามารถ พัฒนาขึ้นโดยการเพิ่มความตระหนักให้เกิดขึ้นในผู้เลี้ยงดูให้เข้าใจเกี่ยวกับลักษณะของเด็กและ ของตัวเอง ความชอบและไม่ชอบ ตลอดจนความคาดหวังของผู้เลี้ยงดูที่จะส่งผลต่อพฤติกรรมของตน ต่อเด็ก ซึ่งเป็นขั้นตอนพื้นฐานของเสริมสร้างการเห็นคุณค่าในตนเองลักษณะที่เป็นส่วนประกอบ ภายนอกของบุคคลสภาพแวดล้อม ที่มีผลให้บุคคลเห็นคุณค่าในตนเอง ประกอบด้วย

1. ความสัมพันธ์กับครอบครัวและพ่อแม่ ไม่มีความสัมพันธ์ใด ๆ ที่มีอำนาจเท่ากับความสัมพันธ์ระหว่างพ่อแม่และลูก ประสบการณ์ที่บุคคลได้รับจากความสัมพันธ์ภายในครอบครัว จึงเป็นรากฐานที่สำคัญในชีวิตของบุคคลเด็กที่ได้รับความอบอุ่นจากการดูแลสนับสนุนให้กำลังใจ การได้รับเสรีภาพในการกระทำ ความคาดหวังต่าง ๆ และรวมไปถึงการดูแลระเบียบกฎเกณฑ์ที่พ่อแม่ ใช้ปกครองลูกและการจัดการดูแลให้เด็กได้มีอิสระในการปฏิบัติตามที่พ่อแม่กำหนดไว้ โดยมีการ กำหนดและจำกัดขอบเขต การกระทำไว้อย่างชัดเจน การที่พ่อแม่ยอมรับเด็กอย่างมีเงื่อนไข สิ่งเหล่านี้ จะก่อให้เกิดเด็กสามารถพัฒนาการเห็นคุณค่าในตนเอง (Coopersmith, 1981: 236; Hamachek, 1978: 144-145, อ้างถึงใน ชาคริส จันท์ห้วย, 2548: 39)

2. โรงเรียนและการศึกษา โรงเรียนเป็นสถานที่ส่งเสริมพัฒนาการเห็นคุณค่า ในตนเองให้แก่เด็กสืบต่อจากทางบ้านกิจกรรมที่โรงเรียนจัดขึ้นควรเป็นไปเพื่อตอบสนอง ความต้องการของเด็กและเพื่อพัฒนาความคิดและได้ตระหนักในตนเอง นอกจากนี้ครูจะมีบทบาท

ที่สำคัญต่อการเรียนรู้และการรับรู้ของเด็ก และครูสามารถให้เด็กรู้สึกว่าคุณค่าหรือความสำคัญได้ เนื่องจากครูจะเป็นผู้ประเมินการกระทำของเด็กในด้านต่าง ๆ ที่โรงเรียน ซึ่งจะมีผลให้เด็กมีทัศนคติต่อตนเองจากการประเมินนั้น และยังพบว่าครูที่มีความคาดหวังในตัวเด็กจะทำให้เด็กพัฒนาความสามารถ ศักยภาพของตน แล้วสามารถประสบความสำเร็จในด้านการเรียนตามที่ครูคาดหวัง ดังการทดลองของ โรเซนทอลและจาคอบเซน (Rosenthal and Jacobsen, 1968, อ้างใน Coopersmith, 1984: 10) จึงเห็นได้ว่า โรงเรียนเป็นสถาบันที่สำคัญที่จะช่วยพัฒนาความรู้สึกมีคุณค่าในตนเองของบุคคล (Coopersmith, 1981: 9-11; Hamackek, 1978: 210-215, อ้างถึงใน ชาคริส จันทรห้วย, 2548: 39)

3. สถานภาพทางสังคม สถานภาพทางสังคมเป็นตัวแสดงให้เห็นถึงระดับทางสังคมของ บุคคลโดยพิจารณาจากอาชีพ รายได้ ตำแหน่งหน้าที่การงาน บทบาททางสังคม เชื้อสายวงศ์ตระกูล เป็นต้นโดยทั่วไปเมื่อกล่าวถึงสถานภาพทางสังคมบุคคลก็มักจะพิจารณากันที่ อาชีพ รายได้ และลักษณะที่อยู่อาศัยเนื่องจากสิ่งเหล่านี้เป็นตัวบ่งบอกถึงความสำเร็จในชีวิตของบุคคล ซึ่งทำให้บุคคลเห็นคุณค่าในตนเอง (Coopersmith, 1981: 84-87, อ้างถึงใน ชาคริส จันทรห้วย, 2548: 39) จากการศึกษาวิจัยพบว่าบุคคลที่มีสถานภาพทางสังคมสูง อาจเป็นผู้ที่เห็นคุณค่าในตนเองสูงหรือเห็นคุณค่าในตนเองต่ำก็ได้ ดังเช่นงานวิจัยของ เพียซ (Pierce, 1968, อ้างใน Lloyd, 1985: 120, อ้างถึงใน ชาคริส จันทรห้วย, 2548: 39) ที่พบว่าเด็กวัยรุ่นผิวดำในอเมริกาซึ่งเป็นชนกลุ่มน้อยและมีสถานภาพทางสังคมต่ำ มีการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำกว่าเด็กวัยรุ่นผิวขาว ซึ่งในเวลาต่อมา ฮิลเลย์ และ ดีบลาสซี (Haeley and De Blassic, 1974: 15-24, อ้างถึงใน ชาคริส จันทรห้วย, 2548: 39) โรเซนเบิร์ก (Rosenberg, 1979, อ้างถึงใน ชาคริส จันทรห้วย, 2548: 39) กลับพบว่า เด็กวัยรุ่นผิวดำในอเมริกามีการเห็นคุณค่าในตนเองสูงกว่าเด็กวัยรุ่นผิวขาวเสียอีก

4. สังคมและกลุ่มเพื่อน สังคมและกลุ่มเพื่อนนับว่ามีความสำคัญต่อการเห็นคุณค่าในตนเองจากการเปรียบเทียบกับกลุ่มเพื่อนในด้านทักษะ ความสามารถ ความถนัด สัมฤทธิ์ผล หากบุคคลมี สิ่งดังกล่าวนี้สูงกว่าเพื่อน ๆ หรือได้รับการยอมรับและเป็นที่ยอมรับชมชอบจากกลุ่มเพื่อน ก็จะทำให้เห็นคุณค่าในตนเองสูง ในทางตรงข้าม หากบุคคลไม่ได้รับการยอมรับชมชอบจากกลุ่มเพื่อน ก็จะทำให้เห็นคุณค่าในตนเองต่ำ (Hamachek, 1978: 4-5, อ้างถึงใน ชาคริส จันทรห้วย, 2548: 39)

4.3 แนวทางการสร้างเสริมการเห็นคุณค่าในตนเอง

การเห็นคุณค่าในตนเองเป็นสิ่งที่สามารถเรียนรู้ได้สามารถเปลี่ยนแปลงได้และพัฒนาให้เกิดขึ้นได้จากประสบการณ์ที่บุคคลได้รับ นักจิตวิทยาได้เสนอแนวทางในการพัฒนาการเห็นคุณค่าในตนเองดังต่อไปนี้

คูเปอร์สมิธ (Coopersmith, 1959, อ้างถึงใน ชาคริส จันทรห้วย, 2548: 39) กล่าวว่าบุคคลสามารถพัฒนาความรู้สึกมีคุณค่าในตนเองได้ด้วยวิธีการดังต่อไปนี้

1. ได้รับการนับถือ การยอมรับ การได้รับการปฏิบัติต่อบุคคลที่มีความสำคัญต่อตนเอง
2. ประสบความสำเร็จตามเป้าหมาย ซึ่งมีผลให้บุคคลเป็นที่รู้จักอย่างแพร่หลาย และมีผลต่อสถานภาพและตำแหน่งในสังคม
3. มีการกระทำที่ได้รับการยอมรับว่าสอดคล้องกับค่านิยม และความปรารถนาของตน
4. ลักษณะการตอบสนองเมื่อได้รับการประเมิน

4.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเห็นคุณค่าในตนเอง

จากการทบทวนงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเห็นคุณค่าในตนเองที่ส่งผลต่อพฤติกรรมกระทำรุนแรง พบว่า งานวิจัยที่เกี่ยวข้องมีดังนี้

ริชแมน (Richman cited in Walz, 1992, อ้างถึงใน อารยา ด้านพานิช, 2542: 17) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเอง และการแสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนเกรด 11 และเกรด 12 จำนวน 195 คน ใน นอร์ธ แคริฟอร์เนีย อายุเฉลี่ย 16.2 ปี ด้วยการทำแบบทดสอบวัดคุณค่าในตนเองของโรเซนเบิร์ก แบบวัดอัตมโนทัศน์ของปีแอร์และแฮริส พฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนถูกประเมินโดยแบบทดสอบทางจิตวิทยา พบว่า เมื่อพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมสูงขึ้น ระดับการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำลง

คูเปอร์สมิธ (Coopersmith, 1981, อ้างถึงใน พจนารถ สารพัด, 2546: 23) ที่พบว่า การประสบความสำเร็จหรือความล้มเหลวในเรื่องการเรียนจะมีผลต่อระดับการเห็นคุณค่าในตนเอง จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้อง สรุปได้ว่า การเห็นคุณค่าในตนเองมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมกระทำรุนแรง วัยรุ่นที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองสูงจะสามารถรับรู้คุณค่าของตนเองตามความเป็นจริง มีความตระหนักในศักยภาพ ยอมรับสถานการณ์ต่าง ๆ ตามความเป็นจริงและมีความสามารถในการแก้ปัญหาได้อย่างเหมาะสม

5. แนวคิด และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการได้รับอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนหรือรุ่นพี่

5.1 แนวคิดที่เกี่ยวข้องกับการได้รับอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนหรือรุ่นพี่

สุชา จันทน์เอม (2549: 267-268, อ้างถึงใน จิราพร ไชยเชนทร์, 2552: 53) กล่าวว่า เมื่อนุชย์เข้ามาอยู่ในกลุ่ม หรือสมาชิกแต่ละคนภายในกลุ่มย่อมจะมีอิทธิพลต่อกัน ซึ่งอาจสรุปได้ดังนี้

1. กลุ่มมีอิทธิพลต่อการกระทำต่าง ๆ เมื่อบุคคลเข้ามาอยู่ในกลุ่ม แผนงานต่าง ๆ ที่เป็นลักษณะของแต่ละคนก็จะเปลี่ยนไปเป็นลักษณะของกลุ่ม ลักษณะการกระทำก็เป็นการร่วมมือกันทำให้งานเสร็จเร็วที่สุด

2. กลุ่มมีอิทธิพลต่อความสัมพันธ์และความคิด อัลพอร์ต (1920) ได้ทำการทดลองเกี่ยวกับเด็ก โดยให้เด็กกลุ่มหนึ่งเขียนคำหรือประโยคที่แสดงความสัมพันธ์แบบอิสระต่อเนืองกัน (Free-Association) ปรากฏว่าเด็กที่เป็นกลุ่มทำเสร็จเร็วกว่าเด็กที่ทำคนเดียวแสดงว่า ความสัมพันธ์ภายในกลุ่มมีผลต่อพฤติกรรมของเด็ก นอกจากนี้ อัลพอร์ต ได้ทำการศึกษาอิทธิพลของกลุ่มต่อแนวความคิดของเด็ก และพบว่าอิทธิพลของกลุ่มมีอิทธิพลต่อแนวความคิดและการให้เหตุผลของเด็ก ยิ่งถ้าเราให้มีการแสดงความคิดเห็นกันอย่างเปิดเผยยิ่งจะมีอิทธิพลมาก

3. กลุ่มมีอิทธิพลต่อการสนใจในการกระทำต่าง ๆ พฤติกรรมภายในกลุ่มมีทั้งลักษณะที่มีการแข่งขัน (Competitive) และมีลักษณะที่ให้ความร่วมมือ (Cooperative) เพราะฉะนั้น ในการวางแผนหรือการจูงใจนั้น เราคำนึงถึงมาตรฐานของกลุ่มเป็นใหญ่ เมื่อเด็กเข้ามาอยู่ในกลุ่ม ก็พยายามปรับปรุงตนเองเพื่อยอมรับมาตรฐานของกลุ่ม เพราะจะทำให้เกิดความรู้สึกเป็นพวกเดียวกัน

พฤติกรรมของมนุษย์ส่วนใหญ่เกิดจากการที่บุคคลเลียนแบบมาจากตัวแบบทั้งหลายในสังคม โดยอาศัยการสังเกตซึ่งปกติแล้วตัวแบบที่มีอิทธิพลต่อการเลียนแบบนั้นมักเริ่มต้นมาจากตัวแบบที่มีความใกล้ชิดต่อบุคคลนั้นก่อน เช่น พ่อแม่ พี่น้อง ครู อาจารย์ เป็นต้น และขยายไปถึงบุคคลที่มีชื่อเสียงและบุคคลที่ตนชื่นชม เช่น ดารา นักร้อง นักแสดง เป็นต้น นอกจากนี้ยังรวมไปถึงตัวแบบที่เป็นเรื่องตามในหนังสือ ภาพยนตร์ โทรทัศน์ ตำนาน หรือตัวแบบจากคำบอกเล่าอีกด้วย ซึ่งการเลียนแบบบุคคลิกท่าทางด้วยความชื่นชม เช่น การเลียนแบบผู้มีชื่อเสียง เป็นต้น โดยทั่วไปการเลียนแบบมักจะเกิดขึ้นเสมอในชีวิตประจำวัน (สุวรี ศิวะแพทย์, 2549) ซึ่งเป็นสิ่งที่บุคคลได้พบเห็นเหตุการณ์จากการกระทำนั้น ซึ่งเรียกว่า “ตัวแบบ” โดยมนุษย์จะมีปฏิสัมพันธ์กับสภาพแวดล้อมรอบ ๆ ตัวอยู่เสมอ ซึ่งทั้งตัวเขาและสภาพแวดล้อมต่างก็มีอิทธิพลต่อกันและมีความสำคัญไม่ยิ่งหย่อนกว่ากัน ซึ่งตัวแบบมีผลทำให้มนุษย์เกิดการเรียนรู้รูปแบบพฤติกรรมใหม่ ๆ จนสามารถแสดงพฤติกรรมคล้ายกับตัวแบบได้ (เกษตรชัย และหิม, 2554: 6)

การคบเพื่อนเป็นสิ่งจำเป็นและมีความสำคัญสำหรับเด็กวัยรุ่น เพราะการที่เด็กวัยรุ่นมีเพื่อนจะทำให้ตนเองรู้สึกว่ามีพวกพ้อง ตนเองเป็นที่ยอมรับและเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มทำให้เด็กเกิดความเข้มแข็ง ความมั่นใจ และมีอำนาจมากขึ้นทำให้ลดความเห็นแก่ตัวลง ยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น มีการช่วยเหลือผู้อื่น ทำให้เด็กเกิดความภาคภูมิใจและมั่นใจในตนเองมากขึ้นและในเด็กวัยรุ่นนี้จะพยายามทำหลายสิ่งหลายอย่างให้เป็นที่ยอมรับของเพื่อน ทำตามอย่างเพื่อน เช่น เรื่องเสื้อผ้า ทรงผม ดนตรี รองเท้า ภาษาแสดง เป็นต้น

5.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการได้รับอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนหรือรุ่นพี่

จากการทบทวนงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการได้รับอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนหรือรุ่นพี่ที่ส่งผลต่อพฤติกรรมกระทำรุนแรง พบว่า งานวิจัยที่เกี่ยวข้องมีดังนี้

สมพร สุทัศนีย์ (2530) ได้ศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยที่มีความสัมพันธ์เชิงสาเหตุกับพฤติกรรมการกระทำรุนแรงของนักเรียนในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่า ปัจจัยด้านอิทธิพลของกลุ่มเพื่อนเป็นตัวแปรที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการกระทำรุนแรงในระดับสูงสุด โดยสามารถอธิบายพฤติกรรมการกระทำรุนแรงได้ร้อยละ 38

ประภัสสร ชัยธร (2550: บทคัดย่อ) ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการกระทำรุนแรงของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ในเขตอำเภอเมือง จังหวัดสุรินทร์ พบว่า อิทธิพลจากเพื่อน อิทธิพลจากสื่อ และกรกระทำรุนแรงในครอบครัวสามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมการกระทำรุนแรงของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ได้ร้อยละ 73 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ณัฐภรณ์ โสภณทัต (2557: บทคัดย่อ) ศึกษาพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงกรณีศึกษาการทะเลาะวิวาทของนักเรียนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่า พฤติกรรมการใช้ความรุนแรง อยู่ในระดับปานกลาง(2.77) และเมื่อพิจารณาถึงปัจจัยด้านการคบเพื่อนที่กระทำผิดและปัจจัยด้านครอบครัวและชุมชน มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง โดยสามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงกรณีศึกษาการทะเลาะวิวาท ได้ร้อยละ 57.3

จิรพัฒน์ พรหมสิทธิการ (2543, อ้างถึงใน นิตานาถ เปรมมณี, 2551: 58) ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการทะเลาะวิวาทของนักเรียนอาชีวศึกษา : ศึกษากรณีเฉพาะในเขตกรุงเทพมหานคร และปริมณฑล พบว่า อายุ ผลการเรียน ระดับการศึกษาของบิดามารดา อาชีพของบิดามารดา บรรยากาศในโรงเรียน และความประพฤติดของเพื่อนมีความสัมพันธ์กับความรุนแรงในการทะเลาะวิวาทอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากเอกสารข้างต้นสรุปได้ว่า การคบเพื่อนของเด็กวัยรุ่นเป็นไปตามความต้องการที่จะเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มและเป็นที่ยอมรับของกลุ่มเพื่อน โดยการเข้ากลุ่มของวัยรุ่นแต่ละคนมีเหตุผลที่แตกต่างกันไป เช่น วัยเดียวกัน เพศเดียวกัน มีทัศนคติคล้ายๆกัน บางคนอยากหลบหนีความเบื่อหน่ายภายในบ้าน วัยรุ่นให้ความสำคัญกับเพื่อนมากเพราะเพื่อนมีความเข้าใจวัยรุ่นด้วยกันมากกว่าวัยอื่น ๆ แต่บางครั้งการคบเพื่อนของวัยรุ่นก็ถูกเพื่อนชักนำไปสู่พฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมต่าง ๆ ได้ จากการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องผู้วิจัยจึงคาดว่า การได้รับอิทธิพลจากกลุ่มภายในสถาบันน่าจะส่งผลต่อพฤติกรรมการกระทำรุนแรงของนักเรียนชายอาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐม

6. แนวคิด และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการได้รับอิทธิพลจากสื่อ

6.1 แนวคิดที่เกี่ยวข้องกับการได้รับอิทธิพลจากสื่อ

วิภา อุดมฉันท (2538: 106-107, อ้างถึงใน ริชณิน อินทรทูต, 2545: 22) กล่าวถึงอิทธิพลของโทรทัศน์ที่มีต่อเด็กไว้ว่า บทบาทของโทรทัศน์ที่มีต่อเด็กแต่ละคนไม่เท่ากัน เด็กที่มีประสบการณ์ชีวิตเข้ากับเพื่อนฝูงได้ ชอบไปโรงเรียน มีครอบครัวที่อบอุ่น มักจะดูโทรทัศน์แต่พอดี

ไม่มากหรือน้อยจนเกินไป แต่ก็มีเด็กจำนวนไม่น้อยที่แตกต่างออกไป เช่น ขาดความรัก ความอบอุ่น คบเพื่อนน้อย มีปมด้อย เด็กเหล่านี้นอกจากจะชอบเก็บตัวมีความรู้สึกเก็บกดและยังแสดงออก ในลักษณะที่ยึดโทรศัพท์เป็นเพื่อนแก้เหงาอีกด้วย เด็กจำพวกนี้จะดูโทรศัพท์มากกว่าที่จะทำกิจกรรม อื่นใดทั้งหมด โทรศัพท์นอกจากจะแย่งเวลาของเด็กไปจากการเรียนรู้ได้เห็นได้ชัดแล้ว ผลเสีย ที่มีผู้ศึกษาวิจัยกันมากก็คือ ผลต่อการพัฒนาทางความคิด สติปัญญา และการรับรู้ทางสังคมของเด็ก ไม่ได้ส่งผลให้เด็กมีประสบการณ์ที่สร้างสรรค์ขึ้นนอกจากความคิดอย่างเอาตามอย่าง เนื่องจากเด็ก มีวิวัฒนาการทางสมองและการรับรู้เป็นขั้นเป็นตอน ประสบการณ์ชีวิตที่ต่างกับผู้ใหญ่ ปฏิกิริยาของ ผู้ใหญ่ต่อสิ่งที่เห็นในจอโทรศัพท์นั้นจะไม่ได้เป็นไปอย่างเฉียบพลันทันที โดยเฉพาะถ้าเป็นรายการ ที่มีเนื้อหาในเชิงปลุกเร้าหรือไม่เป็นที่สออารมณ์แล้ว ปฏิกิริยาของผู้ใหญ่มักจะหลีกเลี่ยงการเผชิญหน้า กับมันในขณะนั้น หลังจากนั้นไปขบคิดอีกครั้งโดยเปรียบเทียบกับประสบการณ์และความรู้ของตนเอง แล้วจึงค่อยเลือกที่จะเชื่อหรือไม่เชื่อในสิ่งที่เห็น แต่เด็กไม่สามารถควบคุมตนเองได้อย่างผู้ใหญ่ เพราะระดับการพัฒนาของสติปัญญาของเด็กยังไม่ถึง เด็กจึงไม่สามารถชะลอปฏิกิริยาต่อสิ่งที่ได้รับรู้ ได้เหมือนผู้ใหญ่ เวลาเด็กดูโทรศัพท์จึงมักจะดูแบบทุ่มเทาใจลงไปกับสิ่งที่ได้รับรู้

สมบัติ จันทร์วงศ์ (2547: 48, อ้างถึงใน เพ็ญงภา คงเป็นสุข, 2551: 50) จากบทความ เรื่อง ความรุนแรงในจอโทรศัพท์ ยาพิษยุคพัฒนา ได้กล่าวไว้ว่า การศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับอิทธิพล ของโทรศัพท์ต่อผู้ชมหลายชิ้น ได้สรุปดังนี้คือ

1. ความรู้สึกชินชาต่อการใช้ความรุนแรงในชีวิตจริง เมื่อดูรายการโทรศัพท์ที่มี เนื้อหาความรุนแรงแล้ว ผู้ชมที่อยู่ในวัยเด็กจะมีความรู้สึกชินชาต่อการใช้ความรุนแรง
2. การเพาะนิสัยความรุนแรง การชมรายการบันเทิงทางโทรศัพท์ที่มีความรุนแรง ซ้ำแล้วซ้ำเล่า จะค่อยๆลดอารมณ์อ่อนไหวต่อความรุนแรงลงไป ทำให้รู้สึกว่าการผิดกรรมรุนแรงนั้น เป็นเรื่องปกติ และเหมาะสมในบางสถานการณ์
3. ยึดเอาความรุนแรงเป็นวิธีการแก้ปัญหา

ศรีเรือน แก้วกังวาล(2549:366)ปัญหาของวัยรุ่นส่วนหนึ่งนั้นมีอิทธิพลมาจาก สื่อสารมวลชน ภาพยนตร์ โทรศัพท์ วีดีโอ มีบทบาทต่อความคิดทัศนคติของเด็ก ภาพความรุนแรง ความสัมพันธ์ทางเพศ มีอิทธิพลต่อสิ่งที่เด็กเชื่อถือยึดเอาเป็นแบบอย่าง เด็กได้เห็นภาพหวาดเสียว ในขณะที่เด็กยังอยู่ในวัยที่รับเรื่องเหล่านั้นไม่ได้หรือยังไม่สามารถแยกแยะตรรกตรองได้ว่าสิ่งที่เห็นหรือ ได้ยินนั้นมีข้อดีข้อเสียอย่างไร นิตยสาร วารสารหนังสือ หรือ วีดีโอ ส่วนใหญ่มักเป็นบุคคลที่ดูมีความ เก่งเกินจริงมีความสามารถในด้านต่าง ๆ ทุกด้าน เด็กวัยรุ่นมีสภาพธรรมชาติที่สำคัญคือแสวงหา ปรัชญาอุดมการณ์ชีวิต เลียนแบบและนับถือบุคคลที่ตนเองชื่นชอบจึงยึดถือบุคคลเหล่านั้นเป็น แบบอย่างซึ่งเด็กอาจมีความสามารถไม่เพียงพอ หรือบุคคลเหล่านั้นอาจเป็นเพียงผู้สร้างคิฝนขึ้น ไม่มีบุคคลเช่นนั้นในชีวิตจริง เมื่อเขาไม่สามารถถืบตัวไปถึงเป้าหมายที่นึกฝนวางไว้จึงทำให้เกิดความ

สับสนจนอาจเป็นวัยรุ่นที่ต้องใช้กลไกป้องกันตัวมากมาย เพื่อฝัน หรือแสดงออกแปลกๆ เพื่อให้ตนได้เป็น “พระเอก” “นางเอก” ตามที่ตนเรียนรู้และเลียนแบบจากสื่อมวลชน ทั้งโดยรู้ตัวและไม่รู้ตัว ในบางกรณีกลายเป็นเด็กเคร่งเครียดหรือประพฤติดิตทางเพศอย่างใดอย่างหนึ่ง

นอกจากนี้ ยงยุทธ วงศ์ภิรมณ์ศานต์ (2547: 14) กล่าวว่าอิทธิพลของสื่อโทรทัศน์ที่มีผลต่อพฤติกรรมเด็ก ปัญหาครอบครัวโดยเฉพาะในกรุงเทพมหานคร ส่วนใหญ่พ่อแม่ไม่มีเวลาให้ลูก เนื่องจากไม่รู้วิธีจัดการเวลาเมื่อต้องทำภารกิจของตนจึงมักปล่อยให้ลูกอยู่หนึ่ง ๆ หน้าจอโทรทัศน์ นอกจากนี้ยังไม่มีกิจกรรมสร้างสรรค์ เนื่องจากไม่เห็นผลร้ายที่จะตามมา ดังนั้นจึงไม่ควรให้เด็กดูทีวี นานเกิน 1-2 ชั่วโมงต่อวัน เพราะการดูทีวีมากจะทำให้เด็กมีสมาธิสั้นไม่รู้จักรักการทำงานให้สำเร็จ ความคิดสร้างสรรค์ลดลง มีปัญหาเรื่องสติปัญญา เกิดปัญหาความรุนแรงในด้านการเล่นแบบ ความซิงชาและความยับยั้งชั่งใจ

สอดคล้องกับคณะกรรมการกิจการสตรีเยาวชนและผู้สูงอายุวุฒิสภา (2550: 4-77) กล่าวว่าสาเหตุแห่งความรุนแรงประการหนึ่งเกิดจากสื่อที่ผลิตในรูปแบบต่าง ๆ มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมกรรมเรียนรู้ บุคคลอาจเรียนรู้การกระทำความรุนแรงจากสื่อในรูปแบบต่าง ๆ นาน ๆ เข้าจนกลายเป็นค่านิยมหรือความซิงชาที่รู้สึกว่าการกระทำนั้นเป็นเรื่องปกติธรรมดาไม่เป็นความผิดแต่อย่างใด โดยสามารถถ่ายทอดจากรุ่นหนึ่งสู่คนอีกรุ่นหนึ่งได้ เช่น ความรุนแรงจากสื่อ สิ่งพิมพ์ ภาพยนตร์ ทีวี วิดีโอ เป็นต้น

นอกจากนี้ วิโรจน์ อารีย์กุล (2553: ออนไลน์) กล่าวว่า ปัญหาความรุนแรงในเด็กวัยรุ่นจะมีปัจจัยต่าง ๆ เข้ามามีส่วนเกี่ยวข้องของหลายปัจจัยร่วมกันส่งเสริมให้มีความรุนแรงเกิดขึ้น เช่น ปัญหาทางด้านพันธุกรรม ฮอโมน ความผิดปกติทางด้านร่างกาย พื้นฐานทางด้านอารมณ์ การเลี้ยงดู สภาพทางด้านครอบครัว วัฒนธรรม ค่านิยม ความเชื่อถือ เชื้อชาติ ตลอดจนกฎเกณฑ์ทางด้านสังคมและกฎหมายต่าง ๆ แต่ปัจจัยที่สำคัญที่นำไปสู่ความรุนแรงที่เราพบเห็นเป็นประจำที่ปัจจุบันมีอิทธิพลอย่างมาก คือ สื่อต่าง ๆ เช่น โทรทัศน์ วิทยุ วิดีโอ เกมส์คอมพิวเตอร์ และสิ่งที่จะชักจูงนำไปสู่ความรุนแรงได้ง่ายมากขึ้น คือ พวกเหล่า เบียร์ เครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ผสมต่าง ๆ ยา สารเสพติด ฯลฯ ซึ่งกลุ่มเด็กวัยรุ่นเป็นกลุ่มเสี่ยงและล่อแหลมต่อสิ่งดังกล่าว ถ้าหากไม่มีการควบคุมกำกับดูแลที่ดี ในปัจจัยเสี่ยงต่าง ๆ เหล่านี้จะมีผลเสียเกิดขึ้นตามมากับเด็กวัยรุ่นมากกว่าผลดีที่เด็กวัยรุ่นควรจะได้รับ

ดังนั้นผู้วิจัยจึงคาดว่า การได้รับอิทธิพลจากสื่อจะส่งผลต่อเด็กวัยรุ่นในพฤติกรรมการกระทำรุนแรง ดังที่สื่อเสนอเรื่องราวความรุนแรงทั้งภาพและเสียง

6.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการได้รับอิทธิพลจากสื่อ

จากการทบทวนงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการได้รับอิทธิพลจากสื่อที่ส่งผลต่อพฤติกรรมกระทำรุนแรง พบว่า งานวิจัยที่เกี่ยวข้องมีดังนี้

รพีพร เพชรรัตน์ (2550:บทคัดย่อ) ศึกษาพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงของวัยรุ่น ในเขตอำเภอเมือง จังหวัดสงขลา พบว่า ประวัตติการอบรมเลี้ยงดูโดยการใช้ความรุนแรงจากครอบครัว ของวัยรุ่น บริบททางสังคมที่มีสถานการณ์การใช้ความรุนแรง และความสนใจในการรับชมสื่อ ที่นำเสนอการใช้ความรุนแรง สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงของวัยรุ่น ได้ร้อยละ 39.3 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ประภัสสร โชไชธ (2550: บทคัดย่อ) ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการกระทำ รุนแรงของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ในเขตอำเภอเมือง จังหวัดสุรินทร์ พบว่า อิทธิพลจากเพื่อน อิทธิพล จากสื่อ และกรกระทำรุนแรงในครอบครัวสามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมการกระทำรุนแรงของ นักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ได้ร้อยละ 73 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้อง สรุปได้ว่า การได้รับอิทธิพลจากสื่อนั้นมีผลต่อ พฤติกรรมการกระทำรุนแรง เนื่องจากการได้รับอิทธิพลจากสื่อที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรม การกระทำรุนแรง โดยปัจจุบันเด็กสามารถบริโภคสื่อทุกประเภทได้อย่างเสรี และไม่มีขีดจำกัด รวมถึงสื่อเองก็ไม่ได้ถูกควบคุมในเรื่องเนื้อหาที่มีความรุนแรงในขณะที่พ่อแม่ผู้ปกครองก็ต้องใช้เวลา ไปกับการทำงานหารายได้เพื่อใช้ในการดำรงชีพ ดังนั้นผู้วิจัยจึงคาดว่า การได้รับอิทธิพลจากสื่ออาจจะ ส่งผลต่อพฤติกรรมการกระทำรุนแรงของนักเรียนชายอาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐม

7. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับสัมพันธภาพภายในครอบครัว

7.1 ความหมายของสัมพันธภาพภายในครอบครัว

จากการทบทวนงานวิจัยและวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพภายในครอบครัว มีผู้ให้ความหมายเกี่ยวกับสัมพันธภาพภายในครอบครัวไว้ ดังนี้

สุพัชรีย์ หนูใหญ่ (2544: 10) ได้ให้ความหมายของสัมพันธภาพภายในครอบครัวว่า หมายถึง ความผูกพัน รักใคร่ สามัคคีในครอบครัว สมาชิกในครอบครัวมีความเข้าใจและช่วยเหลือกัน ได้ทำกิจกรรมที่พึงพอใจร่วมกัน มีการติดต่อสื่อสารที่ดีระหว่างสมาชิก บิดามารดาเลี้ยงดูบุตรโดยให้ อิสระทางความคิด และการแสดงออก ไม่ค่อยควบคุม หรือบังคับบุตรมากเกินไป เลี้ยงดูแบบมีเหตุผล และมาความผาสุกในครอบครัว

พิไลวรรณ มະนะสุทธิ (2544: 10) ได้ให้ความหมายของสัมพันธภาพภายในครอบครัว ว่า หมายถึง การที่บุคคลสามารถสร้างความสัมพันธ์ ความเกี่ยวข้อง ความผูกพัน รักใคร่ ความสนิท สนมกลมเกลียว ความคุ้นเคยใกล้ชิดกันภายในครอบครัว

สุทธิลักษณ์ นาคสุสุข (2544: 38) ได้ให้ความหมายของสัมพันธภาพภายในครอบครัว ว่า หมายถึง การแสดงออกของพ่อแม่ที่มีต่อลูกในการดำเนินชีวิตภายในครอบครัว เช่น การวางแผน ร่วมกันในการเลี้ยงดู การมีส่วนร่วมในกิจกรรมในบ้าน การติดต่อพูดคุยสื่อสารอย่างเข้าใจ

ซึ่งกันและกัน การไว้วางใจเอาใจใส่ดูแล มีความผูกพันมีเวลาให้ครอบครัวอย่างเหมาะสม มีความรักและความเอื้ออาทร และการให้อภัย

จากความหมายของสัมพันธภาพภายในครอบครัวข้างต้น สรุปความหมายสัมพันธภาพภายในครอบครัว หมายถึง การที่สมาชิกภายในครอบครัวให้การยอมรับในตัวนักเรียนในด้านความรัก ความผูกพันสนิทสนม ความเห็นอกเห็นใจซึ่งกันและกัน มีการยอมรับและยกย่องนักเรียนด้วยความเหมาะสม มีเวลาใกล้ชิดพูดคุยรับฟังปัญหา และเหตุผลซึ่งกันและกัน รวมถึงมีการร่วมกันคิดและตัดสินใจในสถานการณ์ที่เป็นปัญหา เช่น การพูดคุยปรึกษาหารือกันในเรื่องต่าง ๆ การทำกิจกรรมร่วมกันในวันหยุด การไปเที่ยวพักผ่อนด้วยกัน การปรับทุกข์ในปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น พร้อมทั้งยอมรับเหตุผลในความคิดเห็นและการกระทำของกันและกันอย่างเข้าใจ

7.2 องค์ประกอบของสัมพันธภาพภายในครอบครัว

สัมพันธภาพที่อบอุ่นในครอบครัว เป็นปัจจัยที่สำคัญทำให้สมาชิกในครอบครัวอยู่ร่วมกันด้วยความรักความอบอุ่น สามารถสืบทอดและดำรงความเป็นครอบครัว กล่าวคือเมื่อครอบครัวมีความรัก ความอบอุ่นแล้ว สมาชิกในครอบครัวก็ย่อมจะมีความมั่นคงทางอารมณ์สามารถเผชิญปัญหาต่าง ๆ ในสังคมได้อย่างเต็มที่

ปรียา บำรุงเสนา (2545: 38, อ้างถึงใน จำลอง ลิลัน, 2551: 36) ได้กล่าวถึงลักษณะของสัมพันธภาพภายในครอบครัวที่ทำให้เกิดสัมพันธภาพที่ดี ควรจะประกอบด้วยลักษณะพฤติกรรมดังต่อไปนี้

1. การติดต่อสื่อสารระหว่างกัน หมายถึง การมีเวลาพูดคุย สามารถพูดคุยกันอย่างเป็นกันเอง
2. เข้าใจกันและเปิดเผยกัน ร่วมกันรับรู้เรื่องราวความรู้สึกรู้สึกของกันและกันโดยไม่ต้องปกปิดความผูกพันและการสนับสนุนระหว่างกัน หมายถึง การพักผ่อนร่วมกัน ความเห็นอกเห็นใจกัน และแสดงความห่วงใยในสวัสดิการของกันและกัน การช่วยเหลือเกื้อกูลกัน รู้จักส่งเสริมและแบ่งเบาความทุกข์ของอีกฝ่ายหนึ่งโดยไม่ทอดทิ้ง
3. ความเชื่อถือและชื่นชมคุณค่าของกันและกัน หมายถึง การมีความเชื่อถือในสิ่งที่อีกฝ่ายหนึ่งปฏิบัติ ไม่หวาดระแวงกัน ไม่ละเมิดสิทธิของแต่ละคน มีความพึงพอใจ ชื่นชม และศรัทธาเลื่อมใสซึ่งกันและกัน
4. ความสอดคล้องในการปฏิบัติต่อกัน หมายถึง การยอมรับในความคิดเห็นยอมรับกฎเกณฑ์มาตรฐานของบุคคลในครอบครัว ไม่เข้มงวดในระเบียบวินัย และข้อจำกัดมากเกินไป

7.3 แนวทางในการสร้างสัมพันธภาพที่ดีภายในครอบครัว

ครอบครัวที่มีสัมพันธภาพที่ดีระหว่างกันเป็นครอบครัวที่มีความสุขและการมีความสุขนี้ทำให้สมาชิกภายในครอบครัวมีพัฒนาการในการรับรู้ตนเองในทางบวกและทำให้รู้สึกว่าการ

ตนเองมีคุณค่าสำหรับครอบครัวและสังคม รู้สึกว่าตนเองเป็นผู้มีความสามารถทำให้เกิดความภาคภูมิใจในตนเอง ซึ่งการมีสัมพันธภาพที่ดีต่อกันภายในครอบครัวจะเป็นรากฐานที่สำคัญในการพัฒนาความเชื่อมั่นในตนเองพร้อมก็นำความคิดความรู้สึกต่อผู้อื่นในทางบวกไปใช้ในการปฏิบัติตนต่อสังคมภายนอกด้วย

ยงยุทธ วงศ์ภิรมย์ศานต์ (2538, อ้างถึงใน สุทธิลักษณ์ นาคสุสุข, 2544: 36-37) ได้ให้ความสำคัญต่อความสัมพันธ์ในครอบครัวโดยผ่านการสื่อสารในครอบครัวที่มีประสิทธิภาพ 3 ระดับ ดังต่อไปนี้

1. การสื่อสารในชีวิตประจำวัน เป็นการสื่อสารความรู้สึกนึกคิดต่อกันในชีวิตประจำวัน เช่น ข้อมูลข่าวสาร ความคิดเห็น ความพอใจหรือไม่พอใจ ความกลัวหรือความวิตกกังวล ความคาดหวัง และความปรารถนา หากการสื่อสารประเภทนี้เป็นไปด้วยดี ก็จะนำมาซึ่งความผูกพันในครอบครัวที่ใกล้ชิดกันมากขึ้น

2. การสื่อสารเพื่อแก้ปัญหาหรือการสื่อสารเมื่อมีความต้องการที่แตกต่างกันขัดแย้ง ย่อมเกิดขึ้นเป็นธรรมดาหรือแม้แต่ปัญหาภายในครอบครัว หากทั้งสองฝ่ายช่วยกันหาทางออกที่ดี ไม่สะสมปัญหา ความรู้สึกผูกพันและรับผิดชอบต่อครอบครัวก็จะทวีขึ้น

3. การสื่อสารในสถานการณ์ที่ยากลำบากในชีวิตครอบครัว จะมีบางสถานการณ์ที่ทั้งสองฝ่ายอยากสื่อสารกันให้เข้าใจ เช่น ปัญหาเรื่องเพศ ปัญหาเรื่องบุคคลที่สาม การสื่อสารประเภทนี้มักจะมีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งเกิดอารมณ์และไม่พร้อมที่จะเข้าใจ การสื่อสารให้สถานการณ์เหล่านี้คลี่คลายจึงเป็นเรื่องที่สำคัญ

คลอซ และเคนเนล (Schiamberg, 1988: 156; citing Klaus and Kennell, 1982, อ้างถึงใน นวรัตน์ ศรีรัฐเพชร, 2539: 22) กล่าวว่า พ่อแม่จะพัฒนาสัมพันธภาพกับลูกให้ประสบความสำเร็จได้นั้นขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายประการ ได้แก่

1. บุคลิกภาพ ลักษณะนิสัยและอารมณ์ของพ่อแม่เอง
 2. การตอบสนองของลูกที่มีต่อพ่อแม่ในวัยทารกที่เด็กยังไม่สามารถพูดโต้ตอบได้ การตอบสนองของเด็กอาจแสดงได้โดยการร้องไห้หรือใช้สายตามอง เป็นต้น
 3. ประสบการณ์ในวัยเด็กของพ่อแม่และรวมถึงประวัติสัมพันธภาพระหว่างบุคคลของพ่อแม่ที่มีมาในอดีตด้วย

4. สัมพันธภาพระหว่างตัวพ่อแม่เอง เช่น พ่อแม่รักใคร่ปรองดองกันดีหรือไม่
5. ประสบการณ์ที่ผ่านมาเกี่ยวกับการตั้งครุฑและการคลอด
6. ค่านิยมทางวัฒนธรรมและทัศนคติทางสังคมในการดูแลลูก

จรรยา สุวรรณทัต (2553, อ้างถึงใน นุชลดดา โจรจนประภาพรรณ, 2541: 5) สรุปแนวทางที่มีส่วนในการสร้างสัมพันธภาพในครอบครัวไว้ดังนี้

1. สถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมของครอบครัวคือครอบครัวใดที่มีความมั่นคงทางเศรษฐกิจ ไม่ขัดสน ย่อมนำไปสู่ความสงบสุข เกิดความกลมเกลียวสมัคสมานในครอบครัว

2. การรู้จักบทบาทและหน้าที่ของสมาชิกในครอบครัว ตลอดจนการปฏิบัติที่สอดคล้องกับบทบาทและหน้าที่ของตนเอง ทั้งพ่อแม่และตัวเด็กเอง พ่อแม่ที่มีหน้าที่ในการอบรมสั่งสอนบุตรก็ควรทำโดยมีรากฐานจากเหตุและผล ไม่กระทำด้วยอารมณ์

3. การรู้จักลักษณะธรรมชาติและลักษณะพื้นฐานของเด็ก พ่อแม่ที่พยายามเข้าใจในลักษณะธรรมชาติของการเจริญเติบโตและมีความพร้อมที่จะช่วยเหลือ เมื่อเด็กเกิดปัญหา ย่อมมีส่วนช่วยสร้างเสริมความสัมพันธ์อันดี

4. ความคงเส้นคงวาของพ่อแม่ในการวางระเบียบวินัย ปัจจุบันนี้นับว่ามีอิทธิพลมากต่อบรรยากาศในครอบครัว โดยเฉพาะวัยรุ่นที่มีความอดทนน้อยต่อการไม่คงเส้นคงวาของพ่อแม่อาจเป็นต้นเหตุให้เกิดความคลอนแคลนในการสร้างสัมพันธ์ภาพระหว่างพ่อแม่ลูก

กิตติพัฒน์ นนทปัทมะดุลย์ (2537: 5-7) ได้รวบรวมลักษณะของครอบครัวที่มีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิดมีลักษณะ 6 ประการ คือ

1. การชื่นชมคุณค่าของคนในครอบครัว ความพึงพอใจ ชื่นชมและเห็นคุณค่าของกันและกัน ครอบครัวควรจะได้มีการแสดงออกอย่างชัดแจ้ง เมื่อคนในครอบครัวแสดงความรู้สึกแสดงการกระทำที่พึงพอใจคนอื่น ๆ ที่ตระหนักในคุณค่าซึ่งกันและกันแล้วเปรียบเสมือนเป็นพื้นฐานของความอบอุ่นและมั่นคงในครอบครัว รวมทั้งยังเป็นการหล่อหลอมสมาชิกในครอบครัวให้มีทัศนคติมองสังคมส่วนรวมในแง่ดีด้วย

2. การมีเวลาอยู่ร่วมกัน การที่ทุกคนในครอบครัวได้ทำกิจกรรมร่วมกันและเป็นกิจกรรมที่ทุกคนพอใจ มิใช่เพราะการบังคับหรือความบังเอิญจะพัฒนาให้ความสัมพันธ์ภายในครอบครัวมีมากยิ่งขึ้น

3. การมีพันธะต่อความสุขและสวัสดิภาพของครอบครัวร่วมกัน สมาชิกครอบครัวที่สัมพันธ์กันอย่างมีคุณภาพมักจะมีพันธะดังกล่าวนี้อยู่ในระดับสูง กล่าวคือคนในครอบครัวรู้สึกเป็นพันธะที่ต้องส่งเสริมให้สมาชิกคนอื่นในครอบครัวได้มีความสุขและมีสวัสดิภาพที่ดีเป็นการห่วงใยซึ่งกันและกันอย่างแท้จริง

4. การติดต่อสื่อสารระหว่างกันเป็นอย่างดี มีเวลาสำหรับการพูดคุยกันเสมอ โดยจะพูดคุยรับรู้เรื่องราวกันโดยตรง ไม่ปกปิด ไม่เก็บไว้ในใจหรือไม่จำเป็นต้องรับรู้เรื่องราวของบุคคลอื่นในครอบครัว โดยอาศัยบุคคลที่สามหรือบุคคลภายนอกครอบครัวเป็นสื่อ

5. การที่ครอบครัวมีศรัทธาต่อศาสนาอย่างแรงกล้า คุณลักษณะแบบนี้มักพบในครอบครัวที่มีความสัมพันธ์กันในระดับสูง บุคคลในครอบครัวมักจะมีกิจกรรมทางศาสนาด้วยกัน เช่น ไปเข้าโบสถ์ทุกวันอาทิตย์พร้อมกันหรือเข้าวัดฟังพระเทศน์ร่วมกันหลายครอบครัวที่พบ

อาจมีส่วนจัดตั้งองค์การศาสนา เช่น สร้างวัดหรือเป็นธุระให้กับศาสนา เป็นต้น การที่คนในครอบครัว มีศรัทธาต่อศาสนาทำให้มีสติ มีความอดทนต่อกัน มีการให้อภัยต่อผู้อื่นสูง ระวังความโกรธได้เร็ว และรู้จักที่จะช่วยเหลือผู้อื่นในสังคม

6. การมีสมรรถนะจัดการกับวิกฤตการณ์ในครอบครัวได้อย่างดีครอบครัวที่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีคุณภาพมักจะมีวิธีการที่ดีในการแก้ปัญหาหรือกู้สถานการณ์ที่วิกฤตให้กลับคืนสู่สภาพที่ดีเช่นเดิมได้ ทุกคนในครอบครัวจะร่วมกันต่อสู้กับปัญหา ให้กำลังใจซึ่งกันและกัน และร่วมกันคลี่คลายปัญหาได้

7.4 วัยรุ่นกับสัมพันธภาพภายในครอบครัว

กุญชรี คำชาย (2547: 77) กล่าวว่าสัมพันธภาพภายในครอบครัวของเด็กวัยรุ่นต่าง ๆ จะเปลี่ยนไปตามวัย ซึ่งในวัยรุ่นเด็กจะเริ่มแยกตัวออกจากครอบครัวสู่สังคมมากขึ้น สิ่งหนึ่งที่มีมักจะเกิดกับวัยรุ่นได้แก่ การมีความขัดแย้งกับบิดามารดา แต่ไม่ได้หมายความว่าวัยรุ่นจะไม่มีความสัมพันธ์ที่ดีกับครอบครัวเลย ความจริงคือวัยรุ่นส่วนใหญ่ยังรู้สึกใกล้ชิดกับพ่อแม่ ยังคงต้องการความเห็นและการยอมรับจากพ่อแม่อยู่ แต่ในขณะเดียวกันก็ต้องการเป็นอิสระและต้องการเป็นตัวของตัวเองด้วย สัมพันธภาพระหว่างพ่อแม่ลูกในวัยรุ่นมีความแตกต่างไปจากในวัยเด็กอย่างชัดเจน วัยรุ่นมีลักษณะธรรมชาติตามวัยของตน ได้แก่ ความรู้สึกหรือความต้องการที่จะได้มาซึ่งความเป็นอิสระเสรี ต้องการคิดเอง กระทำเอง ตัดสินใจด้วยตนเอง ธรรมชาติเหล่านี้ทำให้วัยรุ่นประพฤติตนไปในทิศทางที่แตกต่างไปจากวัยเด็กเขาจะไม่แสดงอาการต่อต้านพ่อแม่ให้เห็นอย่างชัดเจนเหมือนระยะวัยรุ่น ถ้าปล่อยให้ปัญหาความขัดแย้งระหว่างพ่อแม่และลูกวัยรุ่นเพิ่มขึ้นก็จะเป็นการทำลายสัมพันธภาพที่ดีของครอบครัวลงไปได้ สาเหตุของความขัดแย้งโดยทั่วไประหว่างพ่อแม่กับวัยรุ่นมีดังนี้ (Schiamberg, 1988, อ้างถึงใน นวรัตน์ ศรีรัฐเพชร, 2539: 24-25)

1. เกิดจากความแตกต่างในเรื่องของประสบการณ์วัยรุ่นในแต่ละยุคสมัยต่างมีความแตกต่างไปจากวัยรุ่นในสมัยพ่อแม่ของตน ประสบการณ์ของวัยรุ่นในแต่ละยุคที่แตกต่างกันนี้อาจนำมาซึ่งความแตกต่างทางการคาดหวังเกี่ยวกับคุณค่า หรือลักษณะพฤติกรรมของวัยรุ่นที่ควรปฏิบัติได้

2. เกิดจากการขาดคำจำกัดความที่แน่ชัดในการถอนอำนาจของพ่อแม่ที่มีต่อเด็กถึงแม้พ่อแม่จะยอมรับว่าลูกเข้าสู่ช่วงวัยรุ่นแล้ว แต่พ่อแม่ส่วนใหญ่ก็ยังใช้อำนาจที่ตนมีต่อพวกเขาเหมือนเช่นวัยเด็ก เนื่องจากยังไม่มีระเบียบแบบแผนที่แน่ชัดกำหนดว่าวัยรุ่นเข้าสู่ความเป็นผู้ใหญ่ตั้งแต่เมื่อไหร่

3. เกิดจากความแตกต่างทางจิตวิทยาและสังคมระหว่างวัยรุ่นกับพ่อแม่ ทางด้านจิตวิทยาวัยรุ่นจะถูกมองว่าเป็นวัยแห่งอุดมการณ์ (Idealistic) ในขณะที่ผู้ใหญ่ถูกมองว่าเป็นวัยแห่งความเป็นจริง (Realistic) ที่สามารถทำอะไรที่คิดให้เป็นจริงได้มากกว่าการคิดฝัน ส่วนทางด้านสังคม

ก็จะมี ความแตกต่างกันในบทบาทระหว่างพ่อแม่กับวัยรุ่น เช่น พ่อแม่มีหน้าที่ควบคุมดูแลพัฒนาการของลูกในขณะที่ยังเป็นเด็กและวัยรุ่น ในขณะที่วัยรุ่นก็ต้องการประสบการณ์ที่อิสระเพื่อที่จะพัฒนาตนเองให้เป็นบุคคลตามที่เขาต้องการ

เฮอร์ลอค (Hurlock, 1967, อ้างถึงใน กุลวรรณ วิทยาวงศรจิ, 2526: 16) กล่าวว่า เมื่อเด็กเริ่มเข้าสู่วัยรุ่น ร่างกายจะเริ่มมีการเปลี่ยนแปลงทำให้วัยรุ่นมีอารมณ์ไม่มั่นคง ถึงแม้บางครั้งพ่อแม่จะยอมรับแต่ก็ยังมี การวิพากษ์วิจารณ์ และลงโทษเด็กอยู่จึงเกิดช่องว่างระหว่างวัยรุ่นกับพ่อแม่ ขึ้นต่อมาเมื่อร่างกายมีความสมดุลจะเริ่มมีอารมณ์มั่นคงมากขึ้นสัมพันธ์ภาพในครอบครัวก็จะเริ่มดีขึ้น จึงสรุปได้ว่าแนวโน้มของสัมพันธ์ภาพระหว่างพ่อแม่กับวัยรุ่นจะมีความเปลี่ยนแปลงแตกต่างไปจากวัยเด็ก โดยในวัยเด็กสัมพันธ์ภาพระหว่างพ่อแม่และลูกมักจะดีกว่าวัยรุ่น เนื่องจากวัยรุ่นมีข้อขัดแย้งกับพ่อแม่มากขึ้น แต่ในที่สุดเมื่อวัยรุ่นสามารถพัฒนาความเป็นตัวของตัวเองได้แล้วสัมพันธ์ภาพระหว่างพ่อแม่ลูกในวัยรุ่นก็มีแนวโน้มที่จะดีขึ้น

จากการศึกษาข้อมูลข้างต้น จะเห็นได้ว่าความสัมพันธ์ภายในครอบครัวนั้น เป็นรากฐานที่สำคัญในชีวิตของวัยรุ่น หากสมาชิกในครอบครัวให้การยอมรับในตัววัยรุ่นในด้านความรัก ความผูกพัน ความสนิทสนม ความเห็นอกเห็นใจซึ่งกันและกัน มีการยอมรับและยกย่องนักเรียนด้วยความเหมาะสม มีเวลาใกล้ชิดพูดคุยรับฟังปัญหา และเหตุผลซึ่งกันและกัน รวมถึงมีการ ร่วมกันคิดและตัดสินใจในสถานการณ์ที่เป็นปัญหา เช่น การพูดคุยปรึกษาหารือกันในเรื่องต่าง ๆ การทำกิจกรรมร่วมกันในวันหยุด การไปเที่ยวพักผ่อนด้วยกัน การปรับทุกข์ในปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น พร้อมทั้งยอมรับเหตุผลในความคิดเห็นและการกระทำของกันและกันอย่างเข้าใจ ก็สามารถส่งเสริมให้วัยรุ่นเกิดการป้องกันพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงคาดว่าสัมพันธ์ภาพในครอบครัว เป็นตัวแปรหนึ่งซึ่งส่งผลต่อพฤติกรรมการกระทำรุนแรงของนักเรียนชายอาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐม

7.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธ์ภาพภายในครอบครัว

จากการทบทวนงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธ์ภาพภายในครอบครัวที่ส่งผลต่อพฤติกรรมกระทำรุนแรง พบว่า งานวิจัยที่เกี่ยวข้องมีดังนี้

ณัฐราภรณ์ โสภักดิ์ (2557: บทคัดย่อ) ศึกษาพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงกรณีศึกษาการทะเลาะวิวาทของนักเรียนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่า พฤติกรรมการใช้ความรุนแรง อยู่ในระดับปานกลาง (2.77) และเมื่อพิจารณาถึงปัจจัยด้านการคบเพื่อนที่กระทำผิด และปัจจัยด้านครอบครัวและชุมชน มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง โดยสามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงกรณีศึกษาการทะเลาะวิวาท ได้ร้อยละ 57.3

ฐิติ พรหมศร (2548: บทคัดย่อ, อ้างถึงใน นิศานาถ เปรมมณี, 2551: 52) ศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองและความรุนแรงในครอบครัว : ศึกษากรณีนักเรียนชายอาชีวศึกษาที่ก่อเหตุทะเลาะวิวาท ด้วยวิธีการสัมภาษณ์แบบเจาะลึกการสังเกตการณ์ และแบบสอบถาม จากกลุ่มตัวอย่าง

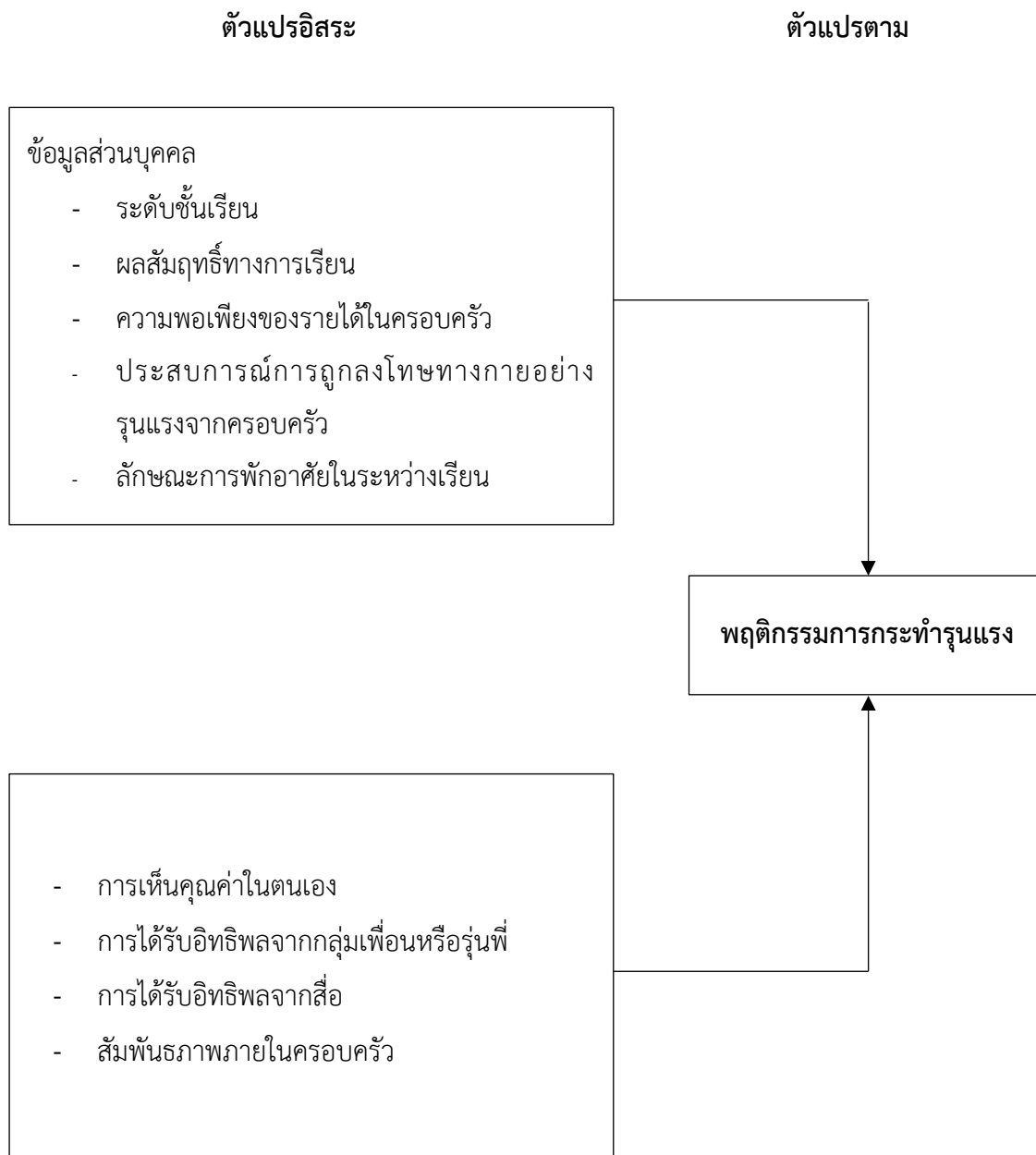
ซึ่งเป็นนักเรียนอาชีวะชายอายุระหว่าง 15-18 ปี ที่มีประวัติก่อเหตุทะเลาะวิวาทอย่างน้อยตั้งแต่ 5 ครั้งขึ้นไป และอยู่ในครอบครัวที่มีมารดาเป็นเหยื่อการใช้ความรุนแรงของบิดา ผลการศึกษาได้ข้อสรุปดังนี้คือ

1. กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นต่อความรุนแรงอยู่ในระดับปานกลาง
2. การอบรมสั่งสอนให้ใช้ความรุนแรงของครอบครัวในระดับมาก ทำให้มีแนวโน้มที่จะมีพฤติกรรมใช้ความรุนแรง
3. การเลียนแบบความรุนแรงที่เกิดขึ้นในครอบครัว พบว่า นักเรียนอาชีวะชายมีการเลียนแบบจากความรุนแรงที่เกิดขึ้นในครอบครัวระดับมาก ทำให้มีแนวโน้มที่จะมีพฤติกรรมใช้ความรุนแรง

จากการศึกษาค้นคว้างานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพในครอบครัว ซึ่งส่งผลต่อพฤติกรรมการกระทำรุนแรง ดังนั้นผู้วิจัยจึงคาดว่าสัมพันธภาพภายในครอบครัวอาจจะส่งผลต่อพฤติกรรมการกระทำรุนแรงของนักเรียนชายอาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐม

จากการทบทวนแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง จะเห็นได้ว่ามีปัจจัยหลายประการที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการกระทำรุนแรงของนักเรียนชายระดับอาชีวศึกษาจังหวัดนครปฐม ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยพบว่าปัจจัยต่าง ๆ ที่มีผลต่อพฤติกรรมการกระทำรุนแรงมีทั้งปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ ระดับชั้นเรียน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความพอเพียงของรายได้ในครอบครัว ประสบการณ์การถูกลงโทษทางกายอย่างรุนแรงจากครอบครัวและลักษณะการพักอาศัยระหว่างเรียนและปัจจัยภายนอก ได้แก่ การเห็นคุณค่าในตนเอง การได้รับอิทธิพลจากเพื่อนหรือรุ่นพี่ การได้รับอิทธิพลจากสื่อ และสัมพันธภาพภายในครอบครัว ดังแสดงในกรอบแนวคิดในการวิจัย ดังนี้

8. กรอบแนวคิดในการวิจัย

บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงพรรณนา (Descriptive Research) เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการกระทำรุนแรงของนักเรียนชายอาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐมโดยมีนักเรียนชายที่กำลังศึกษาชั้นเรียนที่ 1-3 หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ในระดับอาชีวศึกษา จังหวัดนครปฐม ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2559 ในสถานศึกษาจำนวน 6 แห่ง เป็นหน่วยของการวิเคราะห์ (Unit of Analysis) และเพื่อให้การวิจัยครั้งนี้บรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ ผู้วิจัยจึงได้กำหนดระเบียบวิธีดำเนินการวิจัยไว้ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. ตัวแปรที่ศึกษา
3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
4. การสร้างและพัฒนาเครื่องมือ
5. การเก็บรวบรวมข้อมูล
6. การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากร

ประชากรที่ใช้ศึกษาในครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชายที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้น ปวช. ปีที่ 1-3 หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) สังกัดกรมอาชีวศึกษาจังหวัดนครปฐม ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 ในสถานศึกษา จำนวน 6 แห่ง ได้แก่ วิทยาลัยเทคนิคนครปฐม วิทยาลัยอาชีวศึกษานครปฐม วิทยาลัยสารพัดช่างนครปฐม วิทยาลัยการอาชีพนครปฐม วิทยาลัยการอาชีพบางแก้วฟ้า และวิทยาลัยการอาชีพพุทธมณฑล มีจำนวน 3,265 คน (สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานครปฐม, 2560)

1.2 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษานี้ ได้แก่ นักเรียนชายที่กำลังศึกษาชั้นเรียนที่ 1-3 หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) สังกัดอาชีวศึกษา จังหวัดนครปฐม ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 จำนวน 6 สถานศึกษา ซึ่งผู้วิจัยกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้

สูตรยามาเน่ (Yamane, 1973: 725, อ้างถึงใน บุญธรรม กิจปรีดาบริสุทธิ์, 2540: 71) ที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ยอมให้เกิดความคลาดเคลื่อนร้อยละ 5 ได้จำนวนตัวอย่าง 356 คน ดังนี้

$$\begin{aligned} \text{สูตร} \quad n &= \frac{N}{1 + N(e)^2} \\ n &= \text{ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง} \\ N &= \text{ขนาดของกลุ่มประชากร} \\ e &= \text{ค่าความคลาดเคลื่อนที่ยอมให้เกิดขึ้นเท่ากับ } .05 \\ \text{แทนค่าในสูตร} \quad n &= \frac{3,265}{1 + [(3,265)(0.05)^2]} \\ n &= \frac{3,265}{1 + 8.1625} \\ &= 356 \text{ คน} \end{aligned}$$

จากการคำนวณจะได้กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ จำนวน 356 คน การสุ่มตัวอย่างที่ใช้สำหรับการวิจัยครั้งนี้ใช้วิธีการสุ่มแบบแบ่งชั้นภูมิตามสัดส่วนของประชากร (Stratified Random Sampling) โดยผู้วิจัยกำหนดกลุ่มตัวอย่างตามสัดส่วนของประชากรในแต่ละสถานศึกษา และจำแนกตามระดับชั้นเรียนให้ได้ 356 คน ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 แสดงจำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย

ลำดับ ที่	ชื่อสถานศึกษา	ประชากร (คน)				กลุ่มตัวอย่าง (คน)			
		ปวช. 1	ปวช. 2	ปวช. 3	รวม	ปวช. 1	ปวช. 2	ปวช. 3	รวม
1	วิทยาลัยเทคนิคนครปฐม	518	314	279	1,111	56	34	31	121
2	วิทยาลัยอาชีวศึกษานครปฐม	235	132	139	506	26	14	15	55
3	วิทยาลัยสารพัดช่างนครปฐม	24	20	17	61	3	2	2	7
4	วิทยาลัยการอาชีพนครปฐม	344	258	233	835	38	28	25	91
5	วิทยาลัยการอาชีพบางแก้วฟ้า	215	152	156	523	23	17	17	57
6	วิทยาลัยการอาชีพพุทธมณฑล	92	63	74	229	10	7	8	25
	รวม				3,265				356

ผู้วิจัยได้ดำเนินการสุ่มแบบแบ่งชั้นภูมิตามสัดส่วนของประชากร (Stratified Random Sampling) เพื่อเลือกกลุ่มตัวอย่างด้วยวิธีการจับฉลากรายชื่อนักเรียนตามคุณสมบัติที่กำหนดให้ได้ตามจำนวนที่ระบุไว้ในตารางข้างต้น

2. ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรอิสระ ได้แก่

1. ข้อมูลส่วนบุคคล

1.1 ระดับชั้นเรียน แบ่งเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่

- ระดับชั้นปวช.ปีที่ 1
- ระดับชั้นปวช.ปีที่ 2
- ระดับชั้นปวช.ปีที่ 3

1.2 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แบ่งเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่

- คะแนนเฉลี่ยสะสมต่ำกว่า 2.00
- คะแนนเฉลี่ยสะสมตั้งแต่ 2.00-3.00
- คะแนนเฉลี่ยสะสมตั้งแต่ 3.01-4.00

1.3 ความพอเพียงของรายได้ในครอบครัว แบ่งเป็น

- พอใช้ และเหลือเก็บ
- พอใช้ แต่ไม่เหลือเก็บ
- ไม่พอใช้
- ไม่พอใช้ และมีหนี้สิน

1.4 ประสบการณ์การถูกลงโทษทางกายอย่างรุนแรงจากครอบครัว

- เคย
- ไม่เคย

1.5 ลักษณะการพักอาศัยในระหว่างเรียน

- อยู่กับบิดามารดา
- อยู่กับบิดาหรือมารดา
- อยู่กับญาติ/ผู้อื่น
- อยู่ตามลำพัง

2. การเห็นคุณค่าในตนเอง

3. การได้รับอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนหรือรุ่นพี่

4. การได้รับอิทธิพลจากสื่อ

5. สัมพันธภาพภายในครอบครัว

ตัวแปรตาม ได้แก่ พฤติกรรมการกระทำรุนแรง

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลสำหรับการศึกษานี้ เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นจากการทบทวนแนวคิด ทฤษฎี วรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง แบบสอบถามดังกล่าวแบ่งออกเป็น 6 ส่วน ประกอบด้วย

ส่วนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคลของนักเรียนชายอาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐม ได้แก่ ระดับชั้นเรียน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความพึงพอใจของรายได้ในครอบครัว ประสบการณ์การถูกลงโทษทางกายอย่างรุนแรงจากครอบครัว และลักษณะการพักอาศัยระหว่างเรียน เป็นแบบสอบถามในลักษณะให้เลือกตอบจำนวน 5 ข้อ

ส่วนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับพฤติกรรมการกระทำรุนแรงของนักเรียนชายอาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐม เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจากการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง ลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบเลือกตอบจำนวน 40 ข้อ

ลักษณะคำถามเป็นแบบวัดประเมินค่า (Rating Scales) มี 5 ระดับ คือ

มากที่สุด	หมายถึง	ผู้ตอบมีการปฏิบัติตามลักษณะเช่นนั้นในระดับมากที่สุด
มาก	หมายถึง	ผู้ตอบมีการปฏิบัติตามลักษณะเช่นนั้นในระดับมาก
ปานกลาง	หมายถึง	ผู้ตอบมีการปฏิบัติตามลักษณะเช่นนั้นในระดับปานกลาง
น้อย	หมายถึง	ผู้ตอบมีการปฏิบัติตามลักษณะเช่นนั้นในระดับน้อย
น้อยที่สุด	หมายถึง	ผู้ตอบมีการปฏิบัติตามลักษณะเช่นนั้นในระดับน้อยที่สุด

เกณฑ์การให้คะแนน ข้อความที่แสดงถึงพฤติกรรมการกระทำรุนแรง หากตอบมากที่สุดจนถึงน้อยที่สุด จะให้คะแนน 5,4,3,2 และ 1 ตามลำดับ ผู้ที่ได้คะแนนมากจะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมการกระทำรุนแรงมากกว่าผู้ที่ได้คะแนนน้อย

ในการประเมินระดับพฤติกรรมการกระทำรุนแรงผู้วิจัยกำหนดเกณฑ์ในการแปลความหมายคะแนนจากการวิเคราะห์พฤติกรรมการกระทำรุนแรง ตามเกณฑ์ของเบสท์ (Best, 1981: 179-182) ดังนี้

ค่าเฉลี่ย	1.00 – 1.49	หมายถึง	ผู้ตอบมีพฤติกรรมการกระทำรุนแรงในระดับน้อยที่สุด
ค่าเฉลี่ย	1.50 – 2.49	หมายถึง	ผู้ตอบมีพฤติกรรมการกระทำรุนแรงในระดับน้อย
ค่าเฉลี่ย	2.50 – 3.49	หมายถึง	ผู้ตอบมีพฤติกรรมการกระทำรุนแรงในระดับปานกลาง
ค่าเฉลี่ย	3.50 – 4.49	หมายถึง	ผู้ตอบมีพฤติกรรมการกระทำรุนแรงในระดับมาก
ค่าเฉลี่ย	4.50 – 5.00	หมายถึง	ผู้ตอบมีพฤติกรรมการกระทำรุนแรงในระดับมากที่สุด

ส่วนที่ 3 แบบสอบถามการเห็นคุณค่าในตนเองของนักเรียนชายอาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐม เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจากการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง ลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบเลือกตอบ จำนวน 30 ข้อ

ลักษณะคำถามเป็นแบบวัดประเมินค่า (Rating Scales) มี 5 ระดับ คือ

มากที่สุด	หมายถึง	ผู้ตอบมีความคิดเห็นลักษณะเช่นนั้นในระดับมากที่สุด
มาก	หมายถึง	ผู้ตอบมีความคิดเห็นลักษณะเช่นนั้นในระดับมาก
ปานกลาง	หมายถึง	ผู้ตอบมีความคิดเห็นลักษณะเช่นนั้นในระดับปานกลาง
น้อย	หมายถึง	ผู้ตอบมีความคิดเห็นลักษณะเช่นนั้นในระดับน้อย
น้อยที่สุด	หมายถึง	ผู้ตอบมีความคิดเห็นลักษณะเช่นนั้นในระดับน้อยที่สุด

เกณฑ์การให้คะแนน ข้อความที่แสดงถึงการเห็นคุณค่าในตนเอง หากตอบมากที่สุดจนถึงน้อยที่สุด จะให้คะแนน 5,4,3,2 และ 1 ตามลำดับ ผู้ที่ได้คะแนนมากจะเป็นผู้ที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองมากกว่าผู้ที่ได้คะแนนน้อย

ในการประเมินระดับการเห็นคุณค่าในตนเองผู้วิจัยกำหนดเกณฑ์ในการแปลความหมายคะแนนจากการวิเคราะห์การเห็นคุณค่าในตนเอง ตามเกณฑ์ของเบสท์ (Best, 1981: 179-182) ดังนี้

ค่าเฉลี่ย 1.00 – 1.49 หมายถึง ผู้ตอบมีการเห็นคุณค่าในตนเองในระดับน้อยที่สุด

ค่าเฉลี่ย 1.50 – 2.49 หมายถึง ผู้ตอบมีการเห็นคุณค่าในตนเองในระดับน้อย

ค่าเฉลี่ย 2.50 – 3.49 หมายถึง ผู้ตอบมีการเห็นคุณค่าในตนเองในระดับปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 3.50 – 4.49 หมายถึง ผู้ตอบมีการเห็นคุณค่าในตนเองในระดับมาก

ค่าเฉลี่ย 4.50 – 5.00 หมายถึง ผู้ตอบมีการเห็นคุณค่าในตนเองในระดับมากที่สุด

ส่วนที่ 4 แบบสอบถามการได้รับอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนหรือรุ่นพี่ของนักเรียนชาย อาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐม เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจากการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง ลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบเลือกตอบ จำนวน 24 ข้อ

ลักษณะคำถามเป็นแบบวัดประเมินค่า (Rating Scales) มี 5 ระดับ คือ

มากที่สุด	หมายถึง	ผู้ตอบมีการปฏิบัติตามลักษณะเช่นนั้นในระดับมากที่สุด
มาก	หมายถึง	ผู้ตอบมีการปฏิบัติตามลักษณะเช่นนั้นในระดับมาก
ปานกลาง	หมายถึง	ผู้ตอบมีการปฏิบัติตามลักษณะเช่นนั้นในระดับปานกลาง
น้อย	หมายถึง	ผู้ตอบมีการปฏิบัติตามลักษณะเช่นนั้นในระดับน้อย
น้อยที่สุด	หมายถึง	ผู้ตอบมีการปฏิบัติตามลักษณะเช่นนั้นในระดับน้อยที่สุด

เกณฑ์การให้คะแนน ข้อความที่แสดงถึงการได้รับอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนหรือรุ่นพี่ หากตอบมากที่สุดจนถึงน้อยที่สุด จะให้คะแนน 5,4,3,2 และ 1 ตามลำดับ ผู้ที่ได้คะแนนมากจะเป็นผู้ที่ได้รับอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนหรือรุ่นพี่มากกว่าผู้ที่ได้คะแนนน้อย

ในการประเมินระดับการได้รับอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนหรือรุ่นพี่ ผู้วิจัยกำหนดเกณฑ์ในการแปลความหมายคะแนนจากการวิเคราะห์การได้รับอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนหรือรุ่นพี่ ตามเกณฑ์ของเบสท์ (Best, 1981: 179-182) ดังนี้

ค่าเฉลี่ย 1.00 – 1.49 หมายถึง ผู้ตอบได้รับอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนหรือรุ่นพี่ในระดับน้อยที่สุด

ค่าเฉลี่ย 1.50 – 2.49 หมายถึง ผู้ตอบได้รับอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนหรือรุ่นพี่ในระดับน้อย

ค่าเฉลี่ย 2.50 – 3.49 หมายถึง ผู้ตอบได้รับอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนหรือรุ่นพี่ในระดับปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 3.50 – 4.49 หมายถึง ผู้ตอบได้รับอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนหรือรุ่นพี่ในระดับมาก

ค่าเฉลี่ย 4.50 – 5.00 หมายถึง ผู้ตอบได้รับอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนหรือรุ่นพี่ในระดับมากที่สุด

ส่วนที่ 5 แบบสอบถามการได้รับอิทธิพลจากสื่อของนักเรียนชายอาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐม เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจากการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง ลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบเลือกตอบ จำนวน 24 ข้อ

ลักษณะคำถามเป็นแบบวัดประเมินค่า (Rating Scales) มี 5 ระดับ คือ

มากที่สุด หมายถึง ผู้ตอบมีการปฏิบัติตามลักษณะเช่นนั้นในระดับมากที่สุด

มาก หมายถึง ผู้ตอบมีการปฏิบัติตามลักษณะเช่นนั้นในระดับมาก

ปานกลาง หมายถึง ผู้ตอบมีการปฏิบัติตามลักษณะเช่นนั้นในระดับปานกลาง

น้อย หมายถึง ผู้ตอบมีการปฏิบัติตามลักษณะเช่นนั้นในระดับน้อย

น้อยที่สุด หมายถึง ผู้ตอบมีการปฏิบัติตามลักษณะเช่นนั้นในระดับน้อยที่สุด

เกณฑ์การให้คะแนน ข้อความที่แสดงถึงการได้รับอิทธิพลจากสื่อ หากตอบมากที่สุดจนถึงน้อยที่สุด จะให้คะแนน 5,4,3,2 และ 1 ตามลำดับ ผู้ที่ได้คะแนนมากจะเป็นผู้ที่ได้รับอิทธิพลจากสื่อมากกว่าผู้ที่ได้คะแนนน้อย

ในการประเมินระดับการได้รับอิทธิพลจากสื่อ ผู้วิจัยกำหนดเกณฑ์ในการแปลความหมายคะแนนจากการวิเคราะห์การได้รับอิทธิพลจากสื่อ ตามเกณฑ์ของเบสท์ (Best, 1981: 179-182) ดังนี้

ค่าเฉลี่ย 1.00 – 1.49 หมายถึง ผู้ตอบได้รับอิทธิพลจากสื่อในระดับน้อยที่สุด

ค่าเฉลี่ย 1.50 – 2.49 หมายถึง ผู้ตอบได้รับอิทธิพลจากสื่อในระดับน้อย

ค่าเฉลี่ย 2.50 – 3.49 หมายถึง ผู้ตอบได้รับอิทธิพลจากสื่อในระดับปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 3.50 – 4.49 หมายถึง ผู้ตอบได้รับอิทธิพลจากสื่อในระดับมาก

ค่าเฉลี่ย 4.50 – 5.00 หมายถึง ผู้ตอบได้รับอิทธิพลจากสื่อในระดับมากที่สุด

ส่วนที่ 6 แบบสอบถามสัมพันธภาพภายในครอบครัวของนักเรียนชายอาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐม เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจากการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง ลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบเลือกตอบ จำนวน 32 ข้อ

ลักษณะคำถามเป็นแบบวัดประเมินค่า (Rating Scales) มี 5 ระดับ คือ

มากที่สุด	หมายถึง	ผู้ตอบมีความคิดเห็นลักษณะเช่นนั้นในระดับมากที่สุด
มาก	หมายถึง	ผู้ตอบมีความคิดเห็นลักษณะเช่นนั้นในระดับมาก
ปานกลาง	หมายถึง	ผู้ตอบมีความคิดเห็นลักษณะเช่นนั้นในระดับปานกลาง
น้อย	หมายถึง	ผู้ตอบมีความคิดเห็นลักษณะเช่นนั้นในระดับน้อย
น้อยที่สุด	หมายถึง	ผู้ตอบมีความคิดเห็นลักษณะเช่นนั้นในระดับน้อยที่สุด

เกณฑ์การให้คะแนน ข้อความที่แสดงถึงสัมพันธภาพภายในครอบครัว หากตอบมากที่สุดจนถึงน้อยที่สุด จะให้คะแนน 5,4,3,2 และ 1 ตามลำดับ ผู้ที่ได้คะแนนมากจะเป็นผู้ที่มีสัมพันธภาพภายในครอบครัว มากกว่าผู้ที่ได้คะแนนน้อย

ในการประเมินระดับสัมพันธภาพภายในครอบครัว ผู้วิจัยกำหนดเกณฑ์ในการแปลความหมายคะแนนจากการวิเคราะห์สัมพันธภาพภายในครอบครัว ตามเกณฑ์ของเบสท์ (Best, 1981: 179-182) ดังนี้

ค่าเฉลี่ย 1.00 – 1.49	หมายถึง	ผู้ตอบมีสัมพันธภาพภายในครอบครัวในระดับน้อยที่สุด
ค่าเฉลี่ย 1.50 – 2.49	หมายถึง	ผู้ตอบมีสัมพันธภาพภายในครอบครัวในระดับน้อย
ค่าเฉลี่ย 2.50 – 3.49	หมายถึง	ผู้ตอบมีสัมพันธภาพภายในครอบครัวในระดับปานกลาง
ค่าเฉลี่ย 3.50 – 4.49	หมายถึง	ผู้ตอบมีสัมพันธภาพภายในครอบครัวในระดับมาก
ค่าเฉลี่ย 4.50 – 5.00	หมายถึง	ผู้ตอบมีสัมพันธภาพภายในครอบครัวในระดับมากที่สุด

4. การสร้างและพัฒนาเครื่องมือ

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้สร้างและพัฒนาเครื่องมือ โดยกำหนดขั้นตอน ดังนี้

1. ศึกษาค้นคว้าเอกสาร งานวิจัย และวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับ การเห็นคุณค่าในตนเอง การได้รับอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนหรือรุ่นพี่ การได้รับอิทธิพลจากสื่อ สัมพันธภาพภายในครอบครัว และพฤติกรรมการกระทำรุนแรงของนักเรียนชายอาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐม เพื่อนำมาสร้างนิยามศัพท์เฉพาะ สำหรับเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม

2. สร้างแบบสอบถามที่มีเนื้อหาครอบคลุมตามนิยามศัพท์เฉพาะและวัตถุประสงค์ของการวิจัย และตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) โดยอาจารย์ที่ปรึกษาและผู้ทรงคุณวุฒิ

3. นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขจากข้อ 2 ไปให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่านตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) โดยใช้วิธีหาค่าดัชนีสอดคล้อง IOC (Index of Item Objective Congruence) แล้วนำตารางวิเคราะห์ค่า IOC ของผู้เชี่ยวชาญมาคำนวณค่าดัชนีความสอดคล้อง โดยใช้สูตรคำนวณ จากนั้นผู้วิจัยคัดเลือกข้อคำถามที่มีค่าดัชนีความสอดคล้อง ตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป เพื่อนำไปทดลองใช้ต่อไป

4. ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้ (Try out) กับนักเรียนชายอาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐม ได้แก่ วิทยาลัยเทคนิคนครปฐม วิทยาลัยอาชีวศึกษานครปฐม วิทยาลัยสารพัดช่างนครปฐม วิทยาลัยการอาชีพนครปฐม วิทยาลัยการอาชีพบางแก้วฟ้า และวิทยาลัยการอาชีพพุทธมณฑล ซึ่งอยู่ในกลุ่มประชากรที่ศึกษาแต่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย จำนวน 30 คน

5. หาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถามเกี่ยวกับการเห็นคุณค่าในตนเอง การได้รับอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนหรือรุ่นพี่ การได้รับอิทธิพลจากสื่อ สัมพันธภาพภายในครอบครัว และพฤติกรรมการกระทำรุนแรงของนักเรียนชายระดับอาชีวศึกษาจังหวัดนครปฐม โดยใช้สัมประสิทธิ์อัลฟาของครอนบาค (Cronbach's alpha coefficient) โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสังคมศาสตร์ ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามดังนี้

5.1 แบบสอบถามเกี่ยวกับการเห็นคุณค่าในตนเอง ของนักเรียนชายอาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐม มีข้อคำถาม 30 ข้อ วิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่นได้ .936

5.2 แบบสอบถามเกี่ยวกับการได้รับอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนหรือรุ่นพี่ ของนักเรียนชายอาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐม มีข้อคำถาม 24 ข้อ วิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่นได้ .948

5.3 แบบสอบถามเกี่ยวกับการได้รับอิทธิพลจากสื่อ ของนักเรียนชายอาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐม มีข้อคำถาม 24 ข้อ วิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่นได้ .980

5.4 แบบสอบถามเกี่ยวกับสัมพันธภาพภายในครอบครัว ของนักเรียนชายอาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐม มีข้อคำถาม 32 ข้อ วิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่นได้ .970

5.5 แบบสอบถามเกี่ยวกับพฤติกรรมการกระทำรุนแรงของนักเรียนชายอาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐม มีข้อคำถาม 40 ข้อ วิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่นได้ .904

5. การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง โดยการนำแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ไปแจกให้สถานศึกษาในสังกัดกรมอาชีวศึกษาจังหวัดนครปฐม ทั้ง 6 สถานศึกษา และมีขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนี้

1. ผู้วิจัยทำหนังสือถึงคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร ในการทำหนังสือขอความร่วมมือไปยังสถานศึกษาในสังกัดกรมอาชีวศึกษาจังหวัดนครปฐม ทั้ง 6 สถานศึกษา เพื่อขออนุญาตเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม
2. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่ได้รับการพัฒนาและปรับปรุงจนมีคุณภาพในระดับที่ยอมรับได้ไปดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง โดยนำไปแจกให้กับนักศึกษาชายสังกัดอาชีวศึกษาจังหวัดนครปฐม จำนวน 356 คน พร้อมทั้งรอรับแบบสอบถามคืน ในวันที่ 1-31 สิงหาคม 2560 โดยการให้กลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถามด้วยตนเอง เมื่อกลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถามเสร็จเรียบร้อยจากนั้นผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมแบบสอบถาม โดยได้แบบสอบถามที่สมบูรณ์คืนมา จำนวน 356 ชุด คิดเป็นร้อยละ 100
3. ผู้วิจัยจัดเรียงแบบสอบถามเพื่อลงทะเบียนเลขแต่ละชุดของแบบสอบถามเพื่อสะดวกในการลงข้อมูลและป้องกันความผิดพลาดในการนำข้อมูลมาวิเคราะห์ทางสถิติ
4. ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ทางสถิติ

6. การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปเพื่อการวิจัยทางสังคมศาสตร์ ดังนี้

1. การวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคล ประกอบด้วย ระดับชั้นเรียน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความพอเพียงของรายได้ในครอบครัว ประสิทธิภาพการดูแลสุขภาพทางกายอย่างรุนแรงจากครอบครัว และลักษณะการพักอาศัยในระหว่างเรียน โดยใช้การแจกแจงความถี่ และค่าร้อยละ
2. การวิเคราะห์ การเห็นคุณค่าในตนเอง การได้รับอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนหรือรุ่นพี่ การได้รับอิทธิพลจากสื่อ สัมพันธภาพภายในครอบครัว และพฤติกรรมการกระทำรุนแรงของนักเรียนชายอาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐม โดยใช้ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
3. การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของพฤติกรรมการกระทำรุนแรงของนักเรียนชายอาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐม จำแนกตามประสิทธิภาพการดูแลสุขภาพทางกายอย่างรุนแรงจากครอบครัวโดยใช้การทดสอบค่าทางสถิติ (t-test) การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างพฤติกรรมการกระทำรุนแรง จำแนกตามระดับชั้นเรียน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความพอเพียงของรายได้ในครอบครัว และลักษณะการพักอาศัยในระหว่างเรียนโดยทดสอบความแปรปรวนทางเดียว (One-Way ANOVA) หากพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 จะทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ ด้วยวิธีของเชฟเฟ (Scheffe test for all possible comparisons)

4. การวิเคราะห์พฤติกรรมที่ได้รับอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนหรือรุ่นพี่ การได้รับอิทธิพลจากสื่อ และสัมพันธภาพภายในครอบครัวเป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการกระทำรุนแรงของนักเรียนชายอาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐม โดยใช้การวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณตามลำดับความสำคัญของตัวแปรที่นำเข้าสู่สมการ (Stepwise Multiple Regression Analysis)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยเรื่อง “ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการกระทำรุนแรง ของนักเรียนชายอาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐม” ผู้วิจัยนำเสนอข้อมูลที่ได้จากกลุ่มตัวอย่างในการตอบแบบสอบถาม จำนวน 356 ฉบับ มาวิเคราะห์และเสนอผลการวิเคราะห์ โดยใช้ตารางประกอบคำบรรยายจำแนกเป็น 4 ตอนดังนี้

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ ระดับชั้นเรียน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความพอเพียงของรายได้ในครอบครัว ประสบการณ์การถูกลงโทษทางกาย อย่างรุนแรงจากครอบครัว และลักษณะการพักอาศัยในระหว่างเรียน โดยค่าความถี่และค่าร้อยละ

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ระดับการเห็นคุณค่าในตนเอง การได้รับอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อน หรือรุ่นพี่ การได้รับอิทธิพลจากสื่อ และสัมพันธภาพภายในครอบครัวของนักเรียนชายอาชีวศึกษา ในจังหวัดนครปฐม โดยใช้ค่าเฉลี่ย (\bar{x}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

ตอนที่ 3 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของพฤติกรรมการกระทำรุนแรง ของนักเรียนชายอาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐม จำแนกตามประสบการณ์การถูกลงโทษทางกาย อย่างรุนแรงจากครอบครัวโดยใช้การทดสอบค่าทางสถิติ (t-test) การเปรียบเทียบความแตกต่าง ระหว่างพฤติกรรมการกระทำรุนแรง จำแนกตามระดับชั้นเรียน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความพอเพียง ของรายได้ในครอบครัว และลักษณะการพักอาศัยในระหว่างเรียนโดยทดสอบความแปรปรวน ทางเดียว (One-Way ANOVA) หากพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 จะทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ ด้วยวิธีของเชฟเฟ้ (Scheffe test for all possible comparisons)

ตอนที่ 4 การวิเคราะห์พฤติกรรมการเห็นคุณค่าในตนเอง การได้รับอิทธิพลจาก กลุ่มเพื่อนหรือรุ่นพี่ การได้รับอิทธิพลจากสื่อ และสัมพันธภาพภายในครอบครัวเป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อ พฤติกรรมการกระทำรุนแรงของนักเรียนชายอาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐม โดยใช้การวิเคราะห์ ถดถอยพหุคูณตามลำดับความสำคัญของตัวแปรที่นำเข้ามาสมการ (Stepwise Multiple Regression Analysis)

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ในการวิเคราะห์ข้อมูล ไว้ดังนี้

Y	หมายถึง	พฤติกรรมการกระทำรุนแรง
X ₁	หมายถึง	การเห็นคุณค่าในตนเอง
X ₂	หมายถึง	การได้รับอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนหรือรุ่นพี่
X ₃	หมายถึง	การได้รับอิทธิพลจากสื่อ
X ₄	หมายถึง	สัมพันธภาพภายในครอบครัว
F	หมายถึง	ค่าการแจกแจงแบบ F (F-distribution)
t	หมายถึง	ค่าการแจกแจงแบบ t (t-distribution)
df	หมายถึง	องศาอิสระ (Degree of Freedom)
n	หมายถึง	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
\bar{X}	หมายถึง	ค่าเฉลี่ย
S.D	หมายถึง	ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
SS	หมายถึง	ผลรวมของค่ากำลังสองของค่าเบี่ยงเบน (Sum of Squares)
MS	หมายถึง	ค่าเฉลี่ยความเบี่ยงเบนกำลังสอง (Mean Square)
R	หมายถึง	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ
R ²	หมายถึง	กำลังสองของสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณหรือร้อยละ ของค่าความแปรผันร่วมกันของตัวแปรพยากรณ์กับตัวแปร เกณฑ์
Adj R ²	หมายถึง	ค่าสัมประสิทธิ์การพยากรณ์ที่ปรับแก้แล้ว (Adjusted R Squares)
S.E.	หมายถึง	ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการทำนาย (Std. Error of the Estimate)
R ² change	หมายถึง	ค่าสัมประสิทธิ์ในการทำนายที่เพิ่มขึ้น เมื่อเพิ่มตัวแปรอิสระ ในสมการถดถอย
b	หมายถึง	ค่าสัมประสิทธิ์ความถดถอย (Regression Coefficients)
Beta	หมายถึง	ค่าสัมประสิทธิ์ความถดถอยของตัวทำนายในรูปคะแนน มาตรฐาน (Standardized Regression Coefficients)
r	หมายถึง	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์
Constant (a)	หมายถึง	ค่าคงที่

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง

การวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นนักเรียนชายที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นปวช. ปีที่ 1-3 หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ(ปวช.) สังกัดกรมอาชีวศึกษาจังหวัดนครปฐมที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 จำนวน 356 คน ดังมีรายละเอียดในตารางที่ 2

ตารางที่ 2 แสดงจำนวนร้อยละของข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักเรียนชายที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นปวช. ปีที่ 1-3 หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) สังกัดกรมอาชีวศึกษาจังหวัดนครปฐม จำแนกตามระดับชั้นเรียน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความพอเพียงของรายได้ในครอบครัว ประสบการณ์การถูกลงโทษทางกายอย่างรุนแรงจากครอบครัว และลักษณะการพักอาศัยในระหว่างเรียน

ตารางที่ 2 แสดงจำนวน และร้อยละของข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง

ข้อมูลส่วนบุคคล	จำนวน	ร้อยละ
ระดับชั้นเรียน		
ปวช.ปีที่ 1	156	43.8
ปวช.ปีที่ 2	102	28.7
ปวช.ปีที่ 3	98	27.5
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน		
ระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมต่ำกว่า 2.00	32	9.0
ระดับคะแนนเฉลี่ยสะสม 2.00 – 3.00	221	62.1
ระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมตั้งแต่ 3.01-4.00	103	28.9
ความพอเพียงของรายได้ในครอบครัว		
พอใช้ และเหลือเก็บ	160	44.9
พอใช้ แต่ไม่เหลือเก็บ	147	41.3
ไม่พอใช้	30	8.4
ไม่พอใช้ และมีหนี้สิน	19	5.4
ประสบการณ์การถูกลงโทษทางกายอย่างรุนแรงจากครอบครัว		
เคย	59	16.6
ไม่เคย	297	83.4

ตารางที่ 2 แสดงจำนวน และร้อยละของข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง (ต่อ)

ข้อมูลส่วนบุคคล	จำนวน	ร้อยละ
ลักษณะการพักอาศัยในระหว่างเรียน		
อยู่กับบิดาและมารดา	195	54.8
อยู่กับบิดาหรือมารดา	100	28.1
อยู่กับญาติ/ผู้อื่น	49	13.8
อยู่ตามลำพัง	12	3.3
รวม	356	100.0

จากตารางที่ 2 พบว่า กลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักเรียนชายอาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐม ส่วนมากอยู่ระดับชั้นปวช.ปีที่ 1 จำนวน 156 คน คิดเป็นร้อยละ 43.8 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ระดับคะแนนเฉลี่ยสะสม 2.00-3.00 จำนวน 221 คน คิดเป็นร้อยละ 62.10 ความพอเพียงของรายได้ในครอบครัว พอใช้และเหลือเก็บ จำนวน 160 คน คิดเป็นร้อยละ 44.9 ไม่เคยมีประสบการณ์การถูกลงโทษทางกายอย่างรุนแรงจากครอบครัว จำนวน 297 คน คิดเป็น ร้อยละ 83.4 ลักษณะการพักอาศัยในระหว่างเรียน อยู่กับบิดาและมารดา จำนวน 195 คน คิดเป็น 54.8

ตอนที่ 2 วิเคราะห์ค่าเฉลี่ยของคะแนน พฤติกรรมการกระทำรุนแรง การเห็นคุณค่าในตนเอง การได้รับอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนหรือรุ่นพี่ การได้รับอิทธิพลจากสื่อ และสัมพันธภาพภายในครอบครัวของนักเรียนชายอาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐม

ผลจากการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของพฤติกรรมการกระทำรุนแรง การเห็นคุณค่าในตนเอง การได้รับอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนหรือรุ่นพี่ การได้รับอิทธิพลจากสื่อ และสัมพันธภาพภายในครอบครัวของนักเรียนชายอาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐม ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง 356 คน ดังแสดงในตารางที่ 3

ตารางที่ 3 แสดงค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และค่าระดับของพฤติกรรม การกระทำรุนแรงของกลุ่มตัวอย่างนักเรียนชายอาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐม การเห็นคุณค่าในตนเอง การได้รับอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนหรือรุ่นพี่ การได้รับอิทธิพลจากสื่อ และสัมพันธภาพภายในครอบครัว

ตัวแปร	ค่าเฉลี่ย \bar{X}	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D.)	ค่าระดับ
พฤติกรรมกรกระทำรุนแรง	1.8223	.850	น้อย
- พฤติกรรมกรกระทำรุนแรงต่อตนเอง	1.7464	.872	น้อย
- พฤติกรรมกรกระทำรุนแรงต่อผู้อื่น	1.9129	.927	น้อย
การเห็นคุณค่าในตนเอง	3.3262	.569	ปานกลาง
การได้รับอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนหรือรุ่นพี่	2.2575	.831	น้อย
การได้รับอิทธิพลจากสื่อ	1.7464	.896	น้อย
สัมพันธภาพภายในครอบครัว	3.4988	.790	ปานกลาง

จากตารางที่ 3 พบว่า กลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักเรียนชายอาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐม มีพฤติกรรมกรกระทำรุนแรงโดยรวมและเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านอยู่ในระดับน้อย ได้แก่ พฤติกรรมกรกระทำรุนแรงต่อตนเองและผู้อื่น พบว่า ($\bar{X} = 1.8223, 1.7464$ และ 1.9129 ตามลำดับ) มีการเห็นคุณค่าในตนเองอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.3262$) มีการได้รับอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนหรือรุ่นพี่ และการได้รับอิทธิพลจากสื่อ อยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 2.2575$ และ 1.7464 ตามลำดับ) และมีสัมพันธภาพภายในครอบครัวอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.4988$)

ตอนที่ 3 การวิเคราะห์เปรียบเทียบพฤติกรรมกรกระทำรุนแรงของนักเรียนชายอาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐม จำแนกตามระดับชั้นเรียน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความพอเพียงของรายได้ในครอบครัว ประสบการณ์การถูกลงโทษทางกายอย่างรุนแรงจากครอบครัว และลักษณะการพักอาศัยในระหว่างเรียน

3.1 การวิเคราะห์เปรียบเทียบพฤติกรรมกรกระทำรุนแรงของกลุ่มตัวอย่างนักเรียนชายอาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐม จำแนกตาม ระดับชั้นเรียนโดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way ANOVA) ดังตารางที่ 4

ตารางที่ 4 แสดงค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าระดับของพฤติกรรมการกระทำรุนแรงของกลุ่มตัวอย่างนักเรียนชายอาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐม จำแนกตามระดับชั้นเรียน

ระดับชั้นเรียน	n	\bar{X}	S.D.	ค่าระดับ
ปวช.ปีที่ 1	156	1.8821	.918	น้อย
ปวช.ปีที่ 2	102	1.7571	.775	น้อย
ปวช.ปีที่ 3	98	1.7949	.815	น้อย

จากตารางที่ 4 พบว่า กลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักเรียนชายอาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐม จำแนกตามระดับชั้นเรียน พบว่าที่ระดับชั้น ปวช.ปีที่ 1, 2 และ 3 มีพฤติกรรมการกระทำรุนแรงอยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 1.8821, 1.7571$ และ 1.7949 ตามลำดับ)

ตารางที่ 5 แสดงการวิเคราะห์ความแปรปรวนของพฤติกรรมการกระทำรุนแรงของกลุ่มตัวอย่างนักเรียนชายอาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐม จำแนกตามระดับชั้นเรียน

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	2	1.064	.532	.734
ภายในกลุ่ม	353	255.948	.725	
รวม	355	257.012		

จากตารางที่ 5 เมื่อวิเคราะห์ความแปรปรวนของพฤติกรรมการกระทำรุนแรงของกลุ่มตัวอย่างนักเรียนชายอาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐม จำแนกตามระดับชั้นเรียน พบว่านักเรียนที่มีระดับชั้นเรียนต่างกัน มีพฤติกรรมการกระทำรุนแรงไม่แตกต่างกัน

3.2 การวิเคราะห์เปรียบเทียบพฤติกรรมการกระทำรุนแรงของกลุ่มตัวอย่างนักเรียนชายอาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐม จำแนกตาม ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way ANOVA) ดังตารางที่ 6

ตารางที่ 6 แสดงค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าระดับของพฤติกรรมการกระทำรุนแรงของกลุ่มตัวอย่างนักเรียนชายอาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐม จำแนกตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	n	\bar{X}	S.D.	ค่าระดับ
ระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมต่ำกว่า 2.00	32	2.0383	1.035	น้อย
ระดับคะแนนเฉลี่ยสะสม 2.00 - 3.00	221	1.8989	.853	น้อย
ระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมตั้งแต่ 3.01 - 4.00	103	1.5908	.734	น้อย

จากตารางที่ 6 พบว่า กลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักเรียนชายอาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐม จำแนกตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนพบว่าที่ระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมต่ำกว่า 2.00 ,2.00-3.00 และตั้งแต่ 3.01-4.00 มีพฤติกรรมการกระทำรุนแรงอยู่ในระดับน้อย (\bar{X} = 2.0383, 1.8989 และ 1.5908 ตามลำดับ)

ตารางที่ 7 แสดงการวิเคราะห์ความแปรปรวนของพฤติกรรมการกระทำรุนแรงของกลุ่มตัวอย่างนักเรียนชายอาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐม จำแนกตามระดับชั้นเรียน

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	2	8.310	4.155	5.897
ภายในกลุ่ม	353	248.702	.705	
รวม	355	257.012		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 7 เมื่อวิเคราะห์ความแปรปรวนของพฤติกรรมการกระทำรุนแรงของนักเรียนชายอาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐม จำแนกตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนพบว่านักเรียนที่มีระดับชั้นเรียนต่างกัน มีพฤติกรรมการกระทำรุนแรงแตกต่างกัน

เนื่องจากเมื่อทำการทดสอบความเป็นเอกพันธ์ของความแปรปรวน (Test of Homogeneity of Variance) ปรากฏว่ามีความแตกต่างกันจึงไม่เป็นไปตามข้อตกลงเบื้องต้น ผู้วิจัยจึงจัดกลุ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนใหม่ ดังรายละเอียดตามตารางที่ 8

ตารางที่ 8 แสดงจำนวน และร้อยละ ของข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นนักเรียนชาย อาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐม จำแนกตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ข้อมูลส่วนบุคคล	จำนวน	ร้อยละ
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน		
ระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมตั้งแต่ 3.00 ลงมา	253	71.1
ระดับคะแนนเฉลี่ยสะสม 3.00 ขึ้นไป	103	28.9
รวม	365	100.0

จากตารางที่ 8 พบว่า กลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักเรียนชายอาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐม ส่วนใหญ่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมตั้งแต่ 3.00 ลงมา จำนวน 253 คน คิดเป็นร้อยละ 71.1 รองลงมาได้แก่ ระดับคะแนนเฉลี่ยสะสม 3.00 ขึ้นไป จำนวน 103 คน คิดเป็นร้อยละ 28.9

ผู้วิจัยทำการวิเคราะห์เปรียบเทียบพฤติกรรมการกระทำรุนแรงของนักเรียนชายอาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐม จำแนกตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้ t-test ดังตารางที่ 9

ตารางที่ 9 แสดงค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าระดับของพฤติกรรมการกระทำรุนแรงของนักเรียนชายอาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐม จำแนกตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	n	\bar{X}	S.D.	t
ระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมตั้งแต่ 3.00 ลงมา	253	1.9165	.877	3.578*
ระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมตั้งแต่ 3.01 ขึ้นไป	103	1.5908	.734	

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 9 พบว่า นักเรียนชายอาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐม ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน มีพฤติกรรมการกระทำรุนแรงแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสมตั้งแต่ 3.00 ลงมา มีพฤติกรรมการกระทำรุนแรงมากกว่านักเรียนที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสมตั้งแต่ 3.00 ขึ้นไป (\bar{X} = 1.9165 และ 1.5908 ตามลำดับ)

3.3 การวิเคราะห์เปรียบเทียบพฤติกรรมการกระทำรุนแรงของกลุ่มตัวอย่างนักเรียนชายอาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐมจำแนกตามความพอเพียงของรายได้ในครอบครัวโดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way ANOVA) ดังตารางที่ 10

ตารางที่ 10 แสดงค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าระดับของพฤติกรรมการกระทำรุนแรงของกลุ่มตัวอย่างนักเรียนชายอาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐม จำแนกตามความพอเพียงของรายได้ในครอบครัว

ความพอเพียงของรายได้ในครอบครัว	n	\bar{X}	S.D.	ค่าระดับ
พอใช้ และเหลือเก็บ	160	1.7947	.866	น้อย
พอใช้ แต่ไม่เหลือเก็บ	147	1.8131	.828	น้อย
ไม่พอใช้	30	2.1517	.893	น้อย
ไม่พอใช้ และมีหนี้สิน	19	1.6053	.734	น้อย

จากตารางที่ 10 พบว่า กลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักเรียนชายอาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐม จำแนกตามความพอเพียงของรายได้ในครอบครัวพบว่าความพอเพียงของรายได้ในครอบครัวในระดับพอใช้ และเหลือเก็บ พอใช้ แต่ไม่เหลือเก็บ ไม่พอใช้ และไม่พอใช้และมีหนี้สิน มีพฤติกรรมการกระทำรุนแรงอยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 1.7947, 1.8131, 2.1517$ และ 1.6053 ตามลำดับ)

ตารางที่ 11 แสดงการวิเคราะห์ความแปรปรวนของพฤติกรรมการกระทำรุนแรงของกลุ่มตัวอย่างนักเรียนชายอาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐม จำแนกตามความพอเพียงของรายได้ในครอบครัว

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	3	4.284	1.428	1.989
ภายในกลุ่ม	352	252.728	.718	
รวม	355	257.012		

จากตารางที่ 11 เมื่อวิเคราะห์ความแปรปรวนของพฤติกรรมการกระทำรุนแรงของนักเรียนชายอาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐม จำแนกตามความพอเพียงของรายได้ในครอบครัว พบว่านักเรียนที่มีความพอเพียงของรายได้ในครอบครัวต่างกัน มีพฤติกรรมการกระทำรุนแรงไม่แตกต่างกัน

3.4 การวิเคราะห์เปรียบเทียบพฤติกรรมการกระทำรุนแรงของนักเรียนชายอาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐม จำแนกตามประสบการณ์การถูกลงโทษอย่างรุนแรงจากครอบครัว โดยใช้ t-test ดังตารางที่ 12

ตารางที่ 12 แสดงการวิเคราะห์เปรียบเทียบพฤติกรรมการกระทำรุนแรงของนักเรียนชายอาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐม ที่มีประสบการณ์การถูกลงโทษอย่างรุนแรงจากครอบครัวต่างกัน โดยใช้ t-test ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ประสบการณ์การถูกลงโทษอย่างรุนแรงจากครอบครัว	n	\bar{X}	S.D.	t
เคย	59	2.1182	.945	2.957*
ไม่เคย	297	1.7635	.819	

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 12 พบว่า นักเรียนชายอาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐม ที่มีประสบการณ์การถูกลงโทษอย่างรุนแรงจากครอบครัวต่างกัน มีพฤติกรรมการกระทำรุนแรงแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนที่เคยมีประสบการณ์การถูกลงโทษอย่างรุนแรงจากครอบครัวมีพฤติกรรมการกระทำรุนแรงมากกว่านักเรียนที่ไม่เคยมีประสบการณ์การถูกลงโทษอย่างรุนแรงจากครอบครัว ($\bar{X} = 2.1182$ และ 1.7635 ตามลำดับ)

3.5 การวิเคราะห์เปรียบเทียบพฤติกรรมการกระทำรุนแรงของกลุ่มตัวอย่างนักเรียนชายอาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐม จำแนกตามลักษณะการพักอาศัยในระหว่างเรียนโดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way ANOVA) ดังตารางที่ 13

ตารางที่ 13 แสดงค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าระดับของพฤติกรรมการกระทำรุนแรงของกลุ่มตัวอย่างนักเรียนชายอาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐม จำแนกตามลักษณะการพักอาศัยในระหว่างเรียน

ลักษณะการพักอาศัยในระหว่างเรียน	n	\bar{X}	S.D.	ค่าระดับ
อยู่กับบิดาและมารดา	195	1.7610	.858	น้อย
อยู่กับบิดาหรือมารดา	100	1.8790	.866	น้อย
อยู่กับญาติ/ผู้อื่น	49	1.8005	.724	น้อย
อยู่ตามลำพัง	12	2.4333	.903	น้อย

จากตารางที่ 13 พบว่า กลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักเรียนชายอาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐม จำแนกตามลักษณะการพักอาศัยในระหว่างเรียนพบว่าอยู่กับบิดาและมารดา อยู่กับบิดาหรือมารดา อยู่กับญาติ/ผู้อื่น และอยู่ตามลำพัง มีพฤติกรรมการกระทำรุนแรงอยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 1.7610, 1.8790, 1.8005$ และ 2.4333 ตามลำดับ)

ตารางที่ 14 แสดงการวิเคราะห์ความแปรปรวนของพฤติกรรมการกระทำรุนแรงของกลุ่มตัวอย่างนักเรียนชายอาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐม จำแนกตามลักษณะการพักอาศัยในระหว่างเรียน

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	3	5.557	1.852	2.593
ภายในกลุ่ม	352	251.454	.714	
รวม	355	257.012		

จากตารางที่ 14 เมื่อวิเคราะห์ความแปรปรวนของพฤติกรรมการกระทำรุนแรงของนักเรียนชายอาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐม จำแนกตามลักษณะการพักอาศัยในระหว่างเรียน พบว่านักเรียนที่มีลักษณะการพักอาศัยในระหว่างเรียนต่างกัน มีพฤติกรรมการกระทำรุนแรงไม่แตกต่างกัน

ตอนที่ 4 การวิเคราะห์ตัวแปร ได้แก่ การเห็นคุณค่าในตนเอง (X_1) การได้รับอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนหรือรุ่นพี่ (X_2) การได้รับอิทธิพลจากสื่อ (X_3) และสัมพันธภาพภายในครอบครัว (X_4) ที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการกระทำรุนแรง ของนักเรียนชายอาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐม

4.1 การวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่าง การเห็นคุณค่าในตนเอง (X_1) การได้รับอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนหรือรุ่นพี่ (X_2) การได้รับอิทธิพลจากสื่อ (X_3) และสัมพันธภาพภายในครอบครัว (X_4) กับพฤติกรรมการกระทำรุนแรง (Y) ของนักเรียนชายอาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐม ดังตารางที่ 15

ตารางที่ 15 แสดงการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่าง การเห็นคุณค่าในตนเอง (X_1) การได้รับอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนหรือรุ่นพี่ (X_2) การได้รับอิทธิพลจากสื่อ (X_3) และ สัมพันธภาพภายในครอบครัว (X_4) กับพฤติกรรมการกระทำรุนแรง (Y)

ตัวแปร	พฤติกรรม การกระทำ รุนแรง (Y)	การเห็นคุณค่า ในตนเอง (X_1)	การได้รับ อิทธิพลจาก กลุ่มเพื่อนหรือ รุ่นพี่ (X_2)	การได้รับ อิทธิพลจาก สื่อ (X_3)	สัมพันธภาพ ภายใน ครอบครัว (X_4)
พฤติกรรมการ กระทำรุนแรง (Y)	1.00				
การเห็นคุณค่าใน ตนเอง (X_1)	.105*	1.00			
การได้รับอิทธิพล จากกลุ่มเพื่อน หรือรุ่นพี่ (X_2)	.628**	.240**	1.00		
การได้รับอิทธิพล จากสื่อ (X_3)	.664**	.119*	.738**	1.00	
สัมพันธภาพ ภายในครอบครัว (X_4)	-.048	.556**	.122*	-.017	1.00

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตารางที่ 15 การเห็นคุณค่าในตนเอง (X_1) การได้รับอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนหรือรุ่นพี่ (X_2) การได้รับอิทธิพลจากสื่อ (X_3) มีสัมพันธภาพทางบวก กับ พฤติกรรมการกระทำรุนแรง (Y) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($r = .105, .628$ และ $.664$ ตามลำดับ) โดย การได้รับอิทธิพลจากสื่อ (X_3) มีความสัมพันธ์ทางบวกกับ พฤติกรรมการกระทำรุนแรง (Y) มากที่สุด ($r = .664$) รองลงมา คือ การได้รับอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนหรือรุ่นพี่ (X_2) และ การเห็นคุณค่าในตนเอง (X_1) ($r = .628$ และ $.105$ ตามลำดับ)

เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระด้วยกันเอง พบว่า การเห็นคุณค่าในตนเอง (X_1) มีความสัมพันธ์ทางบวกกับ การได้รับอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนหรือรุ่นพี่ (X_2) สัมพันธภาพภายในครอบครัว (X_4) และ การได้รับอิทธิพลจากสื่อ (X_3) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

($r = .556$, $.240$ และ $.119$ ตามลำดับ) การได้รับอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนหรือรุ่นพี่ (X_2) มีความสัมพันธ์ทางบวกกับ การได้รับอิทธิพลจากสื่อ (X_3) และสัมพันธภาพภายในครอบครัว (X_4) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $.05$ ($r = .738$ และ $.122$ ตามลำดับ)

4.2 การวิเคราะห์ตัวแปร ได้แก่ การเห็นคุณค่าในตนเอง การได้รับอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนหรือรุ่นพี่ การได้รับอิทธิพลจากสื่อ และสัมพันธภาพภายในครอบครัว ส่งผลกับพฤติกรรมการกระทำรุนแรง ของนักเรียนชายอาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐม ดังตารางที่ 16

ตารางที่ 16 การวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ การเห็นคุณค่าในตนเอง (X_1) การได้รับอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนหรือรุ่นพี่ (X_2) การได้รับอิทธิพลจากสื่อ (X_3) และสัมพันธภาพภายในครอบครัว (X_4) กับพฤติกรรมการกระทำรุนแรง (Y) (Stepwise)

ลำดับของตัวแปรที่ ได้รับการคัดเลือก	R	R ²	Adjusted R ²	R ² Change	b	Beta	t
การได้รับอิทธิพลจาก สื่อ (X_3)	.664	.442	.440	.442	.401	.422	7.385**
การได้รับอิทธิพลจาก กลุ่มเพื่อนหรือรุ่นพี่ (X_2)	.695	.483	.480	.042	.334	.326	5.661**
สัมพันธภาพภายใน ครอบครัว (X_4)	.700	.489	.485	.006	-.087	-.081	-2.084*
Constant = .674		S.E.= .610			F=112.453**		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $.05$

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $.01$

จากตารางที่ 16 พบว่า ตัวแปรที่มีประสิทธิภาพในการทำนายพฤติกรรมการกระทำรุนแรงของของนักเรียนชายอาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐม ได้แก่ การได้รับอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนหรือรุ่นพี่ (X_2) การได้รับอิทธิพลจากสื่อ (X_3) และสัมพันธภาพภายในครอบครัว (X_4) โดย การได้รับอิทธิพลจากสื่อ (X_3) เป็นตัวแปรที่ได้รับการคัดเลือกเข้าสมการเป็นอันดับที่ 1 สามารถทำนายพฤติกรรมการกระทำรุนแรงของของนักเรียนชายอาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐม ได้ร้อยละ 44.2

การได้รับอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนหรือรุ่นพี่ (X_2) เป็นตัวแปรที่ได้รับการคัดเลือกเข้าสมการเป็นอันดับที่ 2 สามารถทำนายพฤติกรรมการกระทำรุนแรงของของนักเรียนชายอาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐมได้เพิ่มขึ้นร้อยละ 4.2

สัมพันธภาพภายในครอบครัว (X_4) เป็นตัวแปรที่ได้รับการคัดเลือกเข้าสมการเป็นอันดับที่ 3 สามารถทำนายพฤติกรรมการกระทำรุนแรงของนักเรียนชายอาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐม ได้เพิ่มขึ้นร้อยละ 0.6 โดยการได้รับอิทธิพลจากสื่อ (X_3) การได้รับอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนหรือรุ่นพี่ (X_2) และความสัมพันธภาพภายในครอบครัว (X_4) สามารถร่วมทำนายพฤติกรรมการกระทำรุนแรงของนักเรียนชายอาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐม ได้ร้อยละ 48.9 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์ในการทำนายที่ปรับแล้ว (Adjusted R^2) เท่ากับ .440, .480 และ.485 ตามลำดับ มีความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการทำนาย (Standard Error of the Estimate) .610

สมการที่ได้จากการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณตามลำดับขั้นตอนของการเข้าสมการ มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 สามารถเขียนในสมการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณในรูปคะแนนดิบและรูปคะแนนมาตรฐาน ได้ดังนี้

$$\text{ในรูปคะแนนดิบ} \quad Y = .674 + .401 (X_3) + .334 (X_2) - .087 (X_4)$$

$$\text{ในรูปคะแนนมาตรฐาน} \quad Z = .422 (X_3) + .326 (X_2) - .081 (X_4)$$

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง “ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการกระทำรุนแรงของนักเรียนชายอาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐม” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการเห็นคุณค่าในตนเอง การได้รับอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนหรือรุ่นพี่ การได้รับอิทธิพลจากสื่อ และสัมพันธภาพภายในครอบครัว โดยเปรียบเทียบพฤติกรรมการกระทำรุนแรง จำแนกตามข้อมูลส่วนบุคคล ได้แก่ ระดับชั้นเรียน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความพอเพียงของรายได้ในครอบครัว ประสบการณ์การถูกล่วงโทษทางกายอย่างรุนแรงจากครอบครัวและลักษณะการพักอาศัยในระหว่างเรียน รวมถึงศึกษาว่าการเห็นคุณค่าในตนเอง การได้รับอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนหรือรุ่นพี่ การได้รับอิทธิพลจากสื่อ และสัมพันธภาพภายในครอบครัว เป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการกระทำรุนแรงของนักเรียน

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชายที่กำลังศึกษาชั้นเรียนที่ 1-3 หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) สังกัดอาชีวศึกษา จังหวัดนครปฐม ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 ใน สถานศึกษา 6 แห่ง ได้แก่ วิทยาลัยเทคนิคนครปฐม วิทยาลัยอาชีวศึกษานครปฐม วิทยาลัยสารพัดช่างนครปฐม วิทยาลัยการอาชีพนครปฐม วิทยาลัยการอาชีพบางแก้วฟ้า และวิทยาลัยการอาชีพพุทธมณฑล มีจำนวน 3,265 คน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา จำนวน 356 คน ได้มาจากการคำนวณตามสูตรของยามาเน่ (Yamane, 1973: 725, อ้างถึงใน บุญธรรมกิจปริดาบริสุทธิ, 2540: 71) โดยกำหนดค่าความคลาดเคลื่อนร้อยละ 5 ที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 กลุ่มตัวอย่างได้มาโดยวิธีการสุ่มแบบแบ่งชั้นภูมิ (Stratified Random Sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ ร้อยละ (%) ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) การทดสอบค่า (t-test) การทดสอบความแปรปรวนทางเดียว (One-Way ANOVA) และการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณตามลำดับความสำคัญของตัวแปรที่นำเข้าสมการ (Stepwise Multiple Regression Analysis)

1. สรุปผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคลสามารถสรุปผลการวิจัยได้ดังต่อไปนี้

1. การวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคล พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนมากมีระดับชั้นเรียนอยู่ในระดับชั้นปวช.ปีที่ 1 จำนวน 156 คน คิดเป็นร้อยละ 43.8 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยมีระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมตั้งแต่ 3.00 ลงมาจำนวน 253 คน คิดเป็นร้อยละ 71.1 มีความพอเพียงของรายได้ในครอบครัว พอใช้และเหลือเก็บจำนวน 160 คน คิดเป็นร้อยละ 44.9 ประสบการณ์การถูกลงโทษทางกายอย่างรุนแรงจากครอบครัว ไม่เคยมีประสบการณ์การถูกลงโทษทางกายอย่างรุนแรงจากครอบครัวจำนวน 297 คน คิดเป็นร้อยละ 83.4 และลักษณะการพักอาศัยระหว่างเรียน อาศัยอยู่กับบิดาและมารดาจำนวน 195 คน คิดเป็นร้อยละ 54.8

2. การวิเคราะห์ระดับของ การเห็นคุณค่าในตนเอง การได้รับอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนหรือรุ่นพี่ การได้รับอิทธิพลจากสื่อ สัมพันธภาพภายในครอบครัว และพฤติกรรมการกระทำรุนแรง พบว่า การเห็นคุณค่าในตนเอง และสัมพันธภาพในครอบครัว อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.3262$ และ 3.4988 ตามลำดับ) ส่วนการได้รับอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนหรือรุ่นพี่ การได้รับอิทธิพลจากสื่อ และพฤติกรรมการกระทำรุนแรงอยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 2.2575, 1.7464$ และ 1.8223 ตามลำดับ)

3. การวิเคราะห์เปรียบเทียบพฤติกรรมการกระทำรุนแรงของนักเรียนชายอาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐม จำแนกตามข้อมูลส่วนบุคคล ได้แก่ ระดับชั้นเรียน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความพอเพียงของรายได้ในครอบครัว ประสบการณ์การถูกลงโทษทางกายอย่างรุนแรงจากครอบครัว และลักษณะการพักอาศัยในระหว่างเรียน พบว่า

3.1 นักเรียนชายอาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐม ที่มีระดับชั้นเรียนต่างกัน มีพฤติกรรมการกระทำรุนแรงไม่แตกต่างกัน

3.2 นักเรียนชายอาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐม ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน มีพฤติกรรมการกระทำรุนแรงแตกต่างกัน

3.3 นักเรียนชายอาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐม ที่มีความพอเพียงของรายได้ในครอบครัวต่างกัน มีพฤติกรรมการกระทำรุนแรงไม่แตกต่างกัน

3.4 นักเรียนชายอาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐม ที่มีประสบการณ์การถูกลงโทษทางกายอย่างรุนแรงต่างกัน มีพฤติกรรมการกระทำรุนแรงแตกต่างกัน

3.5 นักเรียนชายอาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐม ที่มีลักษณะการพักอาศัยในระหว่างเรียนต่างกัน มีพฤติกรรมการกระทำรุนแรงไม่แตกต่างกัน

4. การเห็นคุณค่าในตนเอง การได้รับอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนหรือรุ่นพี่ การได้รับอิทธิพลจากสื่อ และสัมพันธภาพภายในครอบครัว สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมการกระทำรุนแรงของนักเรียนชายอาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐม ได้ร้อยละ 48.9 อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .001

2. อภิปรายผลการวิจัย

1. ผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยของตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่ คะแนนเฉลี่ยของการเห็นคุณค่าในตนเอง การได้รับอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนหรือรุ่นพี่ การได้รับอิทธิพลจากสื่อ สัมพันธภาพภายในครอบครัว และพฤติกรรมการกระทำรุนแรงของนักเรียนชายอาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐม สามารถอภิปรายผลได้ดังต่อไปนี้

1.1 ผลการวิเคราะห์ระดับพฤติกรรมการกระทำรุนแรง ของนักเรียนชายอาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐม พบว่า นักเรียนชายอาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐมมีพฤติกรรมการกระทำรุนแรงต่อตนเอง อยู่ในระดับน้อย (\bar{X}) = 1.7464 และมีพฤติกรรมการกระทำรุนแรงต่อผู้อื่น อยู่ในระดับน้อย (\bar{X}) = 1.9129 ซึ่งพฤติกรรมการกระทำรุนแรงโดยรวมจึงอยู่ในระดับน้อย (\bar{X} = 1.8223) ทั้งนี้สามารถอธิบายได้ว่า เด็กวัยนี้เป็นวัยที่มีความคิดสามารถไตร่ตรองปัญหา และตัดสินใจเกี่ยวกับการกระทำได้อย่างมีเหตุผล จึงสามารถแยกแยะสิ่งที่ไม่ควรหรือไม่ควรกระทำ โดยที่เด็กสามารถคิดได้ว่า ความรุนแรงเป็นสิ่งที่ไม่ดีและมีผลเสียต่อตนเอง ทั้งในเรื่องของอนาคตทางการเรียน ความสัมพันธ์ในครอบครัวซึ่งจะทำให้ผู้ปกครองไม่สบายใจ และกฎข้อบังคับของทางสถานศึกษาก็ยังส่งผลให้เด็กไม่มีโอกาสได้ไปกระทำความผิด ดังจะเห็นได้จากทางสถานศึกษามีการจัดเวลาในการเข้าหรือเลิกเรียนเพื่อไม่ให้ตรงกับสถาบันอื่นเพื่อหลีกเลี่ยงการปะทะกัน และยังมึนโยบายให้นักเรียนใส่ชุดไปรเวทในการเดินทางมาเรียนโดยอนุญาตให้ใส่เสื้อยืดในขณะที่เดินทางมาสถาบันได้ ดังจะเห็นได้จากข้อคำถามที่ว่า “เมื่อผู้ปกครองของท่านคิดว่า ว่ากล่าวจนท่านรู้สึกไม่พอใจ ท่านจะทำร้ายตัวเองให้เจ็บปวด เช่น ชกข้างฝา เพื่อเป็นการระบายอารมณ์” มีค่าเฉลี่ยระดับน้อย (\bar{X} = 1.57) และข้อคำถาม “เมื่อถูกคนรักหรือเพื่อนสนิทบอกเลิกคบ ท่านจะระบายอารมณ์ด้วยการทำร้ายตัวเอง เช่น ชกกำแพง กระจก แก้ว เป็นต้น” มีค่าเฉลี่ยระดับน้อย (\bar{X} = 1.60) “เมื่อท่านเห็นบุคคลอื่นมาขูดขีดรถหรือทำลายของของท่านเสียหาย ท่านจะตรงเข้าไปทำร้ายบุคคลนั้น ด้วยการผลัก หรือชกให้ผู้นั้นรู้สึกเจ็บปวดเพื่อเป็นการระบายความไม่พอใจ” มีค่าเฉลี่ยระดับน้อย (\bar{X} = 1.97) และข้อคำถาม “เมื่อบุคคลอื่นเดินมาเหยียบเท้าท่านแล้วไม่ขอโทษท่านจะแก้แค้นด้วยการเหยียบกลับคืนให้ผู้นั้นเจ็บตัว” มีค่าเฉลี่ยระดับน้อย (\bar{X} = 1.83) นักเรียนส่วนใหญ่อาศัยอยู่กับครอบครัวเป็นหลัก และมีพ่อแม่เป็นผู้ดูแลนักเรียนอย่างใกล้ชิด ซึ่งพ่อแม่จะเป็นผู้ที่คอยดูแลเอาใจใส่ให้นักเรียน คอยชี้แนะในด้านต่าง ๆ ให้กับนักเรียน คอยเป็นกำลังใจ เป็นที่ปรึกษาให้กับนักเรียนในทุกเรื่อง คอยซักถามนักเรียน

อยู่เสมอว่า นักเรียนมีปัญหาหรือไม่กับเพื่อน รวมถึงบุคคลต่าง ๆ ที่อยู่รอบตัวนักเรียน แนะนำวิธีการ เลือกรับคบเพื่อน ถึงแม้ว่าในบางครั้งนักเรียนอาจจะถูกลงโทษจากคนในครอบครัวก็ตาม แต่นักเรียน ก็รับรู้ว่าเป็นการลงโทษที่บุคคลในครอบครัวทำลงไปเป็นเรื่องปกติที่ถูกลงโทษเมื่อนักเรียนทำผิด นักเรียนรับรู้ว่าเป็นการกระทำที่แสดงออกถึงความรัก อยากเห็นนักเรียนเป็นคนดี และรู้จักการดำเนิน ชีวิตไปในทางที่ดี สำหรับในด้านของสื่อต่าง ๆ ไม่ส่งผลต่อพฤติกรรมและการกระทำรุนแรงของนักเรียน เพราะนักเรียนมีครอบครัวที่ดูแลอบรม สั่งสอน ชี้แนะ ให้นักเรียนรับรู้ถึงประโยชน์ และโทษของ สื่อต่าง ๆ ให้นักเรียนที่ได้รับชมสื่อที่ดีจากการให้คำแนะนำตอนทำกิจกรรมร่วมกัน ซึ่งสอดคล้อง กับงานวิจัยของนวลจันทร์ ทศนชัยกุล (2534, อ้างถึงใน กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข, 2549) ได้ศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของบิดามารดาและสมาชิกในครอบครัวกับการกระทำผิดของวัยรุ่น พบว่า มีความสัมพันธ์กันกับการกระทำผิดของวัยรุ่นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และสอดคล้องกับณัฐฐาภรณ์ โสภณทัต (2557: บทคัดย่อ) ศึกษาพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง กรณีศึกษาการทะเลาะวิวาทของนักเรียนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่า พฤติกรรมการใช้ ความรุนแรง อยู่ในระดับปานกลาง (2.77) และเมื่อพิจารณาถึงปัจจัยด้านการคบเพื่อนที่กระทำผิด และปัจจัยด้านครอบครัวและชุมชน มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง โดยสามารถ ร่วมกันทำนายพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงกรณีศึกษาการทะเลาะวิวาท ได้ร้อยละ 57.3 ทั้งนี้ จึงส่งผลให้พฤติกรรมการใช้ความรุนแรงอยู่ในระดับน้อย

1.2 ผลการวิเคราะห์ระดับการเห็นคุณค่าในตนเองของนักเรียนชายอาชีวศึกษา ในจังหวัดนครปฐม พบว่า อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.3262$) ทั้งนี้สามารถอธิบายได้ว่า การที่ นักเรียนได้เข้าเรียนต่อในสายอาชีพนั้นส่วนหนึ่งก็น่าจะมาจากการประเมินความสามารถของตนเองว่า เมื่อเรียนจบในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น (ม.3) ตนเองนั้นอาจจะมียุทธศาสตร์ระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมที่ไม่สูงพอ และคงจะไม่เหมาะสมหรือมีความยากลำบากพอสมควรหากจะเรียนต่อชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย (ม.4-6) ในสายสามัญ เพื่อจะก้าวเข้าสู่การเรียนต่อในระดับอุดมศึกษา ประกอบกับการได้รับข้อมูล จากทางครอบครัว หรือฝ่ายแนะแนวที่โรงเรียนว่า การเรียนต่อสายอาชีพเมื่อจบชั้น ปวช. หรือ ปวส. แล้วก็สามารถมีงานทำได้ และการเรียนสายอาชีพในแขนงต่างจะเน้นการฝึกปฏิบัติที่ใช้ทักษะ และความถนัดมากกว่าการต้องเน้นการเรียนรู้อาจารย์ในศาสตร์แขนงต่าง ๆ อย่างเข้มข้น ดังนั้น นักเรียนเหล่านี้จึงได้ประเมินตนเองตามสภาพการรับรู้ที่ตรงกับข้อเท็จจริงของตนเอง จึงส่งผลให้ มีการเห็นคุณค่าในตนเองอยู่ในระดับปานกลาง ดังจะเห็นได้จากการที่กลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถาม ในข้อที่ว่า “ท่านรู้สึกว่าคุณค่าครอบครัว/เพื่อนคิดว่าท่านเป็นคนเก่ง” มีค่าเฉลี่ยระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.67$) และข้อคำถาม “ท่านรู้สึกว่าคุณค่าครอบครัวภูมิใจในตัวท่าน” มีค่าเฉลี่ยระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.14$) และ เมื่อพิจารณาจากข้อคำถามที่ว่า “ท่านรู้สึกว่าคุณค่าครอบครัวภูมิใจในตัวท่าน” มีค่าเฉลี่ยระดับปานกลาง

($\bar{X} = 3.17$) และ "ท่านรู้สึกว่าคุณครู อาจารย์ในสถาบันชื่นชมท่านเรื่องผลการเรียน ความประพฤติ หรือผลการทำงาน" มีค่าเฉลี่ยระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.77$) ซึ่งสอดคล้องกับแบร์รี่ (Barry, 1983: 13, อ้างถึงใน มจรุส วงศ์คุณันตร, 2547: 28) ได้กล่าวไว้ว่า การเห็นคุณค่าในตนเองเป็นภาวะทางจิตใจ ที่ได้รับการพัฒนามาตั้งแต่วัยเด็ก เด็กที่อยู่ในครอบครัวที่มีความรักและได้รับการยอมรับจะสะสมความรู้สึกการเห็นคุณค่าในตนเองไว้ในจิตใจ ซึ่งถ้าครอบครัวมีความคิดเห็นว่าเด็กด้อยค่าก็จะส่งผลให้เด็กเกิดความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองอยู่ในระดับปานกลางได้ และสอดคล้องกับการศึกษาของคูเปอร์สมิธ (Coopersmith, 1981, อ้างถึงใน พจนารถ สารพัด, 2546: 23) ที่พบว่า การประสบความสำเร็จ หรือความล้มเหลวในเรื่องการเรียนจะมีผลต่อระดับการเห็นคุณค่าในตนเอง จากเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงส่งผลให้นักเรียนมีการเห็นคุณค่าในตนเองอยู่ในระดับปานกลาง

1.3 ผลการวิเคราะห์ระดับการได้รับอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนหรือรุ่นพี่ของนักเรียนชาย อาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐม พบว่า นักเรียนชายอาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐมมีการได้รับอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนหรือรุ่นพี่ อยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 2.2575$) ทั้งนี้สามารถอธิบายได้ว่า เด็กอาชีวศึกษาจะมีช่วงอายุประมาณ 16-19 ปี ซึ่งเป็นวัยรุ่นตอนกลางถึงตอนปลายซึ่งเป็นรอยต่อระหว่างเด็กกับผู้ใหญ่จึงส่งผลทำให้มีความคิดเป็นของตนเองแล้ว สามารถไตร่ตรองเหตุการณ์ที่มีผลกระทบต่อตนเอง มีสติคิดเอง สามารถรู้ได้ว่าเหตุใดมีความเหมาะสมหรือไม่เหมาะสมที่จะประพฤติปฏิบัติ ไม่คล้อยตามกลุ่มเพื่อนหรือรุ่นพี่ ดังจะเห็นได้จากข้อคำถามที่ว่า "ท่านรังแกผู้อ่อนแอกว่าตามอย่างเพื่อน" มีค่าเฉลี่ยระดับน้อย ($\bar{X} = 1.77$) และข้อคำถาม "ท่านเตะหมา แมว เพราะเพื่อนในกลุ่มของท่านก็ทำเช่นนั้น" มีค่าเฉลี่ยระดับน้อย ($\bar{X} = 1.93$) "เพื่อนของท่านเล่าว่าเมื่อมีคนมาทำให้ไม่พอใจก็จะตบโต๊ะ เตะเก้าอี้เพื่อเป็นการระบายอารมณ์ เมื่อท่านไม่พอใจท่านจึงตบโต๊ะ เตะเก้าอี้ตามอย่างเพื่อน" มีค่าเฉลี่ยระดับน้อย ($\bar{X} = 2.07$) และข้อคำถาม "ท่านทำร้ายร่างกายคู่อริเพื่อยึดเข็ม หรือตราสถาบันตามที่รุ่นพี่รุ่นก่อนทำกันมา" มีค่าเฉลี่ยระดับน้อย ($\bar{X} = 1.97$) นอกจากนี้ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนส่วนใหญ่พักอาศัยอยู่กับบิดาและมารดาร้อยละ 54.8 ซึ่งนักเรียนที่มีพ่อแม่ดูแลอย่างใกล้ชิดให้ความรักความเอาใจใส่เป็นอย่างดี เอาใจใส่ลูกคอยซักถามตลอดว่าลูกมีปัญหาอย่างไรหรือไม่ จึงเป็นภูมิคุ้มกันที่ดีจากครอบครัว สอดคล้องกับงานวิจัยของผ่องพรรณ แววิเศษ (อ้างถึงใน จิราพร ไชยเซนทร์, 2525: 53) ได้กล่าวถึง สาเหตุของพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม หากนักเรียนอยู่ในกลุ่มเพื่อนที่มีพฤติกรรมไม่เหมาะสมก่อเหตุทะเลาะวิวาทก็จะทำให้นักเรียนเอาแบบอย่างเพื่อนได้ แต่เนื่องจากเด็กส่วนใหญ่อยู่กับครอบครัวได้รับการดูแลอย่างดี จากเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงส่งผลให้นักเรียนมีการได้รับอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนหรือรุ่นพี่อยู่ในระดับน้อย

1.4 ผลการวิเคราะห์ระดับการได้รับอิทธิพลจากสื่อของนักเรียนชายอาชีวศึกษา ในจังหวัดนครปฐม พบว่า นักเรียนชายอาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐมมีการได้รับอิทธิพลจากสื่อ

อยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 1.7464$) ทั้งนี้สามารถอธิบายได้ว่า เด็กกลุ่มนี้ส่วนใหญ่ใช้สื่อในกิจกรรมที่หลากหลาย เช่น การฟังเพลงเพื่อความบันเทิง การดูคลิปต่าง ๆ การคุยแชท และไม่ค่อยได้ดูสื่อ เนื่องจากเป็นเด็กผู้ชายส่วนใหญ่จะไม่ติดละครโทรทัศน์ เนื่องจากส่วนใหญ่จะไปเล่นกีฬาหรือทำกิจกรรมอย่างอื่นมากกว่า ทั้งนี้ถึงแม้ว่าปัจจุบันสื่อจะเป็นสิ่งที่เข้าถึงได้ง่ายกว่าแต่ก่อน แต่ด้วยความที่เด็กจะอยู่กับพ่อแม่ผู้ปกครอง มีคนคอยชี้แนะในการใช้สื่อ และยังเป็นวัยรุ่นโตในระดับที่มีสติปัญญาสามารถวิเคราะห์ปัญหาแยกแยะได้ว่าอะไรควรหรือไม่ควรที่จะปฏิบัติ สิ่งใดเกิดผลเสียแก่ตนเองก็จะไม่ทำดังจะเห็นได้จากข้อคำถามที่ว่า “ท่านชกกำแพง หรือทำให้ตัวเองรู้สึกเจ็บปวดเมื่อเกิดความคับแค้นใจ เนื่องจากได้เห็นตัวอย่างจากภาพยนตร์ หรือละคร” มีค่าเฉลี่ยระดับน้อย ($\bar{X} = 1.70$) และข้อคำถาม “ท่านเลียนแบบการทำร้ายตนเองจากสื่อต่าง ๆ เช่น ข่าวจากหนังสือพิมพ์ ละคร หรือภาพยนตร์” มีค่าเฉลี่ยระดับน้อย ($\bar{X} = 1.77$) “ท่านได้เห็นข่าวการทำร้ายร่างกายระหว่างคู่อริต่างสถาบันจากหนังสือพิมพ์แล้วทำตาม” มีค่าเฉลี่ยระดับน้อย ($\bar{X} = 1.80$) และข้อคำถาม “ท่านใช้กำลังกับเพื่อนๆ โดยแสดงท่าทางล้อเลียนตามตัวอย่างในหนังที่ได้ดูมา” มีค่าเฉลี่ยระดับน้อย ($\bar{X} = 1.87$) ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ชรามม์ (Schramm, 1960, อ้างถึงใน เตมทิพย์ พานิชพันธุ์, 2550: 62) ได้กล่าวไว้ว่า เด็กได้เรียนรู้เกี่ยวกับสิ่งที่เป็นลบ ต่อสังคมหรือพฤติกรรมที่เป็นลบในสังคมที่ผ่านสื่อมานานานชนิด อย่างไรก็ตามก่อนที่เด็กจะตกอยู่ในอิทธิพลดังกล่าว เด็กน่าจะต้องได้รับอิทธิพลดังกล่าวผ่านทางหน่วยอื่นมาก่อนแล้ว ได้แก่ ครอบครัว โรงเรียน และสิ่งแวดล้อมรอบตัวเด็ก ดังนั้นเมื่อมีการถ่ายทอดหรือรายงานข่าวเป็นประจำเกี่ยวกับพฤติกรรมอาชญากร หรือการก่ออาชญากรรมผ่านสื่อทำให้สื่อเป็นช่องทางที่มีอิทธิพลต่อการคล้อยตามและการกระทำตาม ยิ่งในภาพยนตร์บางประเภทที่แสดงให้เห็นถึงเขาวุ่นปัญญา ความสามารถอย่างยอดเยี่ยมของบรรดาอาชญากรทั้งหลายยังเป็นอันตรายมาก สื่อที่มีอิทธิพลต่อการสร้างทัศนคติ หรือปลูกฝังค่านิยมให้กับเยาวชนนั้น ส่วนใหญ่ ได้แก่ ภาพยนตร์ โทรทัศน์ วิทยุ หนังสือพิมพ์ และหนังสืออ่านเล่นที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับผู้ร้าย การเสนอข่าวต่าง ๆ ประเภทรุนแรงโหดร้ายสิ่งเหล่านี้เป็นส่วนหนึ่งที่ยั่วยุให้เกิดการเลียนแบบของเด็กและเยาวชน ซึ่งวิชา อุดมฉันท (2538: 106-107, อ้างถึงใน ริชฉิน อินทรทูต, 2545: 22) กล่าวถึงอิทธิพลของโทรทัศน์ที่มีต่อเด็กไว้ว่า บทบาทของสื่อที่มีต่อเด็กแต่ละคนไม่เท่ากัน เด็กที่มีประสบการณ์ชีวิตเข้ากับเพื่อนฝูงได้ ชอบไปโรงเรียน มีครอบครัวที่อบอุ่น มักจะดูโทรทัศน์ แต่เพียงพอดีไม่มากจนเกินไป แต่ก็มีเด็กไม่น้อยที่แตกต่างไป เช่น ขาดความรัก ความอบอุ่น คบเพื่อนน้อย มีปมด้อยเด็กเหล่านั้นนอกจากจะชอบเก็บตัวมีความรู้สึกเก็บกดและยังแสดงออก ในลักษณะที่ยึดโทรทัศน์เป็นเพื่อนแก้เหงา เด็กพวกนี้จะดูโทรทัศน์มากกว่าทำกิจกรรมอย่างอื่น แต่ผลการเก็บข้อมูลแสดงให้เห็นว่านักเรียนพักอาศัยอยู่กับบิดาและมารดาร้อยละ 54.8 จึงทำให้ได้ใช้เวลากับครอบครัวได้รับการเอาใจใส่ อย่างเพียงพอจึงส่งผลให้นักเรียนมีการได้รับอิทธิพลจากสื่ออยู่ในระดับน้อย

1.5 ผลการวิเคราะห์ระดับสัมพันธภาพภายในครอบครัวของนักเรียนชายอาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐม พบว่า นักเรียนชายอาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐมมีสัมพันธภาพภายในครอบครัวอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.4988$) ทั้งนี้สามารถอธิบายได้ว่า นักเรียนชายระดับอาชีวศึกษาจังหวัดนครปฐมส่วนมากวัยรุ่นนั้นจะอยู่กับพ่อแม่ผู้ปกครอง แต่วัยรุ่นจะมีความเป็นตัวของตัวเอง รักความเป็นอิสระ มีความใกล้ชิดสนิทสนมพูดคุย และใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่กับเพื่อนมากกว่า ดังจะเห็นได้จากข้อคำถามที่ว่า “ท่านได้รับคำแนะนำในการดำเนินชีวิตจากครอบครัว” มีค่าเฉลี่ยระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.20$) และข้อคำถาม “เมื่อมีปัญหาสมาชิกในครอบครัวจะปรึกษาหารือ พูดคุยกัน จนมีทางออกที่น่าพอใจ” มีค่าเฉลี่ยระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.07$) และเมื่อพิจารณาข้อคำถามที่ว่า “สมาชิกในครอบครัวท่านแสดงความรักต่อกัน เช่น โอบกอด ตบไหล่ จับมือ เป็นต้น ” มีค่าเฉลี่ยระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.33$) นั้นแสดงให้เห็นว่าครอบครัวมีการแสดงความรักกันอย่างใกล้ชิดสนิทสนม ซึ่งถือเป็นปฏิสัมพันธ์เชิงบวกที่ทำให้นักเรียนเกิดความอบอุ่นใจ และมีความสุขเมื่ออยู่ในครอบครัว และเมื่อพิจารณาข้อคำถามที่ว่า “ท่านและสมาชิกในครอบครัวมักมีกิจกรรมพิเศษร่วมกัน เช่น ดูหนัง เล่นกีฬา ปลูกต้นไม้ เป็นต้น ” มีค่าเฉลี่ยระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.27$) ซึ่งคุณสมบัติเหล่านี้ถือเป็นพื้นฐานของบทบาทหน้าที่ของพ่อแม่ผู้ปกครองในการแก้ไขปัญหาของสมาชิกในครอบครัว และยังแสดงให้เห็นถึงการยอมรับความหวังดีต่อกันภายในครอบครัว สอดคล้องกับการศึกษาของ ปรีชา บำรุงเสนา (2545: 38, อ้างถึงใน จำลอง ลิลัน, 2551: 36) ที่ว่าการยอมรับความคิดเห็นซึ่งกันและกันของสมาชิกภายในครอบครัว แสดงถึงลักษณะของสัมพันธภาพภายในครอบครัวที่ดี คือการที่สมาชิกภายในครอบครัวจะต้องมีความเกี่ยวข้องและดูแลซึ่งกันและกัน ยอมรับฟังความคิดเห็นซึ่งกันและกัน ยอมรับกฎเกณฑ์มาตรฐานของบุคคลในครอบครัว แสดงให้เห็นว่าภายในครอบครัวมีการส่งเสริมให้ทำกิจกรรมร่วมกัน เป็นการใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ ซึ่งถือว่าเป็นพื้นฐานที่สำคัญอีกอย่างหนึ่งที่ทุกครอบครัวต้องมี เพราะถือว่าเป็นสิ่งสำคัญในการส่งเสริมพฤติกรรมทางบวกแก่สมาชิกภายในครอบครัว โดยเฉพาะวัยรุ่นในด้านพฤติกรรมการแสดงออกและการปฏิบัติตนในทางที่ถูกต้องเหมาะสม มีความมั่นคงทางอารมณ์ รู้จักปรับตัวและเชื่อมั่นในตนเอง รู้จักแยกแยะการกระทำที่เหมาะสมและไม่เหมาะสม โดยคำนึงถึงผลที่จะตามมาจากการกระทำนั้น ๆ ของตนเองได้ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ กิตติพัฒน์ นนทปัทมะกุล (2530: 5-7) ที่พบว่าการมีพันธะต่อความสุขและสวัสดิภาพของครอบครัวร่วมกัน ตลอดจนสมาชิกภายในครอบครัวที่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีคุณภาพมักจะมีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิดอยู่ในระดับมาก จึงส่งผลให้นักเรียนมีสัมพันธภาพภายในครอบครัวอยู่ในระดับปานกลาง

2. การทดสอบสมมติฐานการวิจัย สามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

2.1 จากสมมติฐานข้อที่ 1 ที่ว่านักเรียนชายอาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐม ที่มีระดับชั้นเรียนต่างกัน มีพฤติกรรมการกระทำรุนแรงแตกต่างกัน

ผลการวิจัย พบว่า นักเรียนที่มีระดับชั้นเรียนต่างกันมีพฤติกรรมการกระทำรุนแรงไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจาก นักเรียนชายอาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐม ระดับชั้น ปวช.ปีที่ 1-3 ยังอยู่ในช่วงวัยรุ่นซึ่งมีช่วงอายุที่ใกล้เคียงกัน อีกทั้งการคบเพื่อนของนักเรียนจะไม่มีแบ่งแยกกลุ่มกันอย่างชัดเจนเหมือนกับกลุ่มนักเรียนชายและนักเรียนหญิง ทำให้นักเรียนมีพฤติกรรมการแสดงออกต่าง ๆ คล้ายๆกัน ปัจจุบันเทคโนโลยีเจริญก้าวหน้าอย่างรวดเร็วสถานศึกษามีการส่งเสริมให้นักเรียนรู้จักศึกษา ค้นคว้า หาความรู้ด้วยตนเอง ทำให้นักเรียนได้ทราบถึงข้อมูลข่าวสารและได้รับความรู้ต่าง ๆ เพิ่มเติมเท่าเทียมกัน จึงมีโอกาสนำความรู้มาใช้ให้เกิดประโยชน์กับตนเองได้เหมือนกันในทุกๆระดับชั้น ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ พรพรรณ พงศ์สุพัฒน์ (2542) ที่พบว่าระดับการศึกษาที่แตกต่างกันไม่มีผลทำให้พฤติกรรมการกระทำรุนแรงแตกต่างกัน ดังนั้น จึงส่งผลให้นักเรียนที่มีระดับชั้นเรียนต่างกัน มีพฤติกรรมการกระทำรุนแรงไม่แตกต่างกัน

2.2 จากสมมติฐานข้อที่ 2 ที่ว่านักเรียนชายอาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐม ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันมีพฤติกรรมการกระทำรุนแรงแตกต่างกัน

ผลการวิจัย พบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันมีพฤติกรรมการกระทำรุนแรงแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสมตั้งแต่ 3.00 ลงมา ($\bar{X} = 1.9165$) มีพฤติกรรมการกระทำรุนแรงมากกว่านักเรียนที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสมตั้งแต่ 3.00 ขึ้นไป ($\bar{X} = 1.5908$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้อธิบายได้ว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง เด็กที่เรียนดีจะรู้จักคิด มีการไตร่ตรองต่อสิ่งที่จะทำว่าควรหรือไม่มากกว่าเด็กที่มีผลการเรียนต่ำ สอดคล้องกับการศึกษาของ ประภัสสร ชโลธร (2550: 92) ได้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการกระทำรุนแรงของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ในเขตอำเภอเมือง จังหวัดสุรินทร์ พบว่า นักเรียนชายที่มีผลการเรียนต่ำกว่าหรือเท่ากับ 3.00 มีพฤติกรรมการกระทำรุนแรงมากกว่านักเรียนชายที่มีผลการเรียนสูงกว่า 3.00 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังนั้น จึงส่งผลให้นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันมีพฤติกรรมการกระทำรุนแรงแตกต่างกัน

2.3 จากสมมติฐานข้อที่ 3 ที่ว่า นักเรียนชายอาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐม ที่มีความพอเพียงของรายได้ในครอบครัวต่างกันมีพฤติกรรมการกระทำรุนแรงแตกต่างกัน

ผลการวิจัย พบว่า ความพอเพียงของรายได้ในครอบครัวต่างก็มีพฤติกรรมการกระทำรุนแรงไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากนักเรียนที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นวัยรุ่น เด็กในวัยนี้ไม่ได้ให้ความสำคัญกับเรื่องเงินเป็นหลัก แต่จะให้ความสำคัญกับเพื่อนมาก หากขาดเหลือสิ่งใดก็จะมี การช่วยเหลือจุนเจือ ดูแล และ แนะนำกัน ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ จิรพัฒน์ พรหมสิทธิการ (2543: บทคัดย่อ) ได้ศึกษา ปัจจัยที่มีผลต่อการทะเลาะวิวาทของนักเรียนอาชีวศึกษา : ศึกษากรณีเฉพาะในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล พบว่า ค่าใช้จ่ายในแต่ละวันของนักเรียนไม่มีความสัมพันธ์กับปัจจัยที่มีผลต่อการทะเลาะวิวาทของนักเรียนอาชีวศึกษา สอดคล้องกับ ธิติมา เก่งถนอมศักดิ์ (2546: บทคัดย่อ) ได้ศึกษา สาเหตุการทะเลาะวิวาทของนักเรียนในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่า ค่าใช้จ่ายในแต่ละครั้งของนักเรียนไม่มีความสัมพันธ์กับสาเหตุการทะเลาะวิวาทของนักเรียน

2.4 จากสมมติฐานข้อที่ 4 ที่ว่านักเรียนชายอาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐม ที่มีประสบการณ์การถูกลงโทษทางกายอย่างรุนแรงจากครอบครัวต่างก็มีพฤติกรรมการกระทำรุนแรงแตกต่างกัน

ผลการวิจัย พบว่า นักเรียนชายอาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐม ที่มีประสบการณ์การถูกลงโทษทางกายอย่างรุนแรงจากครอบครัวต่างก็มีพฤติกรรมการกระทำรุนแรงแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนที่เคยมีประสบการณ์การถูกลงโทษอย่างรุนแรงจากครอบครัว ($\bar{X} = 2.1182$) มีพฤติกรรมการกระทำรุนแรงมากกว่านักเรียนที่ไม่เคยมีประสบการณ์การถูกลงโทษอย่างรุนแรงจากครอบครัว ($\bar{X} = 1.7635$) สามารถอธิบายได้ว่า นักเรียนที่ได้รับการเลี้ยงดูจากบุคคลในครอบครัวด้วยการใช้อารมณ์ มีการลงโทษเมื่อทำผิดด้วยวิธีการรุนแรง เช่น เขียนตี ทูบ ผลัก ทำให้เกิดประสบการณ์ที่ไม่ดีแก่นักเรียน ส่งผลให้เด็กเห็นเรื่องนี้เป็นปกติ จึงได้แสดงออกถึงพฤติกรรมการกระทำรุนแรงมากกว่าเด็กที่ไม่เคยมีประสบการณ์การถูกลงโทษอย่างรุนแรงจากครอบครัว ดังสอดคล้องกับงานวิจัยของบาวเออร์ (Bouaer, 2549, อ้างถึงใน กรรณิการ์ อ่างทอง, 2552: 50) ได้สำรวจในกลุ่มตัวอย่างเยาวชนที่เคยเห็นการทำร้ายร่างกายการใช้ความรุนแรงในครอบครัว พบว่า มีเด็กถึง 1 ใน 3 ที่ยอมรับว่าในช่วง 1 ปีที่ผ่านมา ตนเคยไปรังแกทำร้ายคนอื่น นอกจากนั้นมีเยาวชน 3 ใน 4 ที่เคยเป็นเหยื่อความรุนแรงเคยถูกคนอื่นรังแก

2.5 จากสมมติฐานข้อที่ 5 ที่ว่านักเรียนชายอาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐม ที่มีลักษณะการพักอาศัยในระหว่างเรียนต่างกันมีพฤติกรรมการกระทำรุนแรงแตกต่างกัน

ผลการวิจัย พบว่า นักเรียนชายอาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐม ที่มีลักษณะการพักอาศัยในระหว่างเรียนต่างกันมีพฤติกรรมการกระทำรุนแรงไม่แตกต่างกัน ผลการวิจัยไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ สามารถอธิบายได้ว่า นักเรียนส่วนใหญ่พักอาศัยอยู่กับบิดาและ

มารดา จึงทำให้ได้รับการอบรมสั่งสอน ขัดเกลา และใช้เวลาที่มีประโยชน์ร่วมกันภายในครอบครัว จึงส่งผลให้นักเรียนส่วนใหญ่ไม่มีพฤติกรรมการกระทำรุนแรง เนื่องจากครอบครัวมีความเข้มงวด กวดขันในการดูแลนักเรียน ส่วนนักเรียนที่อาศัยอยู่กับญาติและผู้อื่น เกิดพฤติกรรมการกระทำรุนแรง น้อยกว่าเนื่องจากนักเรียนต้องเกรงใจบุคคลเหล่านั้นและต้องฝึกฝนและเรียนรู้วิธีการดำเนินชีวิต ด้วยตนเองเป็นส่วนใหญ่ ไม่สามารถทำตามอำเภอใจของตนเอง ผลการวิจัยในข้อนี้ สอดคล้องกับ ผลการวิจัยของ อารียา นุซอหงค์ (2541) ที่พบว่า การพักอาศัยของนักเรียนไม่มีความสัมพันธ์กับ พฤติกรรมการกระทำรุนแรงของวัยรุ่น และสอดคล้องกับศรัญญา อภรณ์พิโมกษ์ (2547) ได้ศึกษา ความคิดเห็นของนักเรียนอาชีวศึกษาในจังหวัดสงขลา ต่อการก่อเหตุทะเลาะวิวาททำร้ายร่างกาย พบว่า ที่พักอาศัยไม่มีความสัมพันธ์ต่อการก่อเหตุ อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

2.6 จากสมมติฐานข้อที่ 6 ที่ว่าการเห็นคุณค่าในตนเอง การได้รับอิทธิพลจากกลุ่ม เพื่อนหรือรุ่นพี่ การได้รับอิทธิพลจากสื่อ และสัมพันธ์ภายในครอบครัว เป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อ พฤติกรรมการกระทำรุนแรง ของนักเรียนชายอาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐม

ผลการวิจัยพบว่า การได้รับอิทธิพลจากสื่อ การได้รับอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อน หรือรุ่นพี่ และสัมพันธ์ภายในครอบครัว สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมการกระทำรุนแรง ได้ร้อยละ 48.9 สามารถอภิปรายผลการทดสอบสมมติฐานได้ดังนี้

1. การได้รับอิทธิพลจากสื่อเป็นตัวแปรที่ได้รับการคัดเลือกเข้าสมการเป็นลำดับ ที่ 1 สามารถทำนายพฤติกรรมการกระทำรุนแรงได้ร้อยละ 44.2 จากผลการศึกษาสามารถอธิบาย ได้ว่า เด็กดูสื่อแล้วขาดการใคร่ครวญในเนื้อหา ขาดการพิจารณาถึงความเหมาะสม ซึ่งเด็กวัยนี้เป็นวัย ที่อยากรู้อยากเห็นอยากรทดลอง จึงทำให้เกิดการแสดงพฤติกรรมการกระทำรุนแรงต่าง ๆ ที่จะสื่อ ความรุนแรงเพิ่มมากขึ้น ซึ่งจากผลการวิจัยพบว่า ความสัมพันธ์ระหว่าง การได้รับอิทธิพลจากสื่อกับ พฤติกรรมการกระทำรุนแรงมีความสัมพันธ์กันทางบวก ($r = .664$) แสดงว่านักเรียนส่วนมากใช้เวลา อยู่กับสื่อเรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ ที่เกิดขึ้นจากสื่อต่าง ๆ การนำเสนอสื่อได้กลายเป็นส่วนหนึ่งของสังคม ในยุคปัจจุบัน การบริโภคสื่อของนักเรียนเกิดความสนุกสนาน เพลิดเพลินมากจนเกินไป รวมถึงการที่ บางครอบครัวปล่อยให้เด็กอยู่กับสื่อเหล่านี้มากเกินไปจนไม่มีเวลาดูแลนักเรียนจึงทำให้นักเรียน เลียนแบบสื่อในการทำพฤติกรรมการกระทำรุนแรง และยังพบว่าสาเหตุของปัญหาทางสังคมที่มาจาก วัยรุ่นในปัจจุบันมาจากภาพยนตร์ โทรทัศน์ หนังสือการ์ตูน หนังสือพิมพ์ เกมคอมพิวเตอร์ อินเทอร์เน็ต อาจมีเนื้อหาส่งผลต่อจิตใจของผู้ชม ให้คล้อยไปตามเนื้อเรื่อง (กฤษณา บุญพิทักษ์, 2547: 8) สอดคล้องกับงานวิจัยของ ปฏิพัทธ์ กระแสอินทร์ (2509, อ้างถึงใน คณิต คล้ายจำแลง, 2534: 44) ที่ได้ศึกษาถึงอิทธิพลของภาพยนตร์ โทรทัศน์ ต่อพฤติกรรมเด็กวัยรุ่น พบว่า ภาพยนตร์ โทรทัศน์ ทำให้เด็กชอบเลียนแบบพระเอกและผู้ร้าย และมีผลต่อจิตใจและสุขภาพของเด็กวัยรุ่น สอดคล้องกับ การวิจัยของกฤษณา บุญพิทักษ์ (2547: 18-19) ที่ได้ศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนมัธยมศึกษา

เกี่ยวกับอิทธิพลของภาพยนตร์โทรทัศน์ ที่มีต่อพฤติกรรมการกระทำรุนแรงของวัยรุ่น พบว่า ความรุนแรงทางโทรทัศน์ที่มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับพฤติกรรมการกระทำรุนแรงที่เกิดขึ้นภายหลัง กล่าวคือ การแสดงบทบาทความรุนแรงทางโทรทัศน์จะส่งผลกระทบต่อระดับพฤติกรรมการกระทำรุนแรง และสอดคล้องกับงานวิจัยของ สุภาพันธุ์ รื่นสำราญ (2525, อ้างถึงใน สุชินทร์ ปรีดาสุริยชัย, 2543: 56) ได้กล่าวถึงสาเหตุของการทะเลาะวิวาทของนักเรียนนักศึกษา ว่ามีสาเหตุมาจากอิทธิพลของสื่อมวลชน

2. การได้รับอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนหรือรุ่นพี่ เป็นตัวแปรที่ได้รับการคัดเลือกเข้าสมการเป็นลำดับที่ 2 สามารถทำนายพฤติกรรมการกระทำรุนแรงเพิ่มขึ้นร้อยละ 4.2 ซึ่งจากการศึกษาพบว่าการได้รับอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนหรือรุ่นพี่กับพฤติกรรมการกระทำรุนแรงมีความสัมพันธ์กันทางบวก ($r = .628$) ซึ่งอธิบายได้ว่า สถาบันมีธรรมเนียมการรับน้อง โดยการให้รุ่นพี่เป็นคนดูแล และรุ่นน้องต้องเคารพเชื่อฟังรุ่นพี่ รุ่นพี่จึงสามารถชี้แนะให้กระทำการสิ่งต่าง ๆ ได้อย่างอิสระ เช่น หลายสถาบันจะมีธรรมเนียมที่ปลูกฝัง เช่น ไปตีเพื่อนต่างสถาบันเพื่อเอาเข็มขัด แสดงให้เป็นที่ยอมรับของกลุ่ม ซึ่งสอดคล้องกับ กอร์ดอน (Gordon, 1975: 179, อ้างถึงใน เต็มทิพย์ พานิชพันธุ์, 2550: 100) เด็กในวัยนี้ได้รับอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนหรือรุ่นพี่มากเพราะนักเรียนเริ่มมีอิสระจากผู้ใหญ่และเริ่มใช้ชีวิตในกลุ่มเพื่อนมากขึ้น ประกอบกับเด็กสามารถช่วยเหลือตัวเองได้มากขึ้นและต้องการอิสระมากขึ้น เด็กสามารถรับรู้ถึงระดับที่เข้าใจว่าการปฏิบัติของพ่อแม่ถูกต้องสมเหตุสมผลหรือไม่ และเริ่มเรียนรู้ว่าพ่อแม่บังคับใช้อำนาจบังคับให้ทำสิ่งต่าง ๆ มากเกินไปหรือเปล่า ทำให้เด็กเกิดความรู้สึกว่าตนเองถูกทอดทิ้งหรือเป็นปัญหาของคนในครอบครัวทำให้เด็กเกิดความน้อยเนื้อต่ำใจจึงหันไปหากกลุ่มเพื่อนแทน ซึ่งเด็กคิดว่าเพื่อนน่าจะให้คำปรึกษากับเด็กได้มากกว่าพ่อแม่ของเด็กเอง จากการศึกษาสามารถอธิบายได้ว่า เด็กในช่วงก่อนวัยรุ่นและวัยรุ่นอยู่ในช่วงพัฒนาการ ที่เรียกว่า ระยะเวลาแห่งการต่อต้านและปฏิเสธมาตรฐานของพ่อแม่และสังคม เด็กจะทำตามกลุ่มเพื่อนในระดับสูงสุด เพราะเด็กวัยนี้ต้องการการยอมรับจากกลุ่มเพื่อนหรือรุ่นพี่ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมของแบนดูรา (Bandura, 1967: 203, อ้างถึงใน สมพร สุทัศนีย์, 2530: 112-113) ที่กล่าวว่า การได้รับการเสริมแรงจากเพื่อน ๆ ในกลุ่มทั้งการแสดงความพึงพอใจ การให้คำชม การส่งเสริมเชียร์ การเข้าร่วมในการแสดงพฤติกรรมและอื่น ๆ ส่งผลให้เด็กแสดงพฤติกรรมการกระทำรุนแรงในระดับสูง เพราะการให้แรงเสริมดังกล่าวทำให้เด็กพึงพอใจ ภาคภูมิใจ ที่ตนได้รับการยอมรับจากเพื่อน มีความรู้สึกเป็นพวกเดียวกันกับเพื่อน และการให้แรงเสริมดังกล่าวยังทำให้เด็กรู้ว่าจะแสดงพฤติกรรมนั้นอีกหรือไม่ ทำให้พฤติกรรมการกระทำรุนแรงคงทนและมีความเข้มข้นขึ้น โดยการให้แรงเสริม จะทำหน้าที่กระตุ้นให้เกิดพฤติกรรมการกระทำรุนแรงง่ายขึ้น นอกจากนี้การเอาแบบอย่างจากเพื่อน ก็สามารถส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมการกระทำรุนแรงของวัยรุ่นได้ เพราะวัยรุ่นให้ความสำคัญต่อเพื่อนสูงมาก มีการเลียนแบบพฤติกรรมระหว่างกันทำตามกัน (สมทรัพย์ สุขอนันต์, 2546: 2) ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัย

ของ ผ่องพรรณ แววิเศษ (2534, อ้างถึงใน สุชินทร์ ปรีดาสุริยชัย, 2543: 56) ที่พบว่า สาเหตุของการก่อเหตุทะเลาะวิวาทของนักเรียนนักศึกษามาจากกลุ่มเพื่อน หากนักเรียนอยู่ในกลุ่มเพื่อนที่มีพฤติกรรมที่เหมาะสม ไม่ก่อเหตุทะเลาะวิวาท ก็จะส่งผลให้นักเรียนมีพฤติกรรมที่เหมาะสมด้วย หากนักเรียนอยู่ในกลุ่มเพื่อนที่มีพฤติกรรมไม่เหมาะสมก่อเหตุทะเลาะวิวาทก็จะทำให้นักเรียนเอาแบบอย่างเพื่อนได้ สอดคล้องกับสถาบันจิตวิทยาความมั่นคง (2543: 118-119) ได้ศึกษาการพัฒนาเยาวชนในสังคมไทย : ศึกษาเฉพาะกรณีการก่อเหตุทะเลาะวิวาทของนักเรียนนักศึกษา เช่น ต้องการเป็นที่ยอมรับ ต้องการความรัก ต้องการความปลอดภัย เมื่อมีปัญหาไม่รู้จะปรึกษาใคร จึงคิดว่าเพื่อนที่ดีที่สุด ที่เข้าใจกันดี ดังนั้น สิ่งใดที่เพื่อนเห็นว่าดี ถูกต้องจึงได้กระทำตาม ในที่สุดก็มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน เช่นการก่อเหตุทะเลาะวิวาท เป็นต้น

3. สัมพันธภาพภายในครอบครัว เป็นตัวแปรที่ได้รับการคัดเลือกเข้าสมการเป็นลำดับที่ 3 สามารถทำนายพฤติกรรมการกระทำรุนแรงเพิ่มขึ้นร้อยละ 0.6 ซึ่งจากการศึกษาพบว่า สัมพันธภาพภายในครอบครัว กับพฤติกรรมการกระทำรุนแรงมีความสัมพันธ์กันทางลบ ($r = -.048$) แสดงว่า สัมพันธภาพภายในครอบครัวยิ่งสูงขึ้น ส่งผลให้พฤติกรรมการกระทำรุนแรงลดลง ทั้งนี้เกิดจากการที่เด็กอยู่ในครอบครัวที่สมาชิกในครอบครัวมีความสัมพันธ์อันดีต่อกันอย่างมั่นคง มีความปรารถนาดีต่อกันด้วยความจริงใจ สมาชิกในครอบครัวมีความอบอุ่นใจและเต็มเปี่ยมไปด้วยความรัก และความเมตตา มีความศรัทธาและเห็นคุณค่าซึ่งกันและกัน มีเวลาอยู่ร่วมกันและทำกิจกรรมร่วมกันอย่างสม่ำเสมอ มีความรับผิดชอบรู้จักบทบาทและหน้าที่ของตน และในกรณีที่เกิดปัญหาขึ้นภายในครอบครัว สมาชิกทุกคนจะร่วมกันคลี่คลายปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น ซึ่งบรรยากาศในครอบครัวที่อบอุ่นมีความเอาใจใส่ดูแลซึ่งกันและกันนั้น จะส่งเสริมให้บุคคลมีพัฒนาการที่ดี เข้าใจบทบาทหน้าที่ ทำให้มีความมั่นคง มีความเชื่อมั่นหนักแน่น มีความเข้มแข็ง รู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง ส่งเสริมให้มีพฤติกรรมการกระทำรุนแรงอยู่ในระดับน้อย สามารถเลือกและตัดสินใจ จัดการกับปัญหาต่าง ๆ ได้ด้วยวิธีที่เหมาะสมโดยไม่ต้องใช้ความรุนแรง แสดงให้เห็นจากนักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่มีสัมพันธภาพภายในครอบครัวที่ดี มีความรัก ความเอาใจใส่ การปฏิบัติตัวภายในครอบครัว พ่อแม่/ผู้ปกครองแสดงถึงความรัก ความผูกพัน สนับสนุน มีความเห็นอกเห็นใจซึ่งกันและกัน มีการยอมรับและยกย่องนักเรียนด้วยความเหมาะสม มีเวลาใกล้ชิดพูดคุยรับฟังปัญหา และเหตุผลซึ่งกันและกัน รวมถึงมีการร่วมกันคิดและตัดสินใจในสถานการณ์ที่เป็นปัญหา เช่น การพูดคุยปรึกษากันหาหรือในเรื่องต่าง ๆ ทำกิจกรรมร่วมกันในวันหยุด การไปเที่ยวพักผ่อนด้วยกัน การปรับทุกข์ในปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น พร้อมทั้งยอมรับเหตุผลในความคิดเห็นและการกระทำของกันและกันอย่างเข้าใจมีผลช่วยให้นักเรียนมีพฤติกรรมการกระทำรุนแรงน้อยลง ซึ่งสัมพันธภาพภายในครอบครัวอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x} = 3.4988$) สอดคล้องกับงานวิจัยของ จงกลณี ตัญเจริญ (2540: 121) ศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างสัมพันธภาพของวัยรุ่นกับบิดามารดา การเห็นคุณค่าในตนเองกับการปรับตัวของวัยรุ่นตอนต้น

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนที่กำลังศึกษาในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1, 2 และ 3 ของโรงเรียนรัฐบาล อำเภอเมือง จังหวัดนครราชสีมา จำนวน 440 คน พบว่าสัมพันธ์ภาพของวัยรุ่นกับบิดามารดากับการปรับตัวของวัยรุ่นมีความสัมพันธ์กัน และงานวิจัยของ สมพิศ สุขวิฑูรย์ (2541:บทคัดย่อ) พบว่า ปัจจัยเสริมที่มีผลต่อการทำนายพฤติกรรมป้องกันยาเสพติดได้ดีที่สุด เป็นลำดับแรก คือ การมีครอบครัวที่อบอุ่น บิดามารดาอยู่ด้วยกันมีความรัก ความเอื้ออาทรต่อการได้รับการได้รับคำแนะนำที่ถูกต้องและการสนับสนุนที่ดีจากบิดามารดามีส่วนทำให้วัยรุ่นมีพฤติกรรมป้องกันการติดยาเสพติดในระดับสูง

4. การเห็นคุณค่าในตนเอง ไม่ถูกเลือกเข้าสมการในการทำนายพฤติกรรมการกระทำรุนแรงของนักเรียน แสดงว่าการเห็นคุณค่าในตนเองไม่สามารถทำนายพฤติกรรมการกระทำรุนแรงของนักเรียนกลุ่มนี้ได้ พบว่า การเห็นคุณค่าในตนเองมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการกระทำรุนแรง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($r = .105$) ทั้งนี้อธิบายได้ว่า การเห็นคุณค่าในตนเองเป็นสิ่งสำคัญในการพัฒนาบุคคลไปสู่การเป็นบุคคลที่มีคุณภาพ (Roger 1961, อ้างถึงใน ซีเมพร เจริญครบุรี, 2546: 2) ซึ่งรอย (Roy, 1984, อ้างถึงใน อารยา ด่านพานิช, 2542: 1) กล่าวว่าบุคคลที่มีความรู้สึกมีคุณค่าในตนเองในระดับสูงจะสามารถจัดการกับความขัดแย้ง ความตึงเครียดได้อย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ มอนนี่แฮม (Moneyham, 1991, อ้างถึงใน อารยา ด่านพานิช, 2542: 1) ก็สนับสนุนว่าผู้ที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองจะทำให้พฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบใช้อารมณ์ลดลง เมื่อพิจารณาจากการเห็นคุณค่าในตนเองอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.3262$) และจากข้อคำถามที่ว่า "ท่านมั่นใจว่าท่านเป็นคนสำคัญในครอบครัว" และ "ท่านมั่นใจว่าท่านสามารถเรียนจนจบได้เหมือนคนอื่น" มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.93$ และ 4.10 ตามลำดับ) แสดงว่านักเรียนส่วนใหญ่เป็นบุคคลที่มีความเชื่อมั่นในตนเอง มั่นใจว่าเป็นบุคคลสำคัญในครอบครัว เมื่อเขาเผชิญสถานการณ์ที่คับขันก็สามารถควบคุมอารมณ์เพื่อไม่ให้เกิดพฤติกรรมการกระทำรุนแรง เขาจะพยายามแก้ไขปัญหานั้นอย่างเต็มที่ ไม่ทอดทิ้ง ไม่กล่าวโทษผู้อื่น ทำร้ายตนเอง หรือผู้อื่น (มธุรสวงศ์คุณันดร, 2547: 127) ซึ่งสอดคล้องกับคูเปอร์สมิธ (Coopersmith, 1971: 340, อ้างถึงใน พรณิฉัตรประดับ, 2538: 72) ที่กล่าวว่าหากบุคคลรู้สึกว่าคุณค่า ไม่มีความสามารถ ไม่ได้รับการยอมรับยกย่องจากครอบครัวและสังคมจะทำให้ขาดความมั่นใจ มีการรับรู้ที่เบี่ยงเบนไปจากความเป็นจริง รู้สึกว่าตนเองมีปมด้อย อ่อนแอ ขาดความสุขจะใช้กลไกป้องกันตนเอง หลีกหนี ไม่ยอมรับคำชมเชย สิ้นหวัง ไม่ชอบตนเอง มีความยุ่งยากในการแก้ปัญหา และไม่สามารถสร้างสัมพันธ์ภาพที่ดีกับบุคคลอื่นได้ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ เจตน์สันต์ แดงสุวรรณ และคณะ (2539, อ้างถึงใน อารยา ด่านพานิช, 2542:30) ที่พบว่า นักศึกษาที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำมีพฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมีประสิทธิภavn้อย ส่วนนักเรียนที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองสูงมีพฤติกรรมการเผชิญปัญหาแบบมีประสิทธิภavn้อย เช่นเดียวกับการศึกษาของ ริชแมน (1992, อ้างถึงใน อารยา ด่านพานิช,

2542: 17) ที่พบว่า เมื่อนักเรียนมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมเพิ่มสูงขึ้นระดับการเห็นคุณค่าในตนเอง จะต่ำลง ในขณะที่การเห็นคุณค่าในตนเอง ไม่สามารถทำนายพฤติกรรมการกระทำรุนแรงได้ แม้ว่าการเห็นคุณค่าในตนเองจะมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการกระทำรุนแรง แต่พบว่า มีความสัมพันธ์ในระดับน้อย จึงไม่ได้รับคัดเลือกเข้าสู่สมการ

3. ข้อเสนอแนะ

3.1 ข้อเสนอแนะของการวิจัย

1. จากการวิจัย พบว่า การได้รับอิทธิพลจากสื่อเป็นตัวแปรที่สามารถทำนาย พฤติกรรมการกระทำรุนแรงของ นักเรียนชายอาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐม ดังนั้นสถาบันครอบครัว จึงเป็นสถาบันหลักที่ต้องเอาใจใส่ในการดูแลบุตรหลานในการตระหนักถึงปัญหาในการบริโภคสื่อ ต่าง ๆ ของนักเรียน ควรคัดเลือกสื่อที่มีความเหมาะสมกับวัยของเด็ก และมีเวลาใส่ใจที่จะดูสื่อ ไปพร้อมกับนักเรียนด้วย เพราะผู้ปกครองเป็นบุคคลที่ใกล้ชิดกับนักเรียนมากที่สุดจะได้แนะนำ การบริโภคสื่อต่าง ๆ ของนักเรียนว่ามีความเหมาะสมหรือไม่ เพื่อที่เด็กจะได้มีแนวความคิดในการ ตัดสินใจเลือกบริโภคสื่อที่มีความเหมาะสมกับตนเองด้วย ผู้ปกครองควรให้ความสนใจกับนักเรียน อย่างใกล้ชิดเนื่องจากระยะเวลาในการบริโภคสื่อย่อมส่งผลกระทบต่อเวลาว่างของนักเรียนที่สามารถนำไปใช้ ให้เป็นประโยชน์อย่างอื่น ในขณะที่เดียวกันโรงเรียนควรต้องหันมาเอาใจใส่ในการเลือกสื่อที่จะนำมา เผยแพร่ให้กับทางสถาบันว่าควรเป็นสื่อที่ไม่มีเนื้อหารุนแรง หรือเลือกที่มีเนื้อหาเป็นประโยชน์ ให้นักเรียนได้เรียนรู้ โดยชี้ให้เห็นประโยชน์ของการเลือกบริโภคสื่อที่ดี และชี้ให้เห็นโทษของสื่อที่สร้าง ผลกระทบในทางเสียหายแก่เด็กด้วย

2. จากการวิจัย พบว่า การได้รับอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนหรือรุ่นพี่ เป็นตัวแปร ที่สามารถทำนายพฤติกรรมการกระทำรุนแรงของนักเรียนชายอาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐม ดังนั้น ครอบครัวจึงควรหันมาสนใจนักเรียนให้มากขึ้น เพื่อเป็นการปูพื้นฐานที่สำคัญในการดำเนินชีวิต การที่นักเรียนได้ทำกิจกรรมร่วมกับครอบครัวเป็นสิ่งที่ควรส่งเสริมเพื่อสร้างความเข้มแข็งให้กับ ครอบครัวเป็นอย่างดี เพราะครอบครัวเป็นฐานแรกของการดำเนินชีวิตของนักเรียน ถ้านักเรียนได้รับการดูแลเอาใจใส่ไม่ปล่อยปละละเลย ก็จะไม่มีความเสี่ยงรอบ ๆ ตัวของนักเรียนมาทำให้นักเรียน เกิดพฤติกรรมการกระทำรุนแรงได้ ทางสถาบันควรช่วยกันเฝ้าระวังเรื่องการดูแลรุ่นน้อง การรับน้อง ของรุ่นพี่ ควรจะมีครูหรืออาจารย์ให้การแนะแนวและติดตามผลในการรับน้อง จะทำให้ไม่เกิดการขึ้น่า ในสิ่งที่ไม่เหมาะสมแก่นักเรียน ผู้วิจัยเชื่อว่าการแสดงพฤติกรรมการกระทำรุนแรงในรูปแบบต่าง ๆ ของนักเรียนจะลดน้อยลงได้

3. จากการวิจัยพบว่า สัมพันธภาพในครอบครัวเป็นตัวแปรที่สามารถทำนาย พฤติกรรมการกระทำรุนแรงของนักเรียนชายอาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐม ดังนั้นครอบครัว

ซึ่งเป็นสถาบันหลักของวัยรุ่นควรมีการส่งเสริมให้สมาชิกภายในครอบครัวมีความรักใคร่สามัคคีต่อกัน พ่อแม่ และผู้ปกครองควรมีเวลาในการอบรมบุตรหลานของตน ชี้แนะแนวทางที่ถูกต้องเหมาะสม เมื่อสังเกตเห็นสมาชิกในครอบครัวมีปัญหาหรือมีเรื่องไม่สบายใจ ควรมีการให้กำลังใจ และไม่สร้างความกดดันหรือความคาดหวังกับสมาชิกในครอบครัวในด้านต่าง ๆ สูงเกินไปในขณะเดียวกัน เมื่อมีความคิดเห็นไม่ตรงกัน ควรเปิดโอกาสให้สมาชิกในครอบครัวได้ใช้เหตุผลและรับฟังความคิดเห็นซึ่งกันและกันมีการถกเถียงอย่างสมเหตุสมผล และคอยชี้แนะตลอดจนให้คำปรึกษาแก่สมาชิกในครอบครัวมีการให้อภัยซึ่งกันและกัน มีการสอบถามเกี่ยวกับการคบเพื่อนและสังเกตพฤติกรรมของบุตรหลานรวมถึงเพื่อนหรือผู้ใกล้ชิดที่มาติดต่อคบหากับบุตรหลานของตน ครอบครัวควรมีกฎระเบียบ และหน้าที่ความรับผิดชอบของสมาชิกภายในครอบครัวอย่างชัดเจน และปฏิบัติต่อกันอย่างสม่ำเสมอรวมถึงมีการทำกิจกรรมต่าง ๆ ภายในครอบครัวร่วมกัน เพื่อให้เกิดความสนิทสนม และไม่ทำให้เกิดช่องว่างระหว่างวัย ครอบครัวควรให้ความร่วมมือกับทางสถาบัน และชุมชน ในการทำกิจกรรมต่าง ๆ หากบุตรหลานของตนมีพฤติกรรมการกระทำรุนแรงต่อผู้อื่น หรือต่อตนเอง ควรมีความเป็นธรรมโดยไม่เข้าข้างหรือตัดสินปัญหาโดยเข้าข้างสมาชิกของคนในครอบครัวในทางที่ไม่ถูกต้องเหมาะสม

3.2 ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

จากการที่ผู้วิจัยศึกษาตัวแปรที่สามารถทำนายพฤติกรรมการกระทำรุนแรงของนักเรียนชายอาชีวศึกษาในจังหวัดนครปฐม ทำให้ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังนี้

1. ควรมีการศึกษาวิจัยเชิงคุณภาพตัวแปรอื่นที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการกระทำรุนแรงของนักเรียนได้มากขึ้น เช่น กฎข้อบังคับของสถาบัน ค่านิยมในกลุ่มเพื่อนและรุ่นพี่ ประสบการณ์ที่พบเห็นเกี่ยวกับการกระทำรุนแรง เป็นต้น
2. ควรมีการศึกษาพฤติกรรมการกระทำรุนแรงของนักเรียนอย่างต่อเนื่องเพื่อใช้เป็นแนวทางในการยับยั้งปัญหาการกระทำรุนแรงของนักเรียนที่เกิดขึ้นในสังคมปัจจุบันต่อไป

รายการอ้างอิง

- Coopersmith, S. (1981). *The Antecedents of Self-Esteem*. Palo Alto, CA: Consulting Psychology Press.
- กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. (2546). “ผังมโนทัศน์และสาระการเรียนรู้แกนกลาง กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา พ.ศ. 2546.” (อัดสำเนา).
- กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข. (2549). *ความรุนแรงในวัยรุ่นไทย*. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์องค์การสงเคราะห์ทหารผ่านศึก.
- กรมอนามัย กองสุขศึกษา กระทรวงสาธารณสุข. (2542). *แนวคิด ทฤษฎี และการนำไปใช้ในการดำเนินงานสาธารณสุขและพัฒนาพฤติกรรมสุขภาพ*. นนทบุรี: โรงพิมพ์กองสุขภาพศึกษา สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข.
- กรรณิกา อ่างทอง. (2552). “พฤติกรรมกำบังกำกันการกระทำรุนแรงของนักเรียนวัยรุ่น ในเขตอำเภอเมืองนครปฐมจังหวัดนครปฐม.” *วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิตสาขาจิตวิทยาชุมชน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร*.
- กฤษณา บุญพิทักษ์. (2547). “ความคิดเห็นของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นเกี่ยวกับอิทธิพลของภาพยนตร์โทรทัศน์ที่มีต่อพฤติกรรมความก้าวร้าวของวัยรุ่น.” *วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิตสาขาวิชาคหกรรมศาสตร์ศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์*.
- กอบแก้ว ไทยีนยงศักดิ์. (2543). *ศึกษาเรื่องเนื้อหาความรุนแรงในภาพยนตร์โฆษณาที่ปรากฏในสื่อโทรทัศน์ระหว่าง พ.ศ. 2541-2542*. คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กิตติพัฒน์ นนทปัทมะตุล. (2530). “ครอบครัวที่มีคุณภาพ.” ใน *ครอบครัวผูกพันฉันใด*, 5-7. มูลนิธิเพื่อการพัฒนาเด็ก, บรรณาธิการ. กรุงเทพฯ: ภาพพิมพ์.
- กุญชรี้ คำชาย. (2547). *จิตวิทยาแนะแนวเด็กวัยรุ่น*. กรุงเทพมหานคร: คณะครุศาสตร์ สถาบันราชภัฏสวนสุนันทา.
- กุลวรรณ วิทยาวงศรุจิ. (2526). “การศึกษาความสัมพันธ์ในครอบครัวกับการปรับตัวของเด็กวัยรุ่น.” *วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิตสาขา จิตวิทยาการแนะแนว บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร*.
- เกษตรชัย และหีม. (2554). “ปัจจัยในการพยากรณ์พฤติกรรมการรังแกของนักเรียนโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามในจังหวัดสงขลา.” *วารสารสงขลานครินทร์ฉบับสังคมศาสตร์มนุษยศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์*.

- คณิต คล้ายจำแลง. (2534). “ปัจจัยบางประการที่มีผลต่อวัยรุ่นในการตีความเรื่องราวที่รับรู้จากภาพยนตร์โทรทัศน์เกี่ยวกับความรุนแรง.” วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- จกกลณี ด้อยเจริญ. (2540). “สัมพันธ์ภาพของวัยรุ่นกับบิดามารดาการเห็นคุณค่าในตนเองกับการปรับตัวของวัยรุ่นตอนต้น.” วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเอกอนามัยครอบครัว บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- จำลอง ลิลัน. (2551). “พฤติกรรมการป้องกันตนเองจากการติดยาเสพติดของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 อำเภอกันทรลักษ์ จังหวัดศรีสะเกษ.”
- จิรพัฒน์ พรหมสิทธิการ, ร.ต.อ. (2543). “ปัจจัยที่มีผลต่อการทะเลาะวิวาทของนักเรียนอาชีวศึกษา: ศึกษากรณีเฉพาะในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล.” วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชารัฐศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- จิราพร ไชเชนทร์. (2552). “ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุราษฎร์ธานีเขต1”. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาชุมชน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- เฉลย คงปริพันธ์.(2544). “ปัญหาและมาตรการป้องกันแก้ไขการทะเลาะวิวาทของนักศึกษากลุ่มช่างอุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีราชมงคลในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล.” ปริญญาครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง.
- ชไมพร เจริญครบุรี. (2543). “การสังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับการเห็นคุณค่าในตนเองตั้งแต่ปี พ.ศ. 2533-2543.” วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- ชาคริส จันทร์ห้วย. (2548). “พฤติกรรมการเผชิญปัญหาของนักเรียนสังกัดอาชีวศึกษาจังหวัดนครปฐม.” วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาชุมชน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ฐาศุภร์ จันประเสริฐ. (2553). “โครงสร้างทางสังคมที่เกี่ยวข้องกับความรุนแรงที่เด็กและเยาวชนถูกกระทำในโรงเรียน: กรณีศึกษาโรงเรียนแห่งหนึ่งในเขตภาคกลาง.” ปริญญาวิทยาศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาการวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ฐิติมา เก่งถนอมศักดิ์. (2546). “สาเหตุการทะเลาะวิวาทของนักเรียนในเขตกรุงเทพมหานคร.” วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชารัฐศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

- ณัฐภรณ์ โสภณทัต. (2557). “พฤติกรรมการใช้ความรุนแรง กรณีศึกษาการทะเลาะวิวาทของนักเรียนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร.” วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต สาขาวิชาเอกอนามัยสาธารณสุข บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- เต็มทิพย์ พานิชพันธุ์. (2550). “ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กและเยาวชนชายในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนเขต 2 จังหวัดราชบุรี.” วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาชุมชน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ทิพย์วัลย์ สุทิน. (2542). “ผลของการลิดรอนเสรีภาพที่มีต่อการต่อต้านทางจิต ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1”. คุรุศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ไทยรัฐ**, 20 มกราคม 2558; 15 กรกฎาคม 2560; 28 กุมภาพันธ์; 28 เมษายน 2561.
- ธีระพร อูวรรณโณ. (2529). **จิตวิทยาสังคม**. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นภาพร สังข์กระแสน์. (2546). “ผลการเตรียมมารดาเรื่องเพศศึกษาต่อความรู้เจตคติและการสอนเพศศึกษา บุตรสาววัยรุ่นตอนต้น.” วิทยานิพนธ์ปริญญาพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิตสาขาวิชาการพยาบาลครอบครัว บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- นวรรตน์ ศรีรัฐเพชร. (2539). “สัมพันธ์ภาพของพ่อแม่-ลูก กับรูปแบบการแก้ปัญหาความขัดแย้งระหว่างบุคคลของวัยรุ่น”. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิตสาขา จิตวิทยาพัฒนาการ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- นันทพันธ์ ชินล้ำประเสริฐ. (2546). “รายงานการวิจัย เรื่อง คุณภาพชีวิตกับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อคุณภาพชีวิตและความคิดคงอยู่ในวิชาชีพของพยาบาลวิชาชีพ สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา.” จดหมายเหตุวุฒิสภา คณะกรรมการวิจัยและพัฒนาของวุฒิสภา สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา.
- นิตานาด เปรมมณี. (2551). “ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการใช้ความรุนแรงของเด็กและเยาวชนหญิงกรณีทำร้ายร่างกาย: ศึกษาในเขตจังหวัดสมุทรสาคร.” ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาอาชญาวิทยาและงานยุติธรรม บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- นุชลดดา โรจนประภาพรรณ. (2541). “ความสัมพันธ์ระหว่างสัมพันธ์ภาพภายในครอบครัว การอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดากับความรู้สึกรู้สึกมีคุณค่าในตนเองของวัยรุ่นตอนต้น ที่ศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา อำเภออรัญประเทศ จังหวัดสระแก้ว.” วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาเอกอนามัยครอบครัว บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- บุญธรรม กิจปรีดาบริสุทธ์. (2540). **ระเบียบวิธีการวิจัยทางสังคมศาสตร์**. พิมพ์ครั้งที่ 7. ฉบับปรับปรุงใหม่ล่าสุด. กรุงเทพฯ: เจริญผล.

- บุญมา วรรณะวลัญช์. (2541). “การศึกษาวิเคราะห์พัฒนาการของหลักสูตรคณิตศาสตร์ ระดับมัธยมศึกษาสายสามัญ ตั้งแต่พุทธศักราช 2503 ถึงพุทธศักราช 2530.” วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- บุศรินทร์ คล่องพยาบาล. (2540). “ความรุนแรงในครอบครัว: ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการถูกทำร้ายของภรรยาในเขตอำเภอเมือง จังหวัดสระแก้ว.” วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเอกอนามัยสาธารณสุขศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- เบญจพร ปัญญา. (2549). “ทิศทางการสุขภาพจิตของเด็กและวัยรุ่นไทย.” **วารสารสถาบันสุขภาพจิตเด็ก-และวัยรุ่น 1, 5** (มกราคม-ธันวาคม 2549): 10-13.
- ปณิตา นิรยาพร. (2543). “ความสัมพันธ์เชิงปฏิสัมพันธ์ระหว่างการเปิดรับสื่อมวลชนที่เนื้อหารุนแรงและสภาพแวดล้อมทางสังคมต่อพฤติกรรมของวัยรุ่นชาย”. วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวารสารสนเทศ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ประภัสสร ชโลธร. (2550). “ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการกระทำความรุนแรงของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ในเขตอำเภอเมือง จังหวัดสุรินทร์.” วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาชุมชนบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ประยูรศรี มณีสร. (2532). **จิตวิทยาวัยรุ่น**. กรุงเทพมหานคร: ม.ป.ท.
- พจนารถ สารพัด. (2546). “การศึกษาการเห็นคุณค่าในตนเองของนิสิตพยาบาลศาสตร์มหาวิทยาลัยบูรพา.” มหาวิทยาลัยบูรพา, เชียงใหม่.
- พจนารถ สารพัด. (2546). “การศึกษาเปรียบเทียบการเห็นคุณค่าในตนเองของเยาวชนในสถานพินิจคุ้มครองเด็กและเยาวชนที่มีบุคลิกภาพแตกต่างกัน.” วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาพัฒนาการ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- พรดี ลิ้มปรัดนากร. (2547). “ผลของโปรแกรมสุขศึกษาโดยประยุกต์ใช้การเสริมสร้างทักษะชีวิตด้วยการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมที่มีผลต่อทักษะชีวิตในการป้องกันพฤติกรรมความรุนแรงของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนมัธยมวัดดุสิตดาราม.” ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิตสาขาวิชาสุขศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- พรพรรณ พงศ์สุพัฒน์. (2542). “ความเครียดและพฤติกรรมการเผชิญภาวะความเครียดของพยาบาลในโรงพยาบาลศิริราช.” วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาอุตสาหกรรม บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- พรเพ็ญ เพชรสุขศิริ. (2531). “รายงานการวิจัยเรื่อง การศึกษาปัจจัยที่มีผลกระทบต่อความรุนแรงและความก้าวร้าวของเยาวชนไทย.” กรุงเทพมหานคร: เอสแอนด์จีกราฟฟิค.
- พรรณทิพย์ ศิริวรรณบุศย์. (2530). **ทฤษฎีจิตวิทยาพัฒนาการ**. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- พรณี ฉันทประดับ. (2538). “ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้สึกมีคุณค่าในตนเอง การสนับสนุนทางสังคม กับพฤติกรรมการเผชิญความเครียดในหญิงตั้งครรภ์ที่มีภาวะเสี่ยง.” วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาพยาบาลแม่และเด็ก บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยมหิดล.
- พิไลวรรณ มนะสุทธิ. (2544). “การศึกษาสัมพันธ์ระหว่างสัมพันธภาพในครอบครัว การบรรลุลูกตามขั้นพัฒนาการ และการวางแผนการดำเนินชีวิตของวัยรุ่นใหญ่ตอนต้นในเขตกรุงเทพมหานคร.” วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาพัฒนาการ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- เพ็ญนภา คงเป็นสุข. (2551). “ปัจจัยที่มีผลต่อการใช้ความรุนแรงของวัยรุ่นชายต่อคูรัก: ศึกษาเฉพาะศูนย์บริการการศึกษานอกโรงเรียนเขตบางขุนเทียน เขตราชบุรีบูรณะ และเขตจอมทอง.” ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาอาชีวศึกษาและงานยุติธรรม บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ภัทรินาฏ บุญชู. (2543). “ความชุกของภาวะซึมเศร้าและความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านจิต-สังคมกับภาวะซึมเศร้าของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จังหวัดอุบลราชธานี.” วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต แพทยศาสตร์ (สุขภาพจิต) บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ภัทรินาฏ บุญชู. (2543). “ความชุกของภาวะซึมเศร้าและความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านจิตสังคมกับภาวะซึมเศร้าของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จังหวัดอุบลราชธานี.” วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต. แพทยศาสตร์ (สุขภาพจิต) จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. บัณฑิตวิทยาลัย.
- มธุรส วงศ์คุณันดร. (2547). **พฤติกรรมการเผชิญปัญหาของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา ช่วงชั้นที่ 3 ในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาราชบุรี เขต 1 อำเภอเมือง จังหวัดราชบุรี.** กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ยงยุทธ วงศ์ภิรมย์ศานติ์. (2547). “การวิจัยและพัฒนากาเรียนรู้เพื่อคุณภาพการศึกษา: รายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์โครงการ.” สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สวก.), กรมสุขภาพจิต: กรุงเทพมหานคร.
- รพีพร เพชรรัตน์. (2550). “พฤติกรรมการใช้ความรุนแรงต่อผู้อื่นของวัยรุ่นในเขตอำเภอเมืองจังหวัดสงขลา.” วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาและการแนะแนว บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- รักษณาวรรณ เสาทอง. (2556). “ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดเขตพื้นที่การประถมศึกษาราชบุรีเขต 2 อำเภอโพธาราม จังหวัดราชบุรี.” วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาชุมชน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2526). **พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525.** พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์อักษรเจริญทัศน์.

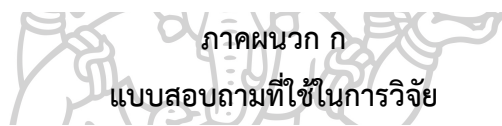
- ริชฉิน อินทรทูต. (2545). “อิทธิพลตัวละครโทรทัศน์ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศกับทัศนคติการเลียนแบบพฤติกรรมของนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสตรีสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร.” วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ลิขิต กาญจนารณ. (2547). **สุขภาพจิต**. พิมพ์ครั้งที่ 3. นครปฐม: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- วินัย เกตุพันธุ์. (2539). “การวิเคราะห์สาเหตุการยกพวกทำร้ายร่างกายซึ่งกันและกันของนักเรียนอาชีวศึกษาชายในเขตกรุงเทพมหานคร.” ปริญญาสังคมศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาอาชีวศึกษาและงานยุติธรรม บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- วิโรจน์ อารีย์กุล. (2553). **การดูแลสุขภาพและการให้คำแนะนำวัยรุ่น**. พิมพ์โดยกองกุมารเวชกรรม, วิทยาลัยแพทยศาสตร์พระมงกุฎเกล้า. กรุงเทพมหานคร: บริษัท รุ่งศิลป์การพิมพ์ (1997) จำกัด.
- ศรัญญา อารณพิโมกษ์. (2547). “ความคิดเห็นของนักเรียนอาชีวศึกษาในจังหวัดสงขลาต่อการก่อเหตุทะเลาะวิวาทร้ายร่างกาย.” วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชารัฐศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ศรีเรือน แก้วกังวาล. (2549). **จิตวิทยาพัฒนาการ**. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์แพรวทิพย์อินเตอร์ เนอชั่นแนล.
- สถาบันจิตวิทยาและความมั่นคง. (2543). “เอกสารศึกษาเฉพาะกรณี เรื่องการพัฒนาเยาวชนในสังคมไทย: ศึกษาเฉพาะกรณีการก่อเหตุทะเลาะวิวาทของนักเรียน.” 18 สิงหาคม 2543.
- สมทรัพย์ สุขอนันต์. (2546). “วัยใส วัยรุ่น วัยวุ่น วัยแห่งความเสี่ยง.” เอกสารในการอบรมเรื่องแนวทางด้านจิตวิทยาชุมชนเพื่อป้องกันปัญหาวัยรุ่น: การให้ความรู้ผู้ประกอบการเพื่อป้องกันปัญหาวัยรุ่นเสนอที่มหาวิทยาลัยศิลปากร, 24 กรกฎาคม 2546. (อัดสำเนา).
- สมพร สุทัศนีย์, หม่อมราชวงศ์. (2530). “ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์เชิงสาเหตุกับพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนในเขตกรุงเทพมหานคร.” วิทยานิพนธ์ปริญญาคุชฎีบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาบัณฑิต วิทยาลัยจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สมพิศ สุขวิฑูรย์. (2541). **ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมในการป้องกันการติดยาเสพติด ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในประเทศ**. กรุงเทพมหานคร: สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ.
- สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต. (2543). **ทฤษฎีและเทคนิคการปรับพฤติกรรม**. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สมหมาย กาญจนานา. (2531). “การวิเคราะห์สาเหตุของความรุนแรงของการกระทำผิดเกี่ยวกับชีวิตร่างกายของเยาวชน.” ปริญญาสังคมศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาอาชีวศึกษาและงานยุติธรรม บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.

- สมิธ วุฒิสวัสดิ์. (2552). “การศึกษาสัมพันธภาพในครอบครัวของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2.” บัณฑิตวิทยาลัย
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สมิธ วุฒิสวัสดิ์. (2552). “การศึกษาสัมพันธภาพในครอบครัวของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2.” ปริญญา
การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาและการแนะแนว บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สำนักพัฒนาระบบงานยุติธรรมเด็กและเยาวชน กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน. (2558).
รายงานสถิติประจำปี พ.ศ. 2558. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์กระทรวงยุติธรรม.
- สิทธิโชค วรานุสันติกุล. (2542). **จิตวิทยาการจัดการพฤติกรรมมนุษย์.** พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร:
ห้างหุ้นส่วนจำกัด อักษรบัณฑิต.
- สุกิจ ไวกวฒนากร. (2542) “ความคิดเห็นที่มีต่อภาพความรุนแรงในการนำเสนอข่าวอาชญากรรมและข่าว
อุบัติเหตุในสื่อมวลชนของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย.” วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต นิเทศ
ศาสตร์ (การสื่อสารมวลชน) บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุชา จันทร์เอม และ สุรางค์ จันทร์เอม. (2530). **จิตวิทยาเด็กเกเร.** กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ไทย
วัฒนาพานิช.
- สุชา จันทร์เอม. (2529). **จิตวิทยาวัยรุ่น.** กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช.
- สุชินทร์ ปรีดาสุริยชัย, ร.ต.อ. (2520). “การปลูกฝังค่านิยม ความเชื่อ และทัศนคติ ที่มีผลต่อการ
ทะเลาะวิวาทของนักเรียนอาชีวศึกษา.” วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิตสาขาวิชาสังคมวิทยา
บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุชินทร์ ปรีดาสุริยชัย. (2002). “การปลูกฝังค่านิยม ความเชื่อ และทัศนคติ ที่มีผลต่อการทะเลาะวิวาท
ของนักเรียนอาชีวศึกษา.” วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิตสาขาวิชาสังคมวิทยา บัณฑิต
วิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุทธิลักษณ์ นาคสุสุข. (2544). “ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อระดับสุขภาพจิตของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ตอนต้นในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร.” วิทยานิพนธ์ปริญญาสังคมสงเคราะห์ศาสตรมหา
บัณฑิต สาขาวิชาการจัดการโครงสร้างสวัสดิการสังคม บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยหัวเฉียว
เฉลิมพระเกียรติ.
- สุพัชรี หนูใหญ่. (2544). “ความสัมพันธ์ในครอบครัวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตนักศึกษา
มหาวิทยาลัยของรัฐ ในกรุงเทพมหานคร.” ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิตสาขาคหกรรมศา
สตรศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- สุรชนี เปี่ยมญาติ. (2536). “การใช้หนังสือบำบัดความก้าวร้าวของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5
โรงเรียนวัดประหาระปือธรรมสังกัดกรุงเทพมหานคร.” ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิตสาขา
วิชาเอกบรรณารักษศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

- สุวรี ศิวะแพทย์. (2549). **จิตวิทยาทั่วไป**. กรุงเทพมหานคร: โอเดียนสโตร์.
- โสภา ขปิลมันน์. (2536). **บุคลิกภาพและพัฒนาการ: แนวโน้มสู่พฤติกรรมปกติและการมีพฤติกรรม
เบี่ยงเบนของเด็กและเยาวชน**. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ โอ.เอส.พรีนติ้ง เฮาส์.
- อนุช อาภาภิรม. (2543). **ฉากความรุนแรงในยุคโยกาวัด**. กรุงเทพมหานคร: อมรินทร์พรีนติ้งแอนด์
พับลิชชิ่งจำกัด (มหาชน).
- อรณลิน ไชยวสุ. (2547). “พฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนชายระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 ที่อ่านหนังสือ
การ์ตูนและเล่นเกมคอมพิวเตอร์ที่มีเนื้อหารุนแรง.” วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชา
จิตวิทยาพัฒนาการ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อัจฉริยา เลิศอนันต์วรกุล. (2548). “ความสัมพันธ์ระหว่างการแสวงหาการสัมผัส ความก้าวร้าว และ
ความปรารถนาในการใช้สื่อที่รุนแรงเพื่อความบันเทิงของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย.”
วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาสังคม บัณฑิตวิทยาลัยจุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.
- อารยา ด่านพานิช. (2542). “การศึกษาเปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเองกับ
พฤติกรรมการเผชิญปัญหาของเยาวชนผู้กระทำผิดชายและหญิง ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็ก
และเยาวชนกลาง.” สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา คณะศิลปศาสตร์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- อารีญา นุชอนงค์. (2541). “ความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการสื่อสารในครอบครัวกับความก้าวร้าวของ
วัยรุ่น.” วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาคหกรรมศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- อุมาพร ตรังคสมบัติ. (2543). **จิตบำบัดและการให้คำปรึกษาครอบครัว**. พิมพ์ครั้งที่ 2.
กรุงเทพมหานคร: เฟื่องฟ้าพรีนติ้ง จำกัด.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
แบบสอบถามที่ใช้ในการวิจัย

แบบสอบถาม

เรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการกระทำรุนแรง ของนักเรียนชายระดับอาชีวศึกษาจังหวัด นครปฐมสังกัดอาชีวศึกษา จังหวัดนครปฐม

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามฉบับนี้จัดทำขึ้นเพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการกระทำรุนแรง ของนักเรียนชายระดับอาชีวศึกษาจังหวัดนครปฐมสังกัดอาชีวศึกษา จังหวัดนครปฐม

2. แบบสอบถามฉบับนี้ แบ่งออกเป็น 6 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคล

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับพฤติกรรมการกระทำรุนแรง

ตอนที่ 3 แบบสอบถามเกี่ยวกับการเห็นคุณค่าในตนเอง

ตอนที่ 4 แบบสอบถามเกี่ยวกับการได้รับอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนหรือรุ่นพี่

ตอนที่ 5 แบบสอบถามเกี่ยวกับการได้รับอิทธิพลจากสื่อของนักเรียน

ตอนที่ 6 แบบสอบถามเกี่ยวกับสัมพันธภาพภายในครอบครัว

ทั้งนี้ นักเรียนสามารถแสดงความคิดเห็นได้อย่างอิสระ คำตอบของนักเรียนจะไม่มีข้อใด ถูกต้องหรือผิด และไม่มีผลกระทบต่อผลการเรียนแต่อย่างใด ในการตอบแบบสอบถาม นักเรียนไม่ต้องลงชื่อ คำตอบทั้งหมดจะเก็บไว้เป็นความลับ ไม่มีการเปิดเผยให้ผู้อื่นทราบ ดังนั้นขอให้นักเรียนตอบแบบสอบถามตามความเป็นจริง และครบทุกข้อ

ผู้วิจัยขอขอบคุณนักเรียนทุกคนที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามครั้งนี้

นางสาวปติตตา รัตนจิระพงศ์

นักศึกษาปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาชุมชน

ภาควิชาจิตวิทยาและการแนะแนว มหาวิทยาลัยศิลปากร

แบบสอบถาม

ตอนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคล

คำชี้แจง ให้นักเรียนตอบคำถามในแต่ละข้อโดยทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง () ที่ตรงกับข้อมูลส่วนตัวของนักเรียนตามที่เป็นจริง และต้องตอบคำถามให้ครบทุกข้อ

1. ผู้ตอบกำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นใด
 1. ปวช.ปีที่ 1 2. ปวช.ปีที่ 2 3. ปวช.ปีที่ 3
2. ผู้ตอบมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในระดับใด (ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560)
 1. ระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมต่ำกว่า 2.00
 2. ระดับคะแนนเฉลี่ยสะสม 2.00 – 3.00
 3. ระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมตั้งแต่ 3.01-4.00
3. ความพอเพียงของรายได้ในครอบครัวของผู้ตอบอยู่ในระดับใด
 1. พอใช้ และเหลือเก็บ
 2. พอใช้ แต่ไม่เหลือเก็บ
 3. ไม่พอใช้
 4. ไม่พอใช้ และมีหนี้สิน
4. ผู้ตอบเคยมีประสบการณ์การถูกลงโทษทางกายอย่างรุนแรงจากครอบครัวหรือไม่
 1. เคย 2. ไม่เคย
5. ผู้ตอบมีลักษณะการพักอาศัยในระหว่างเรียนแบบใด
 1. อยู่กับบิดาและมารดา
 2. อยู่กับบิดาหรือมารดา
 3. อยู่กับญาติ/ผู้อื่น
 4. อยู่ตามลำพัง

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับพฤติกรรมกระทำรุนแรง

คำชี้แจง ให้นักเรียนเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับการปฏิบัติของตัวนักเรียนเพียงคำตอบเดียว โดยคำตอบมี 5 ตัวเลือก ดังนี้

- มากที่สุด หากผู้ตอบมีการปฏิบัติตามลักษณะเช่นนั้นในระดับมากที่สุด
 มาก หากผู้ตอบมีการปฏิบัติตามลักษณะเช่นนั้นระดับมาก
 ปานกลาง หากผู้ตอบมีการปฏิบัติตามลักษณะเช่นนั้นในระดับปานกลาง
 น้อย หากผู้ตอบมีการปฏิบัติตามลักษณะเช่นนั้นในระดับน้อย
 น้อยที่สุด หากผู้ตอบมีการปฏิบัติตามลักษณะเช่นนั้นในระดับน้อยที่สุด

ข้อที่	ท่านมีการกระทำ หรือปฏิบัติตามข้อความต่อไปนี้ ในระดับใด	ระดับการปฏิบัติ				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1	เมื่อผู้ปกครองของท่านดูว่ากล่าวจนท่านรู้สึกไม่พอใจ ท่านจะทำร้ายตัวเองให้เจ็บปวด เช่น ชกข้างฝา เพื่อเป็นการระบายอารมณ์					
2	เมื่อมีคนรอบข้างมาทำให้ท่านรู้สึกไม่พอใจ ท่านจะตบโต๊ะหรือกระแทกเก้าอี้ที่พื้นอย่างแรงเพื่อแสดงให้คนอื่นรู้ว่าโกรธมาก					
3	เมื่อทำอะไรไม่ได้ตามที่หวังท่านจะทุบตี ทำร้ายตัวเอง					
4	เมื่อพ่อแม่ไม่เชื่อของที่ท่านต้องการให้ เช่น มอเตอร์ไซค์ มือถือ เป็นต้น ท่านจะทำร้ายตัวเองให้บาดเจ็บ เพื่อเป็นการระบายความไม่พอใจ					
5	เมื่อท่านไม่ได้สิ่งที่ต้องการหรือถูกขัดใจท่านทำร้ายตัวเอง เช่น ชกกำแพง ตะเกาอี้					
6	เมื่อท่านทำผิดและถูกผู้ปกครองลงโทษอย่างหนัก จนท่านเกิดความรู้สึกไม่พอใจ ท่านจะระบายอารมณ์โดยการทำร้ายตัวเอง เช่น ดึง ทั้งผมตัวเอง เพื่อให้เกิดความรู้สึกเจ็บปวด					
7	เมื่อถูกคนรักหรือเพื่อนสนิทบอกเลิกคบ ท่านจะระบายอารมณ์ด้วยการทำร้ายตัวเอง เช่น ชกกำแพง กระชก เก้าอี้ เป็นต้น					
8	เมื่อถูกอาจารย์ดู หรือว่ากล่าวจนท่านรู้สึกไม่พอใจท่านจะระบายอารมณ์ด้วยการ ไปเตะบอล หรือเล่นกีฬา เป็นต้น					
9	เมื่อทะเลาะกับแฟนหรือเพื่อนสนิทแต่ท่านทำอะไรเขาไม่ได้ ท่านก็จะทำร้ายตัวเองให้เจ็บปวดด้วยวิธีต่าง ๆ เช่น ตะเกา คีตัวเอง หรือสิ่งของ เป็นต้น					

ข้อที่	ท่านมีการกระทำ หรือปฏิบัติตามข้อความต่อไปนี้ในระดับใด	ระดับการปฏิบัติ				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
10	เมื่อถูกครูดุ หรือลงโทษ แล้วท่านไม่พอใจท่านจะขว้างปาข้าวของ ชกโต๊ะ เตะเก้าอี้ เพื่อเป็นการระบายอารมณ์ เป็นต้น					
11	เมื่อท่านรู้สึกไม่พอใจการกระทำของแฟนหรือเพื่อนสนิท ท่านจะทำร้ายตัวเองให้เจ็บปวด เพื่อให้บุคคลนั้นรู้สึกผิด					
12	เมื่อท่านรู้สึกคับแค้นใจ เมื่อแก้ปัญหาบางอย่างไม่ได้ท่านจะทำร้ายตัวเองเพื่อเป็นการระบายความแค้น เช่น ทบหัว จิกผม ชกกำแพง เป็นต้น					
13	เมื่อเพื่อนหรือรุ่นพี่มาแกล้งท่านแล้วท่านรู้สึกโกรธแต่ไม่สามารถตอบโต้ได้ ท่านจะทุบโต๊ะ เตะเก้าอี้ให้ตัวเองรู้สึกเจ็บ เพื่อเป็นการระบายอารมณ์					
14	เมื่อพ่อแม่หรือผู้ปกครองห้ามมิให้ท่านไปเที่ยวกับเพื่อน แล้วท่านเกิดความไม่พอใจแต่ไม่สามารถทำอะไรได้ ท่านจะระบายอารมณ์ด้วยการทำลายข้าวของ เช่น เตะเก้าอี้ ประตู ให้เกิดความเสียหาย					
15	เมื่อท่านถูกพ่อแม่ หรือครูทำโทษ และท่านรู้สึกไม่เป็นธรรม ท่านจะทำร้ายตัวเองเพื่อเป็นการระบายอารมณ์					
16	เมื่อท่านคาดหวังว่าจะแข่งกีฬา หรือสอบแข่งขันให้ชนะ แต่เมื่อไม่เป็นดังหวัง ท่านจะทำร้ายตัวเองเพื่อเป็นการระบายความไม่พอใจ					
17	เมื่อท่านสอบตก หรือไปมีเรื่องทะเลาะวิวาทกับผู้อื่น จนถูกผู้ปกครองทำโทษอย่างรุนแรง แล้วท่านเกิดความไม่พอใจ ท่านจะเตะโต๊ะ ชกประตู ทำร้ายตนเองเพื่อระบายอารมณ์					
18	เมื่อทะเลาะกับแฟนหรือเพื่อนสนิท แล้วท่านรู้สึกไม่พอใจ ท่านจะไปทำกิจกรรมอื่น เช่น ปลูกต้นไม้ เดินเล่น เพื่อเป็นการระบายอารมณ์					
19	เมื่อท่านแข่งกีฬา หรือไปสอบแข่งขัน แล้วผลการตัดสินไม่มีความเป็นธรรม ท่านรู้สึกคับแค้นใจแต่ไม่สามารถทำอะไรได้ ท่านจะระบายอารมณ์โดยการทำลายสิ่งของ หรือใช้กำลังทำให้ตนเองเจ็บปวด					

ข้อที่	ท่านมีการกระทำ หรือปฏิบัติตนตามข้อความต่อไปนี้ในระดับใด	ระดับการปฏิบัติ				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
20	เมื่อมีคนมาทำให้ท่านไม่พอใจอย่างมาก ท่านจะระบายอารมณ์ด้วยการไปทำกิจกรรมอย่างอื่น					
21	เมื่อท่านตั้งใจเก็บเงินเพื่อซื้อสิ่งของที่ต้องการ เช่น มอเตอร์ไซค์ หรือ มือถือ แล้วท่านทำงัดหักหาย ท่านจะระบายความคับแค้นใจด้วยทำลายสิ่งของ					
22	เมื่อเพื่อนหรือแฟน ไม่ยอมรับการตัดสินใจของท่าน ทำให้ท่านรู้สึกไม่พอใจอย่างมาก ท่านจะทำร้ายตัวเองให้เจ็บปวด เพื่อให้อีกฝ่ายรู้สึกผิด					
23	เมื่อท่านถูกพ่อแม่ หรือครูทำโทษ และท่านรู้สึกไม่เป็นธรรม ท่านจะเตะหมา หรือแมวเพื่อเป็นการระบายอารมณ์					
24	ถ้าเพื่อนของท่านทำให้ท่านไม่พอใจ ท่านจะตบศีรษะ ผลักตีเพื่อน เพื่อเป็นการระบายอารมณ์					
25	เมื่อเพื่อนไม่ให้ความช่วยเหลือ ท่านใช้สมุด/หนังสือ ตีหัวเพื่อนเพื่อเป็นการแสดงความไม่พอใจ					
26	เมื่อท่านเห็นบุคคลอื่นมาขูดขีดรถหรือทำลายของของท่านเสียหาย ท่านจะตรงเข้าไปทำร้ายบุคคลนั้น ด้วยการผลักหรือชกให้ผู้นั้นรู้สึกเจ็บปวดเพื่อเป็นการระบายความไม่พอใจ					
27	เมื่อแฟนหรือเพื่อนสนิทของท่านปฏิเสธคำขอร้องของท่าน ทำให้ท่านไม่พอใจท่านจะกระชาก หรือผลัก เพื่อเป็นการระบายอารมณ์					
28	เมื่อพี่หรือน้องของท่านมาชกท่านอย่างไม่มีเหตุผล ท่านจะตอบโต้ด้วยการ ผลักอก ขว้างของใส่ ดึงเสื้อ เป็นต้น					
29	เมื่อท่านขับรถหรือขี่มอเตอร์ไซค์อยู่แล้วมีผู้อื่นมาปาดหน้าในระยาระยะชั้นชิดทำให้ท่านเกือบประสบอุบัติเหตุ ท่านจะแก้แค้นด้วยการเข้าไปทำร้ายร่างกาย เช่น ชก ต่อย กระชากเสื้อ เป็นต้น					
30	เมื่อท่านทะเลาะกับพี่หรือน้องแล้วถูกทำร้ายร่างกายก่อน ท่านจะหาทางทำให้ผู้นั้นเจ็บตัว เช่น ผลัก ปาสิ่งของใส่ เป็นต้น					

ข้อที่	ท่านมีการกระทำ หรือปฏิบัติตามข้อความต่อไปนี้ในระดับใด	ระดับการปฏิบัติ				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
31	เมื่อมีคนมาทำร้ายท่านด้วยอาวุธ ท่านจะทำการแก้แค้นโดยการใช้อาวุธหรือของมีคมทำร้ายผู้นั้นบ้าง					
32	ในช่วงโมงพลศึกษาท่านแกล้งผู้ที่เคยแกล้งท่านให้เจ็บตัว					
33	เมื่อท่านถูกเพื่อนทำร้ายร่างกายจนเจ็บ ท่านจะหาโอกาสเอาคืน เช่น ผลัก ตบหัว กระชากเสื้อ เป็นต้น					
34	เมื่อบุคคลอื่นเดินมาเหยียบเท้าท่านแล้วไม่ขอโทษท่านจะแก้แค้นด้วยการเหยียบกลับคืนให้ผู้นั้นเจ็บตัว					
35	เมื่อมีคนมาทำร้าย ท่านจนบาดเจ็บท่านจะตอบโต้คนนั้นด้วยการ ผลัก ชก เตะ ต่อย เพื่อเป็นการป้องกันตัว					
36	เมื่อเพื่อนทำให้ท่านรู้สึกเจ็บ ท่านจะป้องกันตัวเองทันที เช่น ผลัก ชก เตะ เป็นต้น					
37	เมื่อมีบุคคลมาทำร้ายท่านหรือเพื่อนของท่านท่านจะป้องกันด้วยการขว้างปาสิ่งของใส่ หรือทำให้อีกฝ่ายได้รับบาดเจ็บ					
38	เมื่อมีเรื่องทะเลาะวิวาทท่านจะใช้ของมีคม หรืออาวุธทำร้ายฝ่ายตรงข้ามเพื่อเป็นการป้องกันตัว					
39	เมื่อท่านและกลุ่มเพื่อนของท่านถูกคนทำร้ายท่านจะป้องกันตนเองด้วยการ ผลัก ตี ต่อย หรือใช้อาวุธทำร้ายอีกฝ่าย เป็นต้น					
40	เมื่อท่านขับรถหรือมอเตอร์ไซด์ แล้วมีผู้อื่นมาดักทำร้ายท่านจนบาดเจ็บ ท่านจะสู้บุคคลนั้นด้วยการ ต่อย ผลัก ตี เตะ เป็นต้น					

ตอนที่ 3 แบบสอบถามเกี่ยวกับการเห็นคุณค่าในตนเอง

คำชี้แจง ให้นักเรียนเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความคิดเห็นของตัวนักเรียนเพียงคำตอบเดียว โดยคำตอบมี 5 ตัวเลือก ดังนี้

- มากที่สุด หากผู้ตอบมีความคิดเห็นลักษณะเช่นนั้นในระดับมากที่สุด
 มาก หากผู้ตอบมีความคิดเห็นลักษณะเช่นนั้นระดับมาก
 ปานกลาง หากผู้ตอบมีความคิดเห็นลักษณะเช่นนั้นในระดับปานกลาง
 น้อย หากผู้ตอบมีความคิดเห็นลักษณะเช่นนั้นในระดับน้อย
 น้อยที่สุด หากผู้ตอบมีความคิดเห็นลักษณะเช่นนั้นในระดับน้อยที่สุด

ข้อที่	ท่านเห็นด้วยกับข้อความต่อไปนี้ในระดับใด	ระดับความคิดเห็น				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1	ท่านมั่นใจว่าท่านเป็นคนสำคัญในครอบครัว					
2	ท่านมั่นใจว่าท่านสามารถเป็นที่ปรึกษาให้ผู้อื่นได้					
3	ท่านคิดว่าท่านเป็นคนมีความสามารถเหมือนกับคนอื่น ๆ					
4	ท่านรู้สึกว่าคุณพอใจในสิ่งที่มีอยู่ในปัจจุบัน					
5	ท่านรู้สึกว่าท่านทำอะไรก็ไม่สำเร็จ					
6	ท่านรู้สึกว่ามีความมั่นใจในการทำสิ่งต่าง ๆ ให้สำเร็จได้					
7	ท่านมั่นใจว่าสามารถเป็นที่พึ่งของเพื่อน หรือคนในครอบครัวได้					
8	ท่านรู้สึกว่าตัวเองล้มเหลวในชีวิต					
9	เมื่อมีงานกลุ่มท่านรู้สึกว่าจำเป็นต้องไปขอเพื่อนอยู่กลุ่มด้วยเสมอ					
10	ท่านมั่นใจว่าท่านสามารถเรียนจนจบได้เหมือนคนอื่น					
11	ท่านคิดว่าท่านสามารถทำกิจกรรมต่าง ๆ ให้สำเร็จได้ด้วยตัวเอง					
12	ท่านมั่นใจว่าท่านสามารถควบคุมอารมณ์โกรธของตัวเองได้					
13	ท่านมั่นใจว่าท่านสามารถเอาชนะอุปสรรคในชีวิตได้					
14	ท่านคิดว่าท่านสามารถตัดสินใจได้อย่างถูกต้องในการแก้ปัญหา					
15	ท่านมั่นใจว่าเมื่อท่านได้รับมอบหมายให้ทำงานใด ท่านสามารถทำได้สำเร็จทันตามเวลา					
16	ท่านคิดว่าตัวท่านยอมแพ้อะไรต่าง ๆ ได้โดยง่าย					
17	ท่านรู้สึกว่าท่านไม่กล้าตัดสินใจเพราะกลัวเกิดความผิดพลาด					

ข้อที่	ท่านเห็นด้วยกับข้อความต่อไปนี้ในระดับใด	ระดับความคิดเห็น				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
18	ท่านรู้สึกว่าครอบครัว/เพื่อนคิดว่าท่านเป็นคนเก่ง					
19	ท่านคิดว่าคนในครอบครัวฝากความหวังไว้กับท่าน					
20	ท่านรู้สึกว่าคุณค่าชีวิตของท่านมีค่า					
21	ท่านมั่นใจว่าตัวเองเป็นที่รักของคนในครอบครัว					
22	ท่านมั่นใจว่าสามารถควบคุมตัวเองไม่ให้กระทำความผิดได้					
23	ท่านรู้สึกว่าคุณค่าที่เป็นที่ปรึกษาที่ดีของเพื่อนๆ ได้					
24	ท่านรู้สึกว่าคุณค่าครอบครัวภูมิใจในตัวท่าน					
25	ท่านมั่นใจว่าสามารถช่วยเหลือและดูแลครอบครัวได้					
26	ท่านรู้สึกว่าคุณค่าครู อาจารย์ในสถาบันชื่นชมท่านเรื่องผลการเรียน ความประพฤติ หรือผลการทำงาน					
27	ท่านรู้สึกเป็นที่รักของเพื่อนๆ					
28	ท่านรู้สึกว่าคุณค่าเมื่อท่านเสนอความคิดเห็น เพื่อนๆ มักเห็นด้วยกับความคิดของท่าน					
29	ท่านคิดว่าได้รับความไว้วางใจจากเพื่อนๆ					
30	ท่านรู้สึกว่าคุณค่าพ่อแม่/ผู้ปกครอง เปิดโอกาสให้ท่านได้แสดงความคิดเห็นตามความต้องการของท่าน					

ตอนที่ 4 แบบสอบถามเกี่ยวกับการได้รับอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนหรือรุ่นพี่

คำชี้แจง ให้นักเรียนเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับการปฏิบัติของตัวนักเรียนเพียงคำตอบเดียว โดยคำตอบมี 5 ตัวเลือก ดังนี้

- มากที่สุด หากผู้ตอบมีการปฏิบัติตามลักษณะเช่นนั้นในระดับมากที่สุด
 มาก หากผู้ตอบมีการปฏิบัติตามลักษณะเช่นนั้นระดับมาก
 ปานกลาง หากผู้ตอบมีการปฏิบัติตามลักษณะเช่นนั้นในระดับปานกลาง
 น้อย หากผู้ตอบมีการปฏิบัติตามลักษณะเช่นนั้นในระดับน้อย
 น้อยที่สุด หากผู้ตอบมีการปฏิบัติตามลักษณะเช่นนั้นในระดับน้อยที่สุด

ข้อที่	ท่านมีการกระทำ หรือปฏิบัติตามข้อความต่อไปนี้ในระดับใด	ระดับการปฏิบัติ				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1	เมื่อท่านเห็นเพื่อนชกผู้อื่น เมื่อมีคนมาทำให้ท่านไม่พอใจ ท่านจึงชกผู้นั้นตามอย่างเพื่อน					
2	ท่านทำร้ายบุคคลอื่นเพราะเคยเห็นเพื่อนในกลุ่มทำเมื่อไม่พอใจ					
3	เมื่อท่านเจอคู่อริ ท่านทำร้ายคู่อริตามอย่างเพื่อนของท่าน					
4	ท่านรังแกผู้อ่อนแอกว่าตามอย่างเพื่อน					
5	ท่านแสดงท่าทางนักเลงตามอย่างเพื่อน					
6	ท่านเตะหมา แมว เพราะเพื่อนในกลุ่มของท่านก็ทำเช่นนั้น					
7	เมื่อเพื่อนชวนท่านไปแก้แค้นคู่อริท่านไม่ได้ไปตามคำชักชวน					
8	เพื่อนของท่านเล่าว่าเมื่อมีคนมาทำให้ไม่พอใจ ก็จะตบโต๊ะ เตะเก้าอี้เพื่อเป็นการระบายอารมณ์ เมื่อท่านไม่พอใจท่านจึงตบโต๊ะ เตะเก้าอี้ตามอย่างเพื่อน					
9	เพื่อนจะเชียร์เมื่อท่านชกต่อยกับผู้อื่น					
10	เมื่อเพื่อนมีเรื่องทะเลาะวิวาทและชักชวนให้ท่านร่วมทำด้วย ท่านก็ไม่ปฏิเสธการชักชวนนั้น					
11	เมื่อมีเวลาว่าง เพื่อนจะชวนเล่นกีฬา หรือดนตรีท่านจะตอบรับคำชวนนั้น					
12	เมื่อเพื่อนชวนท่านออกไปทะเลาะวิวาทท่านจะไม่ไปตามคำชักชวนนั้น					
13	เมื่อต้องเผชิญกับปัญหาท่านจะใช้วิธีการแก้ไขปัญหาด้วยเหตุผลมากกว่าการใช้อารมณ์ตามคำบอกเล่าของเพื่อน					
14	เมื่อเพื่อนเตือนว่าท่านทำสิ่งที่ไม่เหมาะสม ท่านจะปรับปรุงตนเองทันที					

ข้อที่	ท่านมีการกระทำ หรือปฏิบัติตามข้อความต่อไปนี้ในระดับใด	ระดับการปฏิบัติ				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
15	ท่านทำร้ายร่างกายผู้อื่นตามคำชักชวนของเพื่อน					
16	ท่านหลีกเลี่ยงการคบคนที่มีความประพฤติไม่ดี ตามคำแนะนำของเพื่อน					
17	เมื่อท่านทำร้ายคู่อริท่านจะได้รับคำชื่นชมจากกลุ่มเพื่อน					
18	เมื่อเพื่อนของท่านเล่าว่าได้ไปชกต่อยกับคู่อริ เมื่อเจอคู่อริท่านก็ทำเช่นนั้น					
19	ท่านทำร้ายร่างกายคู่อริเพื่อยึดเข็ม หรือตราสถาบันตามที่รุ่นพี่รุ่นก่อนทำกันมา					
20	ท่านเคยเห็นรุ่นพี่รับน้องด้วยความรุนแรง เช่น ทำร้ายร่างกาย ท่านจึงทำตาม					
21	ท่านเข้าร่วมทะเลาะวิวาทกับผู้อื่นเนื่องจากเห็นรุ่นพี่ทำ					
22	รุ่นพี่มักชวนท่านทำกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ต่าง ๆ ท่านก็ไปเนื่องจากเป็นธรรมเนียมสืบทอดกันมาหลายรุ่น					
23	ท่านจะแสดงความเคารพผู้ที่มีอายุมากกว่าเสมอ เพราะรุ่นพี่ของท่านก็ปฏิบัติเช่นนั้น					
24	ท่านเห็นรุ่นพี่ยกมือไหว้ครูอาจารย์ที่สถาบันท่านก็ทำเช่นนั้น					

ตอนที่ 5 แบบสอบถามเกี่ยวกับการได้รับอิทธิพลจากสื่อ

คำชี้แจง ให้นักเรียนเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับการปฏิบัติของตัวนักเรียนเพียงคำตอบเดียว โดยคำตอบมี 5 ตัวเลือก ดังนี้

- มากที่สุด หากผู้ตอบมีการปฏิบัติตามลักษณะเช่นนั้นในระดับมากที่สุด
 มาก หากผู้ตอบมีการปฏิบัติตามลักษณะเช่นนั้นระดับมาก
 ปานกลาง หากผู้ตอบมีการปฏิบัติตามลักษณะเช่นนั้นในระดับปานกลาง
 น้อย หากผู้ตอบมีการปฏิบัติตามลักษณะเช่นนั้นในระดับน้อย
 น้อยที่สุด หากผู้ตอบมีการปฏิบัติตามลักษณะเช่นนั้นในระดับน้อยที่สุด

ข้อที่	ท่านมีการกระทำ หรือปฏิบัติตามข้อความต่อไปนี้ในระดับใด	ระดับการปฏิบัติ				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1	ท่านทูปโต๊ะ เก้าอี้ เมื่อไม่พอใจเพราะเห็นตัวอย่างจากในละคร					
2	ท่านชกกำแพง หรือทำให้ตัวเองรู้สึกเจ็บปวดเมื่อเกิดความคับแค้นใจ เนื่องจากได้เห็นตัวอย่างจากภาพยนตร์ หรือละคร					
3	ท่านเลียนแบบการทำร้ายตนเองจากสื่อต่าง ๆ เช่น ข่าวจากหนังสือพิมพ์ ละคร หรือภาพยนตร์					
4	เมื่อเกิดความไม่พอใจ ท่านใช้อาวุธทำร้ายร่างกายตนเอง เพราะเคยเห็นในละครโทรทัศน์					
5	ท่านนำท่าทางการใช้ความรุนแรงจากข่าวที่ได้อ่านจากหนังสือพิมพ์มาใช้แสดงออกเมื่อเกิดความไม่พอใจ					
6	ท่านเห็นข่าวจากหนังสือพิมพ์ว่ามีเด็กใช้อาวุธทำร้ายตนเอง ท่านก็ทำตาม					
7	ท่านเลียนแบบวิธีการใช้ความรุนแรงกับตนเองจากละคร					
8	ท่านนำวิธีการทำร้ายตนเองจากภาพยนตร์ใช้ในชีวิตจริง					
9	ท่านเลียนแบบการทำร้ายร่างกายจากหนังที่ได้ดูมาใช้ทำร้ายตนเองเมื่อเกิดความไม่พอใจ					
10	ท่านได้เห็นข่าวการทำร้ายร่างกายระหว่างคู่อริต่างสถาบันจากหนังสือพิมพ์แล้วทำตาม					
11	ท่านอ่านหนังสือพิมพ์ที่มีการทำร้ายร่างกายแล้วนำมาใช้กับเพื่อน					

ข้อที่	ท่านมีการกระทำ หรือปฏิบัติตามข้อความต่อไปนี้ในระดับใด	ระดับการปฏิบัติ				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
12	ท่านเลียนแบบการรังแกผู้อื่นจากภาพยนตร์ที่เคยดู					
13	ท่านนำอาวุธมาทำร้ายผู้อื่นเมื่อเกิดเหตุการณ์คับขัน เพราะเคยเห็นตัวอย่างจากในข่าว					
14	ท่านนำตัวอย่างการชกต่อยจากในละครใช้ในชีวิตประจำวัน					
15	ท่านเลียนแบบการต่อสู้จากละครที่ได้ดูมาใช้ในช่วงเวลาคับขัน					
16	ท่านใช้กำลังกับเพื่อนๆ โดยแสดงท่าทางล้อเลียนตามตัวอย่างในหนังที่ได้ดูมา					
17	ท่านเลียนแบบการใช้อาวุธจากตัวละครในโทรทัศน์					
18	ท่านเลียนแบบวิธีการทำร้ายร่างกายผู้อื่นจากตัวละครในโทรทัศน์ไปใช้ในชีวิตจริง					
19	ท่านเลียนแบบการใช้ความรุนแรงจากตัวละครในโทรทัศน์หรือภาพยนตร์					
20	ท่านนำตัวอย่างการทำร้ายผู้อื่นจากในภาพยนตร์มาใช้ในชีวิตจริง					
21	ท่านจดจำลีลาการต่อสู้ของพระเอกแนวบู๊เพื่อนำไปใช้ในชีวิตจริง					
22	ท่านทะเลาะ ชกต่อย กระทบไหล่ เพื่อนหรือคนที่ท่านไม่พอใจเพราะได้เห็นจากโทรทัศน์					
23	ท่านไม่ชอบดูฉากความรุนแรงในโทรทัศน์ และไม่เคยนำมาใช้กับเพื่อน					
24	เมื่อรู้สึกไม่พอใจ ท่านผลัก กระทบไหล่เพื่อน หรือคนรักตามหนัง ละครที่เคยได้ดู					

ตอนที่ 6 แบบสอบถามเกี่ยวกับสัมพันธภาพภายในครอบครัว

คำชี้แจง ให้นักเรียนเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความคิดเห็นของตัวนักเรียนเพียงคำตอบเดียว โดยคำตอบมี 5 ตัวเลือก ดังนี้

- มากที่สุด หากผู้ตอบมีความคิดเห็นลักษณะเช่นนั้นในระดับมากที่สุด
 มาก หากผู้ตอบมีความคิดเห็นลักษณะเช่นนั้นระดับมาก
 ปานกลาง หากผู้ตอบมีความคิดเห็นลักษณะเช่นนั้นในระดับปานกลาง
 น้อย หากผู้ตอบมีความคิดเห็นลักษณะเช่นนั้นในระดับน้อย
 น้อยที่สุด หากผู้ตอบมีความคิดเห็นลักษณะเช่นนั้นในระดับน้อยที่สุด

ข้อที่	ท่านเห็นด้วยกับข้อความต่อไปนี้ในระดับใด	ระดับความคิดเห็น				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1	สมาชิกในครอบครัวท่านพูดคุยกันอย่างเป็นกันเอง					
2	สมาชิกในครอบครัวของท่านยินดีรับฟังความคิดเห็นของท่าน					
3	สมาชิกในครอบครัวท่านแสดงความรักต่อกัน เช่น โอบกอด ตบไหล่ จับมือ เป็นต้น					
4	พ่อแม่ผู้ปกครองเอาใจใส่ในตัวท่าน					
5	ท่านได้รับการสนับสนุนด้านการศึกษาจากครอบครัวเป็นอย่างดี					
6	ท่านถูกพ่อแม่ผู้ปกครองตักเตือน หรือตวาดอยู่เสมอ					
7	ท่านได้รับความรักความอบอุ่นจากสมาชิกในครอบครัว					
8	สมาชิกในครอบครัวของท่านคอยดูแลเอาใจใส่ห่วงใยกันอย่างสม่ำเสมอ					
9	เมื่อท่านประสบความสำเร็จพ่อแม่ผู้ปกครองจะแสดงความชื่นชม					
10	เมื่อท่านสอบได้คะแนนดีพ่อแม่ผู้ปกครองจะยินดีกับท่านด้วย					
11	พ่อแม่ผู้ปกครองชื่นชมท่านให้ญาติ หรือเพื่อนๆ เป็นประจำ					
12	พ่อแม่ผู้ปกครองจะให้คำปรึกษาเมื่อท่านมีปัญหา					
13	ท่านได้รับคำแนะนำในการดำเนินชีวิตจากครอบครัว					
14	พ่อแม่ผู้ปกครองถามทุกข์สุขจากท่าน					
15	พ่อแม่ผู้ปกครองให้คำแนะนำในเรื่องการคบเพื่อนกับท่าน					

ข้อที่	ท่านเห็นด้วยกับข้อความต่อไปนี้ในระดับใด	ระดับความคิดเห็น				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
16	เมื่อมีเรื่องไม่สบายใจท่านสามารถขอคำปรึกษาจากพ่อแม่ผู้ปกครองได้					
17	ท่านและสมาชิกในครอบครัวมีเวลาได้พบปะ พูดคุยกัน					
18	หากท่านต้องการหรือไม่ต้องการสิ่งใด ท่านสามารถบอกครอบครัวให้เข้าใจได้					
19	ท่านเต็มใจรับฟังความคิดเห็นจากสมาชิกในครอบครัว					
20	ทุกคนปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ของครอบครัว					
21	พ่อแม่ผู้ปกครองเปิดโอกาสให้ท่านได้ตัดสินใจเลือกทำกิจกรรมที่ท่านชอบได้ด้วยตนเอง					
22	เมื่อท่านทำผิดและรับรู้ถึงการกระทำผิดนั้น พ่อแม่ผู้ปกครองพร้อมให้อภัยท่าน					
23	ท่านรับประทานอาหารเช้าพร้อมกับพ่อแม่ผู้ปกครองทุกวัน					
24	เมื่อถึงวันหยุดท่านจะไปเที่ยว หรือทำกิจกรรมกับครอบครัว					
25	ท่านดูรายการโทรทัศน์กับพ่อแม่ผู้ปกครอง					
26	ท่านและสมาชิกในครอบครัวจะไปวัด หรือโบสถ์ หรือมีสัตรี่วมกัน					
27	เมื่อมีเวลาว่างท่านและสมาชิกในครอบครัวจะไปเที่ยวด้วยกัน					
28	ท่านและสมาชิกในครอบครัวมักมีกิจกรรมพิเศษร่วมกัน เช่น ดูหนัง เล่นกีฬา ปลูกต้นไม้ เป็นต้น					
29	ท่านสามารถแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาต่าง ๆ ในครอบครัวได้					
30	เมื่อท่านถูกทำโทษ พ่อแม่ผู้ปกครองจะบอกเหตุผลก่อนทำโทษ					
31	ท่านสามารถพึ่งพาสมาชิกในครอบครัวได้เมื่อประสบปัญหาในชีวิต					
32	เมื่อมีปัญหาสมาชิกในครอบครัวจะปรึกษาหารือ พูดคุยกันจนมีทางออกที่น่าพอใจ					

ภาคผนวก ข

ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าระดับรายชื่อของแบบสอบถามที่ใช้ในการวิจัย

ผลการวิเคราะห์ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัยรายข้อ
เรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมกรรมการกระทำรุนแรงของนักเรียนชายอาชีวศึกษาจังหวัดนครปฐม

.....

ตารางที่ 17 แสดงค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และค่าระดับรายข้อของการเห็นคุณค่าในตัวเอง

ข้อที่	การเห็นคุณค่าในตัวเอง	\bar{X}	S.D.	ค่าระดับ
1	ท่านมั่นใจว่าท่านเป็นคนสำคัญในครอบครัว	3.93	1.048	มาก
2	ท่านมั่นใจว่าท่านสามารถเป็นที่ปรึกษาให้ผู้อื่นได้	3.33	0.994	ปานกลาง
3	ท่านคิดว่าท่านเป็นคนมีความสามารถเหมือนกับคนอื่น ๆ	3.47	0.9	ปานกลาง
4	ท่านรู้สึกว่าคุณพอใจในสิ่งที่ท่านมีอยู่ในปัจจุบัน	3.50	1.333	มาก
5	ท่านรู้สึกว่าคุณทำอะไรก็ไม่สำเร็จ	2.63	1.033	ปานกลาง
6	ท่านรู้สึกว่าคุณมีความมั่นใจในการทำสิ่งต่าง ๆ ให้สำเร็จได้	3.67	0.922	มาก
7	ท่านมั่นใจว่าสามารถเป็นที่พึ่งของเพื่อน หรือคนในครอบครัวได้	3.47	0.973	ปานกลาง
8	ท่านรู้สึกว่าตัวเองล้มเหลวในชีวิต	2.27	1.143	น้อย
9	เมื่อมีงานกลุ่มท่านรู้สึกว่าต้องไปขอเพื่อนอยู่กลุ่มด้วยเสมอ	2.87	1.137	ปานกลาง
10	ท่านมั่นใจว่าท่านสามารถเรียนจนจบได้เหมือนคนอื่น	4.10	1.029	มาก
11	ท่านคิดว่าท่านสามารถทำกิจกรรมต่าง ๆ ให้สำเร็จได้ด้วยตัวเอง	3.63	0.964	มาก
12	ท่านมั่นใจว่าท่านสามารถควบคุมอารมณ์โกรธของตัวเองได้	3.27	1.112	ปานกลาง
13	ท่านมั่นใจว่าท่านสามารถเอาชนะอุปสรรคในชีวิตได้	3.50	1.042	มาก
14	ท่านคิดว่าท่านสามารถตัดสินใจได้อย่างถูกต้องในการแก้ปัญหา	3.23	0.971	ปานกลาง

ตารางที่ 17 แสดงค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และค่าระดับรายข้อของการเห็นคุณค่าในตัวเอง (ต่อ)

ข้อที่	การเห็นคุณค่าในตัวเอง	\bar{X}	S.D.	ค่าระดับ
15	ท่านมั่นใจว่าเมื่อท่านได้รับมอบหมายให้ทำงานใด ท่านสามารถทำได้สำเร็จทันตามเวลา	3.10	1.029	ปานกลาง
16	ท่านคิดว่าตัวท่านยอมแพ้อะไรต่าง ๆ ได้โดยง่าย	2.70	1.022	ปานกลาง
17	ท่านรู้สึกว่าคุณไม่กล้าตัดสินใจเพราะกลัวเกิดความผิดพลาด	3.00	1.05	ปานกลาง
18	ท่านรู้สึกว่าครอบครัว/เพื่อนคิดว่าท่านเป็นคนเก่ง	2.67	0.959	ปานกลาง
19	ท่านคิดว่าคนในครอบครัวฝากความหวังไว้กับท่าน	3.33	1.061	ปานกลาง
20	ท่านรู้สึกว่าชีวิตของท่านสับสน	2.87	0.973	ปานกลาง
21	ท่านมั่นใจว่าตัวเองเป็นที่รักของคนในครอบครัว	3.40	1.221	ปานกลาง
22	ท่านมั่นใจว่าสามารถควบคุมตัวเองไม่ให้กระทำความผิดได้	3.33	0.959	ปานกลาง
23	ท่านรู้สึกว่าท่านเป็นที่ปรึกษาที่ดีของเพื่อนๆ ได้	3.07	0.828	ปานกลาง
24	ท่านรู้สึกว่าครอบครัวภูมิใจในตัวท่าน	3.17	0.913	ปานกลาง
25	ท่านมั่นใจว่าสามารถช่วยเหลือและดูแลครอบครัวได้	3.43	1.006	ปานกลาง
26	ท่านรู้สึกว่าครู อาจารย์ในสถาบันชื่นชมท่านเรื่องผลการเรียน ความประพฤติ หรือผลการทำงาน	2.77	1.04	ปานกลาง
27	ท่านรู้สึกเป็นที่รักของเพื่อนๆ	3.17	0.986	ปานกลาง
28	ท่านรู้สึกว่าเมื่อท่านเสนอความคิดเห็น เพื่อนๆ มักเห็นด้วยกับความคิดของท่าน	2.87	0.629	ปานกลาง
29	ท่านคิดว่าได้รับความไว้วางใจจากเพื่อนๆ	3.17	0.913	ปานกลาง
30	ท่านรู้สึกว่าพ่อแม่/ผู้ปกครอง เปิดโอกาสให้ท่านได้แสดงความคิดเห็นตามความต้องการของท่าน	3.33	0.994	ปานกลาง

ตารางที่ 18 แสดงค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และค่าระดับรายข้อของการได้รับอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนหรือรุ่นพี่

ข้อที่	การได้รับอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนหรือรุ่นพี่	\bar{X}	S.D.	ค่าระดับ
1	เมื่อท่านเห็นเพื่อนชกผู้อื่น เมื่อมีคนมาทำให้ท่านไม่พอใจ ท่านจึงชกผู้นั้นตามอย่างเพื่อน	2.27	1.112	น้อย
2	ท่านทำร้ายบุคคลอื่นเพราะเคยเห็นเพื่อนในกลุ่มทำเมื่อไม่พอใจ	2.17	1.289	น้อย
3	เมื่อท่านเจอคู่อริ ท่านทำร้ายคู่อริตามอย่างเพื่อนของท่าน	2.00	1.174	น้อย
4	ท่านรังแกผู้อื่นแกว่าตามอย่างเพื่อน	1.77	1.040	น้อย
5	ท่านแสดงท่าทางนักเลงตามอย่างเพื่อน	1.90	1.213	น้อย
6	ท่านเตะหมา แมว เพราะเพื่อนในกลุ่มของท่านก็ทำเช่นนั้น	1.93	1.311	น้อย
7	เมื่อเพื่อนชวนท่านไปแค้นคู่อริท่านไม่ได้ไปตามคำชักชวน	3.13	1.502	ปานกลาง
8	เพื่อนของท่านเล่าว่าเมื่อมีคนมาทำให้ไม่พอใจ ก็จะตบโต๊ะ เตะเก้าอี้เพื่อเป็นการระบายอารมณ์ เมื่อท่านไม่พอใจท่านจึงตบโต๊ะ เตะเก้าอี้ตามอย่างเพื่อน	2.07	1.202	น้อย
9	เพื่อนจะเชียร์เมื่อท่านชกต่อยกับผู้อื่น	2.47	1.106	น้อย
10	เมื่อเพื่อนมีเรื่องทะเลาะวิวาทและชักชวนให้ท่านร่วมทำด้วย ท่านก็ไม่ปฏิเสธการชักชวนนั้น	2.43	1.251	น้อย
11	เมื่อมีเวลาว่าง เพื่อนจะชวนเล่นกีฬา หรือดนตรีท่านจะตอบรับคำชวนนั้น	3.20	1.215	ปานกลาง
12	เมื่อเพื่อนชวนท่านออกไปทะเลาะวิวาทท่านจะไม่ไปตามคำชักชวนนั้น	3.07	1.285	ปานกลาง
13	เมื่อต้องเผชิญกับปัญหาท่านจะใช้วิธีการแก้ไขปัญหาคด้วยเหตุผลมากกว่าการใช้อารมณ์ตามคำบอกเล่าของเพื่อน	3.03	1.299	ปานกลาง

ตารางที่ 18 แสดงค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และค่าระดับรายข้อของการได้รับอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนหรือรุ่นพี่ (ต่อ)

ข้อที่	การได้รับอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนหรือรุ่นพี่	\bar{X}	S.D.	ค่าระดับ
14	เมื่อเพื่อนเตือนว่าท่านทำสิ่งที่ไม่เหมาะสม ท่านจะปรับปรุงตนเองทันที	2.83	1.177	ปานกลาง
15	ท่านทำร้ายร่างกายผู้อื่นตามคำชักชวนของเพื่อน	1.90	1.125	น้อย
16	ท่านหลีกเลี่ยงการคบคนที่มีความประพฤติไม่ดี ตามคำแนะนำของเพื่อน	2.87	1.137	ปานกลาง
17	เมื่อท่านทำร้ายคู่อริท่านจะได้รับคำชื่นชมจากกลุ่มเพื่อน	1.97	1.066	น้อย
18	เมื่อเพื่อนของท่านเล่าว่าได้ไปชกต่อยกับคู่อริ เมื่อเจอคู่อริท่านก็ทำเช่นนั้น	2.03	1.129	น้อย
19	ท่านทำร้ายร่างกายคู่อริเพื่อยึดเข็ม หรือตราสถาบันตามที่รุ่นพี่รุ่นก่อนทำกันมา	1.97	1.033	น้อย
20	ท่านเคยเห็นรุ่นพี่รับน้องด้วยความรุนแรง เช่น ทำร้ายร่างกาย ท่านจึงทำตาม	2.03	1.159	น้อย
21	ท่านเข้าร่วมทะเลาะวิวาทกับผู้อื่นเนื่องจากเห็นรุ่นพี่ทำ	2.00	1.174	น้อย
22	รุ่นพี่มักชวนท่านทำกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ต่าง ๆ ท่านก็ไปเนื่องจากเป็นธรรมเนียมสืบทอดกันมาหลายรุ่น	2.70	1.343	ปานกลาง
23	ท่านจะแสดงความเคารพผู้ที่มีอายุมากกว่าเสมอ เพราะรุ่นพี่ของท่านก็ปฏิบัติเช่นกัน	3.33	1.184	ปานกลาง
24	ท่านเห็นรุ่นพี่ยกมือไหว้ครูอาจารย์ที่สถาบันท่านก็ทำเช่นนั้น	3.77	1.223	มาก

ตารางที่ 19 แสดงค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และค่าระดับรายข้อของการได้รับอิทธิพลจากสื่อ

ข้อที่	การได้รับอิทธิพลจากสื่อ	\bar{X}	S.D.	ค่าระดับ
1	ท่านทบทวนโต๊ะ เก้าอี้ เมื่อไม่พอใจเพราะเห็นตัวอย่างจากในละคร	1.80	1.064	น้อย
2	ท่านชกกำแพง หรือทำให้ตัวเองรู้สึกเจ็บปวดเมื่อเกิดความคับแค้นใจ เนื่องจากได้เห็นตัวอย่างจากภาพยนตร์ หรือละคร	1.70	0.915	น้อย
3	ท่านเลียนแบบการทำร้ายตนเองจากสื่อต่าง ๆ เช่น ข่าวจากหนังสือพิมพ์ ละคร หรือภาพยนตร์	1.77	1.073	น้อย
4	เมื่อเกิดความไม่พอใจ ท่านใช้อาวุธทำร้ายร่างกายตนเอง เพราะเคยเห็นในละครโทรทัศน์	1.73	1.015	น้อย
5	ท่านนำท่าทางการใช้ความรุนแรงจากข่าวที่ได้อ่านจากหนังสือพิมพ์มาใช้แสดงออกเมื่อเกิดความไม่พอใจ	1.77	1.006	น้อย
6	ท่านเห็นข่าวจากหนังสือพิมพ์ว่ามีเด็กใช้อาวุธทำร้ายตนเอง ท่านก็ทำตาม	1.97	1.066	น้อย
7	ท่านเลียนแบบวิธีการใช้ความรุนแรงกับตนเองจากละคร	1.73	1.081	น้อย
8	ท่านนำวิธีการทำร้ายตนเองจากภาพยนตร์ใช้ในชีวิตจริง	1.83	1.085	น้อย
9	ท่านเลียนแบบการทำร้ายร่างกายจากหนังที่ได้ดูมาใช้ทำร้ายตนเองเมื่อเกิดความไม่พอใจ	1.87	1.106	น้อย
10	ท่านได้เห็นข่าวการทำร้ายร่างกายระหว่างคู่อริต่างสถาบันจากหนังสือพิมพ์แล้วทำตาม	1.80	0.997	น้อย
11	ท่านอ่านหนังสือพิมพ์ที่มีการทำร้ายร่างกายแล้วนำมาใช้กับเพื่อน	1.77	0.935	น้อย
12	ท่านเลียนแบบการรังแกผู้อื่นจากภาพยนตร์ที่เคยดู	1.77	0.935	น้อย
13	ท่านนำอาวุธมาทำร้ายผู้อื่นเมื่อเกิดเหตุการณ์คับขัน เพราะเคยเห็นตัวอย่างจากในข่าว	1.80	0.887	น้อย
14	ท่านนำตัวอย่างการชกต่อยจากในละครใช้ใน ชีวิตประจำวัน	1.87	0.937	น้อย

ตารางที่ 19 แสดงค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และค่าระดับรายชื่อของการได้รับอิทธิพลจากสื่อ (ต่อ)

ข้อที่	การได้รับอิทธิพลจากสื่อ	\bar{X}	S.D.	ค่าระดับ
15	ท่านเลียนแบบการต่อสู้จากละครที่ได้ดูมาในช่วงเวลา ค้ำขัน	2.20	1.215	น้อย
16	ท่านใช้กำลังกับเพื่อนๆ โดยแสดงท่าทางล้อเลียนตาม ตัวอย่างในหนังที่ได้ดูมา	1.87	1.106	น้อย
17	ท่านเลียนแบบการใช้อาวุธจากตัวละครในโทรทัศน์	2.17	1.315	น้อย
18	ท่านเลียนแบบวิธีการทำร้ายร่างกายผู้อื่นจากตัวละครใน โทรทัศน์ไปใช้ในชีวิตจริง	2.00	1.145	น้อย
19	ท่านเลียนแบบการใช้ความรุนแรงจากตัวละครใน โทรทัศน์หรือภาพยนตร์	1.93	1.143	น้อย
20	ท่านนำตัวอย่างการทำร้ายผู้อื่นจากในภาพยนตร์มาใช้ใน ชีวิตจริง	1.83	1.085	น้อย
21	ท่านจดจำลีลาการต่อสู้ของพระเอกแนวบู๊เพื่อนำไปใช้ใน ชีวิตจริง	1.93	1.112	น้อย
22	ท่านทะเลาะ ชกต่อย กระทบไหล่ เพื่อนหรือคนที่ท่าน ไม่พอใจเพราะได้เห็นจากโทรทัศน์	2.03	1.129	น้อย
23	ท่านไม่ชอบดูฉากความรุนแรงในโทรทัศน์ และไม่เคยม นำมาใช้กับเพื่อน	2.53	1.106	ปานกลาง
24	เมื่อรู้สึกไม่พอใจ ท่านผลัก กระทบไหล่เพื่อน หรือคนรัก ตามหนัง ละครที่เคยได้ดู	2.17	1.341	น้อย

ตารางที่ 20 แสดงค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และค่าระดับรายข้อของสัมพันธภาพภายในครอบครัว

ข้อที่	สัมพันธภาพภายในครอบครัว	\bar{X}	S.D.	ค่าระดับ
1	สมาชิกในครอบครัวท่านพูดคุยกันอย่างเป็นกันเอง	3.70	1.119	มาก
2	สมาชิกในครอบครัวของท่านยินดีรับฟังความคิดเห็นของท่าน	3.63	1.066	มาก
3	สมาชิกในครอบครัวท่านแสดงความรักต่อกัน เช่น โอบกอด ตบไหล่ จับมือ เป็นต้น	3.33	1.093	ปานกลาง
4	พ่อแม่ผู้ปกครองเอาใจใส่ในตัวท่าน	3.53	1.106	มาก
5	ท่านได้รับการสนับสนุนด้านการศึกษาจากครอบครัวเป็นอย่างดี	3.57	1.040	มาก
6	ท่านถูกพ่อแม่ผู้ปกครองตะคอก หรือตวาดอยู่เสมอ	2.70	1.055	ปานกลาง
7	ท่านได้รับความรักความอบอุ่นจากสมาชิกในครอบครัว	3.60	0.968	มาก
8	สมาชิกในครอบครัวของท่านคอยดูแลเอาใจใส่ห่วงใยกันอย่างสม่ำเสมอ	3.50	1.075	มาก
9	เมื่อท่านประสบความสำเร็จพ่อแม่ผู้ปกครองจะแสดงความชื่นชม	3.60	0.968	มาก
10	เมื่อท่านสอบได้คะแนนดีพ่อแม่ผู้ปกครองจะยินดีกับท่านด้วย	3.63	0.964	มาก
11	พ่อแม่ผู้ปกครองชื่นชมท่านให้ญาติ หรือเพื่อนๆ เป็นประจำ	3.20	1.064	ปานกลาง
12	พ่อแม่ผู้ปกครองจะให้คำปรึกษาเมื่อท่านมีปัญหา	3.53	1.106	มาก
13	ท่านได้รับคำแนะนำในการดำเนินชีวิตจากครอบครัว	3.77	1.040	มาก
14	พ่อแม่ผู้ปกครองถามทุกข์สุขจากท่าน	3.63	0.999	มาก
15	พ่อแม่ผู้ปกครองให้คำแนะนำในเรื่องการคบเพื่อนกับท่าน	3.63	0.809	มาก
16	เมื่อมีเรื่องไม่สบายใจท่านสามารถขอคำปรึกษาจากพ่อแม่ผู้ปกครองได้	3.70	1.119	มาก
17	ท่านและสมาชิกในครอบครัวมีเวลาได้พบปะ พูดคุยกัน	3.73	0.907	มาก

ตารางที่ 20 แสดงค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และค่าระดับรายข้อของ
สัมพันธภาพภายในครอบครัว (ต่อ)

ข้อที่	สัมพันธภาพภายในครอบครัว	\bar{X}	S.D.	ค่าระดับ
18	หากท่านต้องการหรือไม่ต้องการสิ่งใด ท่านสามารถบอกครอบครัวให้เข้าใจได้	3.60	0.968	มาก
19	ท่านเต็มใจรับฟังความคิดเห็นจากสมาชิกในครอบครัว	3.70	1.022	มาก
20	ทุกคนปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ของครอบครัว	3.73	1.015	มาก
21	พ่อแม่ผู้ปกครองเปิดโอกาสให้ท่านได้ตัดสินใจเลือกทำกิจกรรมที่ท่านชอบได้ด้วยตนเอง	3.63	0.850	มาก
22	เมื่อท่านทำผิดและรับรู้ถึงการกระทำผิดนั้น พ่อแม่ผู้ปกครองพร้อมให้อภัยท่าน	3.63	0.809	มาก
23	ท่านรับประทานอาหารเย็นพร้อมกับพ่อแม่ผู้ปกครองทุกวัน	3.50	1.009	มาก
24	เมื่อถึงวันหยุดท่านจะไปเที่ยว หรือทำกิจกรรมกับครอบครัว	3.27	1.015	ปานกลาง
25	ท่านดูรายการโทรทัศน์กับพ่อแม่ผู้ปกครอง	3.33	0.884	ปานกลาง
26	ท่านและสมาชิกในครอบครัวจะไปวัด หรือโบสถ์ หรือมัสยิดร่วมกัน	2.90	1.029	ปานกลาง
27	เมื่อมีเวลาว่างท่านและสมาชิกในครอบครัวจะไปเที่ยวด้วยกัน	3.20	0.997	ปานกลาง
28	ท่านและสมาชิกในครอบครัวมักมีกิจกรรมพิเศษร่วมกัน เช่น ดูหนัง เล่นกีฬา ปลูกต้นไม้ เป็นต้น	3.07	0.944	ปานกลาง
29	ท่านสามารถแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาต่าง ๆ ในครอบครัวได้	3.53	0.819	มาก
30	เมื่อท่านถูกทำโทษ พ่อแม่ผู้ปกครองจะบอกเหตุผลก่อนทำโทษ	3.40	1.070	ปานกลาง
31	ท่านสามารถพึ่งพาสมาชิกในครอบครัวได้เมื่อประสบปัญหาในชีวิต	3.43	1.223	ปานกลาง
32	เมื่อมีปัญหาสมาชิกในครอบครัวจะปรึกษาหารือ พุดคุยกัน จนมีทางออกที่น่าพอใจ	3.50	1.042	มาก

ตารางที่ 21 แสดงค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และค่าระดับรายชื่อของพฤติกรรม
การกระทำรุนแรง

ข้อที่	พฤติกรรมการกระทำรุนแรง	\bar{X}	S.D.	ค่าระดับ
1	เมื่อผู้ปกครองของท่านดูว่ากล่าวจนท่านรู้สึกไม่พอใจ ท่านจะทำร้ายตัวเองให้เจ็บปวด เช่น ชกข้างฝา เพื่อเป็นการระบายอารมณ์	1.57	0.935	น้อย
2	เมื่อมีคนรอบข้างมาทำให้ท่านรู้สึกไม่พอใจ ท่านจะตอบโต้ หรือกระแทกที่พื้นอย่างแรงเพื่อแสดงให้คนอื่นรู้ว่าโกรธมาก	1.83	1.020	น้อย
3	เมื่อทำอะไรไม่ได้ตามที่หวังท่านจะทุบตี ทำร้ายตัวเอง	1.47	0.937	น้อยที่สุด
4	เมื่อพ่อแม่ไม่ซื้อของที่ท่านต้องการให้ เช่น มอเตอร์ไซด์มือถือ เป็นต้น ท่านจะทำร้ายตัวเองให้บาดเจ็บ เพื่อเป็นการระบายความไม่พอใจ	1.37	0.765	น้อยที่สุด
5	เมื่อท่านไม่ได้สิ่งที่ต้องการหรือถูกขัดใจท่านทำร้ายตัวเอง เช่น ชกกำแพง เตะเก้าอี้	1.63	1.066	น้อย
6	เมื่อท่านทำผิดและถูกผู้ปกครองลงโทษอย่างหนัก จนท่านเกิดความรู้สึกไม่พอใจ ท่านจะระบายอารมณ์โดยการทำร้ายตัวเอง เช่น ดึง ทิ้งผมตัวเอง เพื่อให้เกิดความรู้สึกเจ็บปวด	1.47	0.937	น้อยที่สุด
7	เมื่อถูกคนรักหรือเพื่อนสนิทบอกเลิกคบ ท่านจะระบายอารมณ์ด้วยการทำร้ายตัวเอง เช่น ชกกำแพง กระชกเก้าอี้ เป็นต้น	1.60	0.932	น้อย
8	เมื่อถูกอาจารย์ดู หรือว่ากล่าวจนท่านรู้สึกไม่พอใจท่านจะระบายอารมณ์ด้วยการ ไปเตะบอล หรือเล่นกีฬา เป็นต้น	2.37	1.159	น้อย
9	เมื่อทะเลาะกับแฟนหรือเพื่อนสนิทแต่ท่านทำอะไรเขาไม่ได้ ท่านก็จะทำร้ายตัวเองให้เจ็บปวดด้วยวิธีต่าง ๆ เช่น เตะ ชก ตีตัวเอง หรือสิ่งของ เป็นต้น	1.53	0.900	น้อย

ตารางที่ 21 แสดงค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และค่าระดับรายข้อของพฤติกรรม
การกระทำรุนแรง (ต่อ)

ข้อที่	พฤติกรรมการกระทำรุนแรง	\bar{X}	S.D.	ค่าระดับ
10	เมื่อถูกครูดุ หรือลงโทษ แล้วท่านไม่พอใจท่านจะขว้างปาข้าวของ ชกโต๊ะ เตะเก้าอี้ เพื่อเป็นการระบายอารมณ์ เป็นต้น	1.57	1.040	น้อย
11	เมื่อท่านรู้สึกไม่พอใจการกระทำของแฟนหรือเพื่อนสนิท ท่านจะทำร้ายตัวเองให้เจ็บปวด เพื่อให้บุคคลนั้นรู้สึกผิด	1.40	0.894	น้อยที่สุด
12	เมื่อท่านรู้สึกคับแค้นใจ เมื่อแก้ปัญหาบางอย่างไม่ได้ท่านจะทำร้ายตัวเองเพื่อเป็นการระบายความแค้น เช่น ทบหัว จิกผม ชกกำแพง เป็นต้น	1.43	1.006	น้อยที่สุด
13	เมื่อเพื่อนหรือรุ่นพี่มาแกล้งท่านแล้วท่านรู้สึกโกรธแต่ไม่สามารถตอบโต้ได้ ท่านจะทุบโต๊ะ เตะเก้าอี้ให้ตัวเองรู้สึกเจ็บเพื่อเป็นการระบายอารมณ์	3.00	1.629	ปานกลาง
14	เมื่อพ่อแม่หรือผู้ปกครองห้ามมิให้ท่านไปเที่ยวกับเพื่อนแล้วท่านเกิดความไม่พอใจแต่ไม่สามารถทำอะไรได้ ท่านจะระบายอารมณ์ด้วยการทำลายข้าวของ เช่น เตะเก้าอี้ ประตู ให้เกิดความเสียหาย	1.43	0.679	น้อยที่สุด
15	เมื่อท่านถูกพ่อแม่ หรือครูทำโทษ และท่านรู้สึกไม่เป็นธรรม ท่านจะทำร้ายตัวเองเพื่อเป็นการระบายอารมณ์	1.57	0.935	น้อย
16	เมื่อท่านคาดหวังว่าจะแข่งกีฬา หรือสอบแข่งขันให้ชนะ แต่เมื่อไม่เป็นดังหวัง ท่านจะทำร้ายตัวเองเพื่อเป็นการระบายความไม่พอใจ	1.43	0.898	น้อยที่สุด
17	เมื่อท่านสอบตก หรือไปมีเรื่องทะเลาะวิวาทกับผู้อื่น จนถูกผู้ปกครองทำโทษอย่างรุนแรง แล้วท่านเกิดความไม่พอใจท่านจะเตะโต๊ะ ชกประตู ทำร้ายตนเองเพื่อระบายอารมณ์	1.43	0.817	น้อยที่สุด
18	เมื่อทะเลาะกับแฟนหรือเพื่อนสนิท แล้วท่านรู้สึกไม่พอใจท่านจะไปทำกิจกรรมอื่น เช่น ปลูกต้นไม้ เดินเล่น เพื่อเป็นการระบายอารมณ์	2.73	1.413	ปานกลาง

ตารางที่ 21 แสดงค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และค่าระดับรายข้อของพฤติกรรม
การกระทำรุนแรง (ต่อ)

ข้อที่	พฤติกรรมการกระทำรุนแรง	\bar{X}	S.D.	ค่าระดับ
19	เมื่อท่านแข่งกีฬา หรือไปสอบแข่งขัน แล้วผลการตัดสิน ไม่มีความเป็นธรรม ท่านรู้สึกคับแค้นใจแต่ไม่สามารถทำ อะไรได้ ท่านจะระบายอารมณ์โดยการทำลายสิ่งของ หรือใช้กำลังทำให้ตนเองเจ็บปวด	1.70	1.088	น้อย
20	เมื่อมีคนมาทำให้ท่านไม่พอใจอย่างมาก ท่านจะระบาย อารมณ์ด้วยการไปทำกิจกรรมอย่างอื่น	3.87	1.649	มาก
21	เมื่อท่านตั้งใจเก็บเงินเพื่อซื้อสิ่งของที่ต้องการ เช่น มอเตอร์ไซค์ หรือ มือถือ แล้วท่านทำตั้งค้หาย ท่านจะ ระบายความคับแค้นใจด้วยทำลายสิ่งของ	1.40	0.814	น้อยที่สุด
22	เมื่อเพื่อนหรือแฟน ไม่ยอมรับการตัดสินใจของท่าน ทำ ให้ท่านรู้สึกไม่พอใจอย่างมาก ท่านจะทำร้ายตัวเองให้ เจ็บปวดเพื่อให้อีกฝ่ายรู้สึกผิด	1.33	0.711	น้อยที่สุด
23	เมื่อท่านถูกพ่อแม่ หรือครูทำโทษ และท่านรู้สึกไม่เป็น ธรรม ท่านจะเตะหมา หรือแมวเพื่อเป็นการระบาย อารมณ์	2.00	1.378	น้อย
24	ถ้าเพื่อนของท่านทำให้ท่านไม่พอใจ ท่านจะตบศีรษะ ผลัก ตีเพื่อน เพื่อเป็นการระบายอารมณ์	1.90	0.995	น้อย
25	เมื่อเพื่อนไม่ให้ความช่วยเหลือ ท่านใช้สมุด/หนังสือ ตีหัว เพื่อนเพื่อเป็นการแสดงความไม่พอใจ	1.67	1.061	น้อย
26	เมื่อท่านเห็นบุคคลอื่นมาขูดขีดรถหรือทำลายของของ ท่านเสียหาย ท่านจะตรงเข้าไปทำร้ายบุคคลนั้น ด้วย การผลัก หรือชกให้ผู้นั้นรู้สึกเจ็บปวดเพื่อเป็นการระบาย ความไม่พอใจ	1.97	1.377	น้อย
27	เมื่อแฟนหรือเพื่อนสนิทของท่านปฏิเสธคำขอร้องของ ท่าน ทำให้ท่านไม่พอใจท่านจะกระชาก หรือผลัก เพื่อ เป็นการระบายอารมณ์	2.43	1.823	น้อย

ตารางที่ 21 แสดงค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และค่าระดับรายชื่อของพฤติกรรม
การกระทำรุนแรง (ต่อ)

ข้อที่	พฤติกรรมการกระทำรุนแรง	\bar{X}	S.D.	ค่าระดับ
28	เมื่อพี่หรือน้องของท่านมาชกท่านอย่างไม่มีเหตุผล ท่านจะตอบโต้ด้วยการ ผลักกอก ขว้างของใส่ ดึงเสื้อ เป็นต้น	2.63	1.520	ปานกลาง
29	เมื่อท่านขับรถหรือขี่มอเตอร์ไซด์อยู่แล้วมีผู้อื่นมาปาดหน้าในระยาระยะชั้นชิดทำให้ท่านเกือบประสบอุบัติเหตุ ท่านจะแก้แค้นด้วยการเข้าไปทำร้ายร่างกาย เช่น ชก ต่อย กระทบไหล่ เป็นต้น	1.63	0.999	น้อย
30	เมื่อท่านทะเลาะกับพี่หรือน้องแล้วถูกทำร้ายร่างกายก่อน ท่านจะหาทางทำให้ผู้นั้นเจ็บตัว เช่น ผลัก ปา สิ่งของใส่ เป็นต้น	1.87	1.137	น้อย
31	เมื่อมีคนมาทำร้ายท่านด้วยอาวุธ ท่านจะทำการแก้แค้นโดยการใช้มีดหรือของมีคมทำร้ายผู้นั้นบ้าง	2.23	1.251	น้อย
32	ในชั่วโมงพลศึกษาท่านแกล้งผู้ที่เคยแกล้งท่านให้เจ็บตัว	1.70	1.119	น้อย
33	เมื่อท่านถูกเพื่อนทำร้ายร่างกายจนเจ็บ ท่านจะหาโอกาสเอาคืน เช่น ผลัก ตบหัว กระทบไหล่ เป็นต้น	2.10	1.242	น้อย
34	เมื่อบุคคลอื่นเดินมาเหยียบเท้าท่านแล้วไม่ขอโทษท่านจะแก้แค้นด้วยการเหยียบกลับคืนให้ผู้นั้นเจ็บตัว	1.83	0.913	น้อย
35	เมื่อมีคนมาทำร้าย ท่านจนบาดเจ็บท่านจะตอบโต้คนนั้นด้วยการ ผลัก ชก เตะ ต่อย เพื่อเป็นการป้องกันตัว	2.37	1.351	น้อย
36	เมื่อเพื่อนทำให้ท่านรู้สึกเจ็บ ท่านจะป้องกันตัวเองทันที เช่น ผลัก ชก เตะ เป็นต้น	2.00	1.050	น้อย
37	เมื่อมีบุคคลมาทำร้ายท่านหรือเพื่อนของท่านท่านจะป้องกันด้วยการขว้างปาสิ่งของใส่ หรือทำให้อีกฝ่ายได้รับบาดเจ็บ	1.97	1.066	น้อย
38	เมื่อมีเรื่องทะเลาะวิวาทท่านจะใช้ของมีคม หรืออาวุธทำร้ายฝ่ายตรงข้ามเพื่อเป็นการป้องกันตัว	1.73	0.980	น้อย

ตารางที่ 21 แสดงค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และค่าระดับรายชื่อของพฤติกรรม
การกระทำรุนแรง (ต่อ)

ข้อที่	พฤติกรรมกระทำรุนแรง	\bar{X}	S.D.	ค่าระดับ
39	เมื่อท่านและกลุ่มเพื่อนของท่านถูกคนทำร้ายท่านจะ ป้องกันตนเองด้วยการ ผลัก ตี ต่อย หรือใช้อาวุธทำร้าย อีกฝ่าย เป็นต้น	2.17	1.206	น้อย
40	เมื่อท่านขับรถหรือมอเตอร์ไซด์ แล้วมีผู้อื่นมาตักทำร้าย ท่านจนบาดเจ็บ ท่านจะสู้บุคคลนั้นด้วยการ ต่อย ผลัก ตี เตะ เป็นต้น	2.57	1.278	ปานกลาง

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-สกุล	นางสาวปทิตตา รัตนจิระพงศ์
วัน เดือน ปี เกิด	22 ธันวาคม 2524
สถานที่เกิด	กรุงเทพมหานคร
วุฒิการศึกษา	พ.ศ. 2549 สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาอังกฤษธุรกิจ มหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์ พ.ศ. 2556 ศึกษาต่อระดับปริญญาโท สาขาจิตวิทยาชุมชน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาลัยเขตพระราชวังสนามจันทร์
ที่อยู่ปัจจุบัน	142/360 ถนนพุทธมณฑลสายสอง แขวงบางแคเหนือ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร 10160

